

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • MAI 2013

Liahona

A photograph of a man in a blue suit and red tie, smiling and speaking at a wooden podium. He is looking towards the right. The background is dark and out of focus, suggesting a large audience.

Taler fra general- konferansen

Nye syttier og
nytt Unge kvinners
generalpresidentskap kalt

To nye templer
bekjentgjort

© JOSEPH BRICKEY, KOPIERING IKKE TILLATT

Søker Siloa, Joseph Brickey

Dammen Siloa i Jerusalem får tilsig fra en kilde som ligger utenfor bymurene. Som den eneste kilden til ferskvann i området, har Siloas vann lenge vært et symbol på Guds beskyttelse og oppholdende kraft. Slik det er nedtegnet i Jesaja 8:6-8, profeterte Jesaja at kongeriket Israel ville forkaste Herren til fordel for to konger. Og dette skjedde. I kontrast til det som hendte på Jesajas tid, søker imidlertid denne kvinnen det friske vannet i Siloa – og søker dermed symbolsk Guds stadige kjærlighet og beskyttelse.

MØTET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konferansen
President Thomas S. Monson
- 6 Disse tingene vet jeg
President Boyd K. Packer
- 9 En sikker grunnvoll
Biskop Dean M. Davies
- 12 Vi er døtre av vår himmelske Fader
Elaine S. Dalton
- 15 Frelseren ønsker å tilgi
Eldste Craig A. Cardon
- 18 "Dette er min gjerning og min herlighet"
Eldste M. Russell Ballard
- 22 "Kom til meg"
President Henry B. Eyring

MØTET LØRDAG ETTERMIDDAG

- 26 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2012
Robert W. Cantwell
- 28 Statistisk rapport, 2012
Brook P. Hales
- 29 For fred i hjemmet
Eldste Richard G. Scott
- 32 Fred i sinnet – belønningen for rettskaffenhet
Eldste Quentin L. Cook
- 36 Herrens måte
Eldste Stanley G. Ellis
- 39 Evangeliet til hele verden
Elder John B. Dickson
- 41 Vi tror at vi må være kyske
Eldste David A. Bednar
- 45 Bli med bølgen
Eldste Russell M. Nelson

PRESTEDØMSMØTET

- 48 Stå sterkt på hellige steder
Eldste Robert D. Hales
- 52 Prestedømmets kraft i gutten
Eldste Tad R. Callister
- 55 Din hellige plikt til å tjene
David L. Beck
- 58 Fire titler
President Dieter F. Uchtdorf
- 62 Vi er ett
President Henry B. Eyring
- 66 Kom, alle I Guds menn
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Håpet i Guds lys
President Dieter F. Uchtdorf
- 77 Det er et mirakel
Eldste Neil L. Andersen
- 81 Ordene vi bruker
Rosemary M. Wixom
- 83 Ekteskap: Se og lær
Eldste L. Whitney Clayton
- 86 Lydighet mot loven er frihet
Eldste L. Tom Perry
- 89 Lydighet gir velsignelser
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG ETTERMIDDAG

- 93 "Herre, jeg tror!"
Eldste Jeffrey R. Holland
- 96 Kristi tilhengere
Eldste Dallin H. Oaks
- 99 Faderen og Sønnen
Eldste Christoffel Golden jr.
- 102 Hjemmet – Livets skole
Eldste Enrique R. Falabella
- 104 Herrens anerkjennelse
Eldste Erich W. Kopischke
- 107 Vakre morgener
Eldste Bruce D. Porter
- 109 Forlæsning
Eldste D. Todd Christofferson
- 113 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

UNGE KVINNERS FELLESMØTE

- 115 Deres hellige steder
Ann M. Dibb
- 118 Når du redder en pike, redder du flere generasjoner
Mary N. Cook
- 121 Vær urokkelige!
Elaine S. Dalton
- 125 Din storartede reise hjem
President Dieter F. Uchtdorf
- 72 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- 130 De talte til oss: Gjør konferansen til en del av livet
- 132 Fortegnelse over historier
- 133 Undervisning for vår tid
- 133 Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan
- 134 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 183. årlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 6. APRIL 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Randall K. Bennett.
Avslutningsbønn: Jean A. Stevens.
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Snart Israels Forløser," *Salmer*, nr. 5; "In Hymns of Praise," *Hymns*, nr. 75; "Lytt, lytt, nasjoner!" *Salmer*, nr. 168, arr. Wilberg; "La oss stevne frem," *Salmer*, nr. 170; "Tro," *Barnas sangbok*, 50, arr. Elliott, ikke utgitt; "Han lever, min Forløser kjær," *Salmer*, nr. 67, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 6. APRIL 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Russell T. Osguthorpe.
Avslutningsbønn: Eldste J. Devn Cornish.
Musikk ved et blandet kor fra Brigham Young University; Ronald Staheli og Rosalind Hall, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: "Ved tanken på min Frelser kjær," *Salmer*, nr. 76, arr. Staheli, utg. Jackman; "Da du styrket fra ditt leie," *Salmer*, nr. 58, arr. Johnson, pub. Johnson; "Se, Herren konge er," *Salmer*, nr. 43; "Mer hellighet gi meg," *Salmer*, nr. 79, arr. Staheli, utg. Jackman.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 6. APRIL 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Ronald A. Rasband.
Avslutningsbønn: Larry M. Gibson.
Musikk ved et prestedømskor fra staver for unge enslige voksne i Salt Lake City, Utah; Justin Bills, dirigent; Clay Christiansen, organist: "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, nr. 265, arr. Wilberg, utg. Oxford; "Nærmere deg, min Gud," *Salmer*, nr. 82, arr. Bills, ikke utgitt; "Sions ungdom, kom nå alle," *Salmer*, nr. 184; "O, Israels eldster," *Salmer*, nr. 199, arr. Bills, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 7. APRIL 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Steven E. Snow.
Avslutningsbønn: Eldste O. Vincent Haleck.
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Gå frem med tro," *Salmer*, nr. 166; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, nr. 41, arr. Kasen, utg. Jackman; "Kom, følg med meg," *Salmer*, nr. 94, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Led oss, o du store Jehova," *Salmer*, nr. 48; "Hvor Gud er," *Barnas sangbok*, 76, arr. Cardon, ikke utgitt; "Kom, hellige," *Salmer*, nr. 26, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 7. APRIL 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Carole M. Stephens.
Avslutningsbønn: Eldste Larry Y. Wilson.
Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "La oss stemme i et kor," *Salmer*, nr. 24, arr. Murphy, ikke utgitt; "Å, la meg høre om Jesus," *Barnas sangbok*, 36, arr. Murphy, ikke utgitt; "Vi gledes og frydes," *Salmer*, nr. 3; "Gud, vær med oss når vi skilles," *Salmer*, nr. 72, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 30. MARS 2013, UNGE KVINNERS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Elaine S. Dalton.
Åpningsbønn: Ella Edgley.
Avslutningsbønn: Emily Maxwell.
Musikk ved et Unge kvinner-kor fra staver i Highland, Utah; Merrilee Webb, dirigent; Linda Margetts, organist: "Høyt oppå fjellets topp," *Salmer*, nr. 4, med "Arise" overstemme; "På hellig sted," DeFord, utg. DeFord; "Mer hellighet gi meg," *Salmer*, nr. 79, arr. Goates, ikke utgitt; "O, du salighetens klippe," *Salmer*, nr. 148, arr. Kasen, utg. Jackman; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, nr. 41, arr. Webb, ikke utgitt.

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk på Internett på conference.lds.org. Velg så språk. Lydopptak fra konferansen skal normalt også være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson
Siste omslagsside: Foto: Leslie Nilsson

FOTOGRAFIER FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Sarah Jensen, Collin King, Ashlee Larsen, og Leslie Nilsson; i Arizona, USA, av Mindy Sue Evans; i Australia av Colin Ligertwood; i Brasilia, Brasil av Tomé Siqueira; i Sobral, Brasil, av Francisco Flávio Dias Carneiro; i California, USA, av Rhonda Harris; i Chile av Oscar Schmittner; i Danmark av Ann-Mari Lindberg; i Ecuador av Jimmy Padilla Pin; i El Salvador av Josué Peña; i New York, USA, av Mark Weinberg; i Skottland av Sylvia Mary Brown og i Syd-Afrika av Jeremy Rakotomamonjy.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner
Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Produksjonsassistent: Melissa Zenteno

Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svevanek

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veviser») utgis på albansk, armensk, bulgarsk, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatis, tsjekkisk, dansk, hollandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalllesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkrområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2013 Vol. 77 No. 5. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

OVERSIKT OVER TALERE

Andersen, Neil L., 77
Ballard, M. Russell, 18
Beck, David L., 55
Bednar, David A., 41
Callister, Tad R., 52
Cardon, Craig A., 15
Christofferson, D. Todd, 109
Clayton, L. Whitney, 83
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 32
Dalton, Elaine S., 12, 121
Davies, Dean M., 9
Dibb, Ann M., 115
Dickson, John B., 39
Ellis, Stanley G., 36
Eyring, Henry B., 22, 62
Falabella, Enrique R., 102
Golden, Christoffel, jr., 99
Hales, Robert D., 48
Holland, Jeffrey R., 93
Kopischke, Erich W., 104
Monson, Thomas S., 4, 66, 89, 113
Nelson, Russell M., 45
Oaks, Dallin H., 96
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 86
Porter, Bruce D., 107
Scott, Richard G., 29
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70, 125
Wixom, Rosemary M., 81

EMNEOVERSIKT

Aktivisering, 55
Barn, 81, 102
Bud, 86, 89
Bønn, 9, 113
Den førjordiske tilværelse, 125
Den hellige ånd, 6, 115
Disippelens vei, 58
Død, 118
Ekteskap, 83, 102
Elske, 66, 83, 125
Enhet, 62
Familie, 6, 18, 29, 55, 83, 102, 118
Forberedelse, 66
Forsoning, 12, 109, 121
Fred, 29, 32
Frelsesplanen, 41, 125
Gjenopprettelsen, 45
Guddommelig natur, 12, 18, 58
Gud Faderen, 36, 99
Handlefrihet, 86
Helbredelse, 58, 70
Hellighet, 115
Hjem, 29, 102
Håp, 70, 107
Jesu Kristus, 22, 29, 48, 70, 89, 96, 99, 107, 109
Jordelivet, 125
Kirkens vekst, 39

Kommunikasjon, 81
Lederskap, 52
Lojalitet, 83
Lydighet, 48, 86, 89
Lytte, 81
Misjonærarbeid, 4, 39, 45, 62, 66, 77
Moral, 6, 41, 121
Mormons bok, 45
Motgang, 12, 70, 107, 118
Nadverden, 9
Normer, 48
Offer, 104
Omvendelse, 15, 41, 83, 109
Pakter, 104
Prestedømme, 18, 52, 55, 62
Profeter, 36
Respektere, 83
Sannhet, 89
Skriftene, 66, 102
Skriftstudium, 9
Slektshistorie, 118
Takknemlighet, 113
Templer, 4, 32, 121
Tilgivelse, 15
Tillit, 52
Tjeneste, 22, 55, 58, 109
Tro, 83, 93
Unge kvinner, 12
Vitnesbyrd, 18, 66, 93
Ydmykhet, 83, 104
Åpenbaring, 52

Av president Thomas S. Monson

Velkommen til konferansen

Jeg oppfordrer dere til å være oppmerksomme og mottakelige for de budskapene vi vil få høre. Dette er min bønn.

Mine kjære brødre og søstre, det er en stor glede å ønske dere velkommen til den 183. årlige generalkonferanse i Kirken.

I løpet av de seks månedene som er gått siden sist vi møttes, har jeg hatt anledning til å reise litt og møte noen av dere i deres egne områder. Etter generalkonferansen i oktober reiste jeg til Tyskland, hvor det var mitt privilegium å møte våre medlemmer på flere steder i landet, så vel som i deler av Østerrike.

I slutten av oktober innviet jeg Calgary Alberta tempel i Canada, med bistand fra eldste og søster M. Russell Ballard, eldste og søster Craig C. Christensen og eldste og søster William R. Walker. I november gjeninnviet jeg Boise Idaho tempel. På reisen og innvielsen hadde jeg også med meg eldste og søster David A. Bednar, eldste og søster Craig C. Christensen og eldste og søster William R. Walker.

De kulturelle feiringene som ble holdt i forbindelse med begge disse innvielsene, var enestående. Jeg var ikke personlig tilstede under den

kulturelle feiringen i Calgary, ettersom det var søster Monsons 85-årsdag og jeg følte jeg burde være hos henne. Imidlertid hadde hun og jeg det privilegium å se feiringen i vår egen stue over intern-TV, og så fløy jeg til Calgary neste morgen til innvielsen. I Boise deltok mer enn 9000 ungdommer fra tempeldistriktet i den kulturelle feiringen. Det var så mange unge mennesker med at det ikke var plass til familiemedlemmer på arenaen der de opptrådte.

For bare en måned siden reiste president Dieter F. Uchtdorf, ledsaget av søster Uchtdorf, eldste og søster Jeffrey R. Holland og eldste og søster Gregory A. Schwitzer, til Tegucigalpa i Honduras for å innvie vårt nylig fullførte tempel der. En fantastisk ungdomsfeiring fant sted kvelden før innvielsen.

Det er andre templer som er bekjentgjort og som er på forskjellige stadier i den forberedende prosessen, eller som er under oppføring.

I dag har jeg gleden av å bekjentgjøre ytterligere to templer som i kommende måneder og år vil bli bygget på

følgende steder: Cedar City, Utah og Rio de Janeiro, Brasil. Brødre og søstre, byggingen av templer fortsetter for fullt.

Som dere vet, bekjentgjorde jeg på generalkonferansen i oktober endringer i alderen når unge menn og unge kvinner kan virke som heltidsmisjonærer, og de unge mennene kan nå virke i en alder av 18 og de unge kvinnene når de er 19.

Responsen fra våre unge har vært bemerkelsesverdig og inspirerende. Den 4. april – for to dager siden – hadde vi 65 634 heltidsmisjonærer, med over 20 000 til som har fått sine kall, men som ennå ikke har kommet til et misjonæropplæringscenter, og mer enn 6000 andre i intervjuprosessen med sine biskoper og stavs-presidenter. Det har vært nødvendig

for oss å opprette 58 nye misjoner for å imøtekomme det økte antallet misjonærer.

For å bidra til å opprettholde denne misjonærstyrken, og fordi mange av våre misjonærer kommer fra beskjedne kår, inviterer vi dere, i den grad dere kan, til å bidra generøst til Kirkens misjonærfond.

Brødre og søstre, vi vil få høre

inspirerte budskap i dag og i morgen. De som skal tale til oss, har ved bønnens hjelp søkt ydmykt å få vite hva Herren ønsker at vi skal høre akkurat nå.

Jeg oppfordrer dere til å være oppmerksomme og mottakelige for de budskap vi vil få høre. At vi vil gjøre det, ber jeg om i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Disse tingene vet jeg

Av alt det jeg har lest og undervist og lært, er den mest dyrebare og hellige sannhet som jeg har å tilby, mitt spesielle vitnesbyrd om Jesus Kristus.

I 1992, etter å ha vært De tolvss assistent i ni år og medlem av De tolv i 22 år, ble jeg 68 år gammel. Jeg følte meg tilskyndet til å starte det jeg kalte et "Uferdig dikt". Den første delen av den lyder slik:

*Jeg fikk en tanke her en kveld,
en tanke, sterk og klar.
Den kom da jeg var sliten,
men heller enn søvn jeg søkte svar.*

*Dagen hadde vært hektisk.
Jeg prøvde min fremtid å plotte.
Tanken var denne:
Da jeg var ung, var jeg ikke 68!*

*Jeg kunne gå uten å halte.
Jeg hadde ingen skuldertmerte.
Jeg kunne lese en setning to ganger,
Og gjengi den direkte tilbake.*

*Jeg kunne arbeide endeløse timer
og knapt nok ta en pust.
Og ting jeg nå ikke kan,
gjorde jeg da både ofte og flust.*

*Hvis jeg nå kunne skrudd tiden
tilbake,
hvis det var det jeg kunne velge,*

*byttet jeg aldri alder for ungdom,
jeg ville mistet for meget.*

*Jeg går gjerne videre
og gir avkall på min ungdom med all
sin prakt.*

*Det jeg mistet om jeg gikk tilbake,
er den forstand jeg nå har smakt.*

Ti år senere, bestemte jeg meg for å legge noen flere linjer til dette diktet:

*Ti år er svunnet hen, hvem vet hvor.
Smertelindring har jeg sett.
Kunstig hofte, mindre halting,
atter går jeg nokså rett.*

*En plate holder nakken fast –
en fantastisk operasjon!
Den har redusert min polio,
jeg tilhører nå den hårdnakkede
generasjon.*

*Alderdommens tegn kan ses,
jeg svekkes, men uten skremsel.
Det eneste som øker i styrke,
er min stadig større glemsel.*

*Du spør: "Husker jeg deg?"
Så klart, du er den samme.*

*Men bli nå ikke fornærmet
om jeg ikke husker ditt navn.*

*Jeg har saktens lært noen ting
jeg ikke ønsket å vite,
men alderen har bragt de dyrebare
sannheter
som styrker ånden, om aldri så lite.*

*Av alle velsignelser som har kommet,
det aller beste i mitt liv
er det selskap og den trygghet
jeg får av min kjære viv.*

*Våre barn har giftet seg godt,
med egne familier nå.
Med barn og barnebarn,
hvor raskt de vokse må.*

*Jeg har ikke forandret syn det
minste
på å gjenvinne ungdommens prakt.
Vi er ment å eldes, for med alder
kommer kunnskap om sannhetens
makt.*

*Du spør: "Hva vil fremtiden
bringe?
Hva kan jeg tåle måtte?"
Jeg vil gå videre og ikke klage.
Spør når jeg er 88!*

Og i fjor la jeg til disse linjene:

*Som du ser, er jeg 88.
Årene fløy så fort.
Jeg gikk, jeg haltet, jeg holdt en stokk,
nå triller jeg til smått og stort.*

*Jeg tar en lur nå og da,
men prestedømmets kraft består.
Fra alt det fysiske jeg mangler,
har ånden vokst i alle år.*

*Jeg har reist jorden rundt
på kryss og tvers og rundt omkring.
Og med satellitters hjelp,
holder jeg ennå hjulene i sving.*

*Jeg kan nå med visshet si
at jeg kjenner og elsker Herren stor.
Jeg kan vitne med de gamle
når jeg forkynner hans hellige ord.*

*Jeg vet hva han følte i Getsemane.
Min kunnskap vokser enn.
Jeg vet han gjorde alt for oss.
Vi har ingen bedre venn.*

*Jeg vet han vil komme igjen
i kraft og herlighet.
Jeg vet jeg vil se ham igjen
når mitt liv går inn i evighet.*

*Jeg vil knele for hans sårede føtter.
Jeg vil føle hans kjærlighet.
Min hviskende, dirrende stemme vil si:
"Min Herre, min Gud, jeg vet."¹*

Og jeg vet virkelig!

De bakre vinduene i vårt hjem har utsikt til en liten blomsterhage og skogen som omkranser en liten bekk. En av husets vegger grenser til hagen og er tett dekket med engelsk eføy. De fleste år har denne eføyen vært hekkeplass for husfinker. Redene i slyngplantene er trygge for rever og vaskebjørner og katter som lusker omkring.

En dag var det et voldsomt rabalder i eføyen. Desperate nødsrik hørtet da 8 eller 10 finker fra den omkringliggende skogen kom stormende til. Jeg så snart kilden til rabalderet. En slange hadde sklidd delvis ned fra eføyen og hang foran vinduet akkurat lenge nok til at jeg fikk trukket den ut. Den midtre delen av slangens kropp hadde to buler – klare bevis på at den hadde tatt to fugleunger fra redet. Aldri på de 50 årene vi hadde bodd i vårt hjem, hadde vi sett noe lignende. Det var noe man opplever én gang i livet – eller det trodde iallfall vi.

Noen dager senere var det igjen rabalder, denne gangen i

slyngplantene som dekket hundeiinnehegningen vår. Vi hørte de samme skrikene av frykt og så den samme samlingen av nabolagets finker. Vi visste hva trusselen var. Et barnebarn klatret opp på innehegningen og trakk ut enda en slange som fremdeles holdt godt fast i mammafuglen den hadde tatt i redet og drept.

Jeg sa til meg selv: "Hva er det som foregår? Blir Edens hage invadert igjen?"

Jeg kom til å tenke på profetenes advarsler. Vi vil ikke alltid være trygge for motstanderens innflytelse, ikke engang i vårt eget hjem. Vi må beskytte våre unger.

Vi lever i en svært farlig verden som truer det som er mest åndelig. Familien, den grunnleggende organisasjon i tid og evighet, er under angrep fra synlige og usynlige krefter. Motstanderen vanker omkring. Hans mål er å forårsake skade. Hvis han kan svekke og ødelegge familien, vil han ha lyktes.

Siste-dagers-hellige forstår familiens overordnede betydning og forsøker å leve slik at motstanderen ikke kan smyge seg inn i vårt hjem. Vi finner

trygghet og sikkerhet for oss selv og våre barn ved å overholde de pakter vi har inngått og ved å leve opp til de alminnelige handlinger av lydighet som kreves av Kristi tilhengere.

Jesaja sa: "Rettferdighetens verk skal være fred. Og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid."²

Denne fred loves også i åpenbaringene hvor Herren sier: "Hvis dere er beredt, skal dere ikke frykte."³

Prestedømmets fullkomne kraft er gitt oss for å beskytte hjemmet og dets beboere. Far har myndighet til og ansvar for å undervise sine barn og velsigne og gi dem evangeliets ordinanser og enhver annen prestedømsbeskyttelse som trengs. Han skal vise moren kjærlighet og troskap og heder, slik at barna kan se denne kjærligheten.

Jeg har forstått at tro er en reell kraft og ikke bare et uttrykk for overbevisning. Det er få ting som har større kraft enn en rettskaffen mors trofaste bønner.

Lær dere selv og lær deres familier om Den hellige ånds gave og Jesu Kristi forsoning. Dere vil ikke kunne

gjøre noe større evig arbeid enn innenfor veggene av deres eget hjem.

Vi vet at vi er åndebarn av himmelske foreldre, og er her på jorden for å motta vårt dødelige legeme og bli prøvd. Vi som har dødelige legemer, har makt over skapninger som ikke har det.⁴ Vi står fritt til å velge hva vi vil og til å velge og vrake våre handlinger, men vi kan ikke velge konsekvensene. De kommer som de kommer.

Handlefrihet omtales i Skriftene som “moralsk handlefrihet”, som betyr at vi kan velge mellom godt og ondt. Motstanderen prøver å friste oss til å misbruke vår handlefrihet.

Skriftene lærer oss at “ethvert menneske både i lære og prinsipp som angår fremtiden, kan handle i henhold til den moralske handlefrihet som jeg har gitt det, så ethvert menneske kan være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag”.⁵

Alma sa: “Herren, kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den.”⁶ For å forstå dette, må vi skille synden fra synderen.

For eksempel, da de førte frem for Frelseren en kvinne som var

grepet i hor, åpenbart skyldig, avviste han saken med seks ord: “Gå bort, og synd ikke mer!”⁷ Slik var hans tjenestegjerning.

Toleranse er en dyd, men som alle dyder kan den overdrives og bli til en last. Vi må passe oss for “toleransefølelsen”, så vi ikke blir oppslukt av den. Den ettergivenhet som kommer som et resultat av landets svekkede lover, slik at de tolererer legalisert umoral, reduserer ikke de alvorlige åndelige konsekvensene av brudd på Guds kyskhetslov.

Alle er født med Kristi lys, en veiledende innflytelse som gjør at enhver kan vite forskjell på riktig og galt. Hva vi gjør med dette lyset og hvordan vi reagerer på disse tilskyndelsene til å leve rettskaffent, er en del av jordelivets prøve.

“For se, Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan skjelve godt fra ondt. Derfor forteller jeg dere hvordan dere skal dømme, for alt som innbyr til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus, kommer ved Kristi kraft og gave. Derfor kan dere ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud.”⁸

Hver og en av oss må holde oss i stand til å følge inspirasjon og tilskyndelser fra Den hellige ånd. Herren har en måte han øser ren intelligens inn i vårt sinn for å gi oss tilskyndelser, veiledning, undervisning og advarsler. Enhver sønn eller datter av Gud kan vite det de trenger å vite, umiddelbart. Lær å motta og handle etter inspirasjon og åpenbaring.

Av alt det jeg har lest og undervist og lært, er den mest dyrebare og hellige sannhet som jeg har å tilby, mitt spesielle vitnesbyrd om Jesus Kristus. Han lever. Jeg vet at han lever. Jeg er hans vitne. Og om ham kan jeg vitne. Han er vår Frelser, vår Forløser. Det er jeg sikker på. Om dette bærer jeg vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, “Unfinished Composition,” 2012.
2. Jesaja 32:17.
3. Lære og pakter 38:30.
4. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.
5. Lære og pakter 101:78.
6. Alma 45:16.
7. Johannes 8:11.
8. Moroni 7:16.

Av biskop Dean M. Davies

Annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd

En sikker grunnvoll

*La oss ta imot Frelserens innbydelse om å komme til ham.
La oss bygge vårt liv på en trygg og sikker grunnvoll.*

17 oktober 1989, da jeg kjørte hjem fra jobben, nærmet jeg meg et trafikkllys i krysset mellom Market og Beale Street i San Francisco, California. Akkurat da kjente jeg bilen riste, og tenkte: "Jeg må ha punktert." Mens bilen fortsatte å riste, la jeg merke til en buss ganske nær meg og tenkte: "Den bussen traff meg nettopp!" Så ristet bilen mer og mer, og jeg tenkte: "Jeg må ha fire punkterte dekk!" Men det var ikke punkterte dekk eller bussen – det var et kraftig jordskjelv! Da jeg stoppet på rødt lys, var det krusninger i veidekket som om havets bølger rullet nedover Market Street. Foran meg svaiet en høy kontorbygning fra side til side, og murstein begynte å falle fra en eldre bygning til venstre for meg mens jorden fortsatte å skjelve.

Loma Prieta-jordskjelvet rammet San Francisco Bay-området klokken 17.04 den dagen, og gjorde så mange som 12 000 mennesker hjemløse.

Skjelvet forårsaket store skader i San Francisco Bay-området, spesielt på den ustabile grunnen i San Francisco og Oakland. I San Francisco hadde Marina-distriktet blitt bygget på en fyllplass laget av en blanding av sand, jord, grus og andre materialer som inneholdt en høy andel

grunnvann. Noe av fyllingen var grus som ble dumpet i San Francisco-bukten etter jordskjelvet i 1906."¹

Rundt 1915 ble boligblokker oppført på fyllplassen. I jordskjelvet i 1989 ble den vannmettede, ufortettede leiren, sanden og grusen omdannet til en væske-lignende masse, og bygningene kollapset. Bygningene var ikke bygget på en sikker grunnvoll.

Loma Prieta-jordskjelvet påvirket mange liv, heriblant mitt eget. Når jeg grunner på hendelsene den dagen, bekrefter det i mitt sinn og hjerte at for

å klare å motstå livets uvær, jordskjelv og katastrofer, må vi bygge på en sikker grunnvoll.

Den nephittiske profeten Helaman ga umiskjennelig klarhet til betydningen av å bygge vårt liv på en sikker grunnvoll, eller Jesu Kristi grunnvoll: "Og nå, mine sønner, husk, ja, husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle" (Helaman 5:12).

I utviklingen av dagens templer vies omhyggelig oppmerksomhet til design, teknikk og bruk av bygningsmaterialer. Grundig testing av jordsmonn og geologi foregår på stedet der et tempel skal bygges. Studier av vind, regn, og endringer av været i området vurderes slik at det ferdige templet skal tåle ikke bare stormer og klima som er vanlig i et område, men det er også utformet og plassert for å kunne tåle de uventede jordskjelv, tyfoner, oversvømmelser og andre naturkatastrofer som kan oppstå. I mange templer er betong- eller stålpilarer drevet dypt ned i jorden for å forankre templets fundament.

I likhet med vår tids designere og bygningsmenn, har vår kjærlige og gode Fader i himmelen og hans Sønn utarbeidet planer, verktøy og andre ressurser til vårt bruk, slik at vi kan bygge og utforme vårt liv slik at det er sikkert og urokkelig. Planen er frelsesplanen, lykkens store plan. Planen tegner et tydelig bilde og gir forståelse av begynnelsen og enden

Alma sa: “Søk råd hos Herren i alt du foretar deg, og han vil lede deg til det gode. Ja, når du legger deg ned om kvelden, så legg deg ned for Herren, så han kan våke over deg når du sover, og når du står opp om morgenen, så la ditt hjerte være fylt av takk til Gud. Og hvis du gjør disse ting, skal du bli løftet opp på den siste dag” (Alma 37:37).

Å dele våre tanker, følelser og ønsker med Gud gjennom oppriktig og inderlig bønn skulle bli like viktig og naturlig for hver enkelt av oss som å puste og spise.

Daglig granskning av Skriftene vil også styrke vår tro og karakter. Akkurat som vi trenger mat for å gi næring til vårt fysiske legeme, vil ånden og sjelen også få påfyll og styrke ved å nyte Kristi ord slik de finnes i profetenes skrifter. Nephi sa: “Nyt Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre” (2 Nephi 32:3).

Selv om det er bra å lese Skriftene, er ikke lesing i seg selv tilstrekkelig for å fange opp hele bredden og dybden av Frelserens læresetninger. Granskning, fordypelse og anvendelse av Kristi ord slik de er forkynt i Skriftene, vil bringe visdom og kunnskap utover vår jordiske forstand. Dette vil styrke vårt engasjement og gi oss åndelige reserver til å gjøre vårt beste i alle situasjoner.

Noe av det viktigste vi kan gjøre for å styrke vårt liv og holde oss godt forankret til Frelserens grunnvoll, er verdig deltagelse i nadverden hver uke. Nadverdens ordinans gir hvert medlem av Kirken anledning til å tenke på sitt liv på forhånd, til å overveie handlinger eller ikke-handlinger som kan forandre omvendelse, og deretter ta del i brødet og vannet som hellige symboler til minne om Jesu Kristi legeme og blod, et vitne om hans forsoning.

og de grunnleggende trinnene, herunder ordinanser, som er nødvendige for at hvert av Faderens barn kan være i stand til å vende tilbake til hans nærhet og bo hos ham for evig.

Tro, omvendelse, dåp, Den hellige ånds gave og å holde ut til enden er en del av livets “plantegninger”. De bidrar til å danne de riktige byggeklossene som vil forankre vårt liv til Kristi forsoning. Disse former og danner bærekonstruksjonen for en persons liv. Dermed, akkurat som tempelplaner har spesifikasjoner som gir detaljerte instruksjoner om hvordan viktige komponenter skal utformes og integreres, blir bønn, skriftstudium, deltagelse i nadverden og viktige prestedømsordinanser de “spesifikasjoner” som bidrar til å integrere og binde sammen livets struktur.

Balanse i anvendelsen av disse spesifikasjonene er avgjørende. For eksempel, når man lager betong, må nøyaktige mengder sand, grus, sement og vann brukes for å oppnå maksimal styrke. Feil mengde eller utelatelse av noen del av disse elementene ville

gjøre betongen svak og ute av stand til å utføre sin viktige funksjon.

På samme måte, hvis vi ikke sørger for en hensiktsmessig balanse i vårt liv mellom daglig personlig bønn og skriftstudium, ukentlig oppbygging ved å ta del i nadverden, samt hyppig deltagelse i prestedømsordinanser som tempelordinanser, står vi også i fare for å bli svekket i vår åndelige strukturelle styrke.

I et brev til Efeserne sa Paulus det på denne måten, som vi kan anvende på behovet for en balansert og integrert utvikling av vår karakter og sjel: “I ham blir hele bygningen føyd sammen og vokser til et hellig tempel i Herren” (Efeserne 2:21).

Bønn er en av de mest grunnleggende og viktigste byggsteinene i vår tro og karakter. Gjennom bønn kan vi uttrykke vår takknemlighet, kjærlighet og hengivenhet til Gud. Gjennom bønn kan vi underkaste vår vilje til hans, og til gjengjeld få styrke til å innrette vårt liv etter hans læresetninger. Bønn er veien vi kan følge for å søke hans innflytelse i vårt liv, til og med åpenbaring.

Hvis vi tar del med oppriktighet og i ydmykhet, fornyer vi evige pakter, blir rensset og helliggjort, og mottar løftet om at vi alltid vil ha hans Ånd med oss. Ånden fungerer som en form for mørtel, et sammenføyende ledd som ikke bare helliggjør, men også bringer alle ting til vår erindring og vitner om og om igjen om Jesus Kristus. Verdig deltagelse i nadverden styrker vår personlige forankring til grunnfjellet, som er Jesus Kristus.

Under sitt virke underviste Frelseren med kjærlighet og klarhet i de læresetninger, prinsipper og nødvendige handlinger som ville bevare vårt liv og styrke vår karakter. På slutten av Bergprekenen sa han:

“Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir

lik en forstandig mann som bygget sitt hus på fjell,

og regnet skylte ned og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt ikke, for det var grunnlagt på fjell.

Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, han blir lik en uforstandig mann som bygget sitt hus på sand,

og regnet skylte ned og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort” (3 Nephi 14:24–27; se også Matteus 7:24–27).

Brødre og søstre, ingen av oss ville bevisst bygge våre hjem, arbeidsplasser eller gudshus på sand eller grus eller uten egnede planer og materialer. La oss ta imot Frelserens innbydelse til

å komme til ham. La oss bygge vårt liv på en trygg og sikker grunnvoll.

Jeg vitner ydmykt om at hvis vi forankrer vårt liv til Jesus Kristus og hans forsoning og nøye følger hans planer for vår lykke, herunder daglig bønn, daglig skriftstudium og ukentlig deltagelse i nadverden, vil vi bli styrket, vi vil oppleve virkelig personlig utvikling og varig omvendelse, vi vil være bedre forberedt til å motstå livets stormer og katastrofer, vi vil oppleve den lovede glede og lykke, og vi vil føle trygghet fordi vår liv er bygget på en sikker grunnvoll – en grunnvoll som aldri vil falle. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. Se “1989 Loma Prieta Earthquake,” wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Av Elaine S. Dalton

Nylig avløst Unge kvinners generalpresident

Vi er døtre av vår himmelske Fader

Som Guds døtre er vi alle unike og forskjellige i våre omstendigheter og erfaringer. Og likevel er vår rolle viktig – fordi vi er viktige.

Hver uke gjengir unge kvinner over hele verden Unge kvinners tema. Hver gang jeg hører disse ordene, uansett på hvilket språk: “Vi er døtre av en himmelsk Fader som elsker oss, og vi elsker ham,”¹ bekrefter Ånden for min sjel at de er sanne. Det er ikke bare en bekreftelse på vår identitet – hvem vi er – men også en erkjennelse av hvem vi tilhører. Vi er døtre av et opphøyet vesen!

I alle land og på alle kontinenter har jeg møtt selvsikre, veltalende unge kvinner, fulle av lys, foredlet ved hardt arbeid og prøvelser, med en ren og enkel tro. De er dydige. De er paktens voktere som står “som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder”.² De vet hvem de er og at de har en viktig rolle å spille i oppbyggingen av Guds rike.

Da jeg var student, var jeg medlem av BYU International Folk Dancers. En sommer hadde gruppen vår det unike privilegium å reise rundt i Europas misjoner. Det var en vanskelig sommer for meg fordi noen måneder tidligere hadde min far uventet gått bort. Mens vi var i Skottland, følte jeg meg særlig ensom og ble motløs. Vi

danset i et møtehus den kvelden, og etter opptredenen gikk vi til misjonshjemmet rett ved siden av. Da jeg gikk opp gangveien, så jeg en stein i en velholdt hage ved porten. På den leste jeg ordene: “Hva enn du er, vær det fullt og helt.” Akkurat da gjorde disse ordene sterkt inntrykk på meg, og jeg følte himmelens krefter strekke seg ut og gi meg et budskap. Jeg visste at en

kjærlig himmelsk Fader kjente meg. Jeg følte at jeg ikke var alene. Jeg sto der i hagen med tårer i øynene. “Hva enn du er, vær det fullt og helt.” Dette enkle utsagnet fornyet min forståelse av at vår himmelske Fader kjente meg og hadde en plan for mitt liv, og ånden jeg følte hjalp meg å forstå at min rolle betydde noe.

Senere fikk jeg vite at dette ordtalet en gang hadde motivert profeten David O. McKay mens han var ung misjonær i Skottland. Han hadde sett det på en stein på en bygning i en nedslående periode av sitt liv og sin misjon, og ordene oppmuntret ham. Mange år senere, da bygningen ble revet, sørget han for at steinen kom i Kirkens besittelse og fikk den plassert i hagen ved misjonshjemmet.³

Som Guds døtre er vi alle unike og forskjellige i våre omstendigheter og erfaringer. Og likevel er vår rolle viktig – fordi vi er viktige. Våre daglige bidrag av omsorg, undervisning og omtanke for andre kan synes trivielle, uviktige, vanskelige og nedverdiggende til tider, men når vi husker den første

Sydney, Australia

linjen av Unge kvinners tema – “Vi er døtre av en himmelske Fader som elsker oss” – vil det gjøre hele forskjellen i vårt forhold til andre og våre reaksjoner.

Nylig døde min fantastiske 92 år gamle mor. Hun forlot denne jordiske tilværelse slik hun hadde levd – fredelig. Hennes liv ble ikke som hun hadde planlagt. Hennes mann, min far, døde da han var 45, og etterlot henne med tre barn – meg og mine to brødre. Hun levde i 47 år som enke. Hun forsørget familien vår ved å undervise i skolen om dagen og ha pianotimer om kvelden. Hun tok seg av sin aldrende far, min bestefar, som bodde ved siden av. Hun sørget for at hver av oss fikk høyere utdanning. Hun insisterte faktisk på det, slik at vi kunne være “bidragsyttere”. Og hun klaget aldri. Hun holdt sine pakter, og fordi hun gjorde det, nedkalte hun himmelens krefter for å velsigne vårt hjem og sende mirakler. Hun stolte på bønnens kraft, prestedømmet og paktens løfter. Hun var trofast i sin tjeneste for Herren. Hennes urokkelige hengivenhet styrket oss, hennes barn. Hun gjenga ofte skriftstedet: “Jeg, Herren, er forpliktet når dere gjør hva jeg sier, men når

dere ikke gjør hva jeg sier, har dere intet løfte.”⁴ Det var hennes motto, og hun visste at det var sant. Hun forsto hva det innebar å være en som holder pakter. Hun ble aldri anerkjent av verden. Hun ønsket ikke det. Hun forsto hvem hun var og hvem hun tilhørte – en Guds datter. Det kan virkelig sies om vår mor at hun handlet fullt og helt.

Om kvinner og mødre sa president Gordon B. Hinckley en gang:

“Vi må aldri glemme kvinnes styrke... Det er mødre som mest direkte påvirker sine barn... Det er mødre som gir dem næring og lærer dem Herrens handlemåte. Deres innflytelse er av største betydning...

...De skaper liv. De pleier og oppfostrer barn. De underviser unge kvinner. De er våre uunnværlige ledsagere. De er våre medarbeidere i oppbyggingen av Guds rike. Hvor stor deres rolle er, hvor vidunderlige deres bidrag!”⁵

Hvordan innprenter en mor og en far i sin datter den foredlende og evige sannhet at hun er en Guds datter? Hvordan hjelper vi henne å komme ut av verden og tre inn i Guds rike?

I en verden der en lett kan bli gjort moralsk ufølsom, trengs kvinner og

menn som vil “stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder”. Aldri har dette vært viktigere enn nå. Unge kvinner trenger mødre og veiledere som er eksempler på dydige kvinner. Mødre, deres forhold til deres datter er av overordnet betydning, og det samme er deres eksempel. Deres kjærlighet og respekt for hennes far, hans prestedømme og hans guddommelige rolle vil gjenspeiles og kanskje forsterkes i deres datters holdninger og adferd.

Hva er det vi alle må gjøre “fullt og helt”? Familieerklæringen er klar:

“Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere...

Vi advarer og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelser, en dag vil stå til ansvar overfor Gud.”⁶

I det fordervede samfunnet på Mormons tid beklaget han at kvinnene

ble frarøvet det som var mer kjært og dyrebart enn noe annet – deres dyd og kyskhets.⁷

Igen fornyer jeg oppfordringen om å vende tilbake til dyd. Dyd er Guds døtres styrke og kraft. Hvordan ville verden ha vært om dyd – et mønster for tanker og adferd basert på høye moralnormer, herunder kyskhets⁸ – ble gjeninnført i vårt samfunn som en høyt verdsatt verdinorm? Hvis umoral, pornografi og overgrep ble redusert, ville det være færre ødelagte ekteskap, ødelagte liv og knuste hjerter? Ville media foredle og styrke istedenfor å gjøre Guds dyrebare døtre til objekter og fornedre dem? Hvis hele menneskeheten virkelig forsto betydningen av utsagnet “Vi er døtre av en himmelsk Fader”, hvordan ville kvinner bli ansett og behandlet?

For mange år siden, da dette Konferansesenteret ble bygget og nærmet seg ferdigstilling, kom jeg inn i denne hellige bygningen på balkongnivå med hjelm og vernebriller, klar til å støvsuge teppet som min mann hjalp til med å legge. Der hvor talerstolen nå står, flyttet en hullaster jord, og støvet i denne bygningen lå tykt. Når det la seg, la det seg på det nye teppet. Min oppgave var å støvsuge. Så jeg støvsugde og støvsugde og støvsugde. Etter tre dager brant min lille støvsuger opp!

Ettermiddagen før den første generalkonferansen i denne vakre bygningen, ringte min mann meg. Han var i ferd med å legge den siste delen av teppet – under denne historiske talerstolen.

Han spurte: “Hvilket skriftsted skal jeg skrive på baksiden av teppet?”

Jeg svarte: “Mosiah 18:9: ‘Stå som et vitne for Gud til alle tider og i alle ting og på alle steder.’”

I en ekstremt krevende verden er det dette jeg ser unge kvinner og voksne kvinner i denne kirken gjøre. De er en innflytelse til det gode. De er dydige og eksemplariske, intelligente og flittige. De gjør en forskjell fordi de er annerledes. Det de gjør, gjør de fullt og helt.

For mange år siden, da jeg støvsugde dette teppet – og prøvde å gjøre min lille del fullt og helt – visste jeg ikke at jeg en dag ville stå med føttene på teppet som ligger under denne talerstolen.

I dag står jeg som en Guds datter, som et vitne om at han lever. Jesus er Kristus. Han er vår Forløser. Det er gjennom hans altomfattende sonoffer at jeg en dag vil vende tilbake for å bo hos ham – velprøvd, ren og beseglet i en evig familie. Jeg vil alltid prise ham for privilegiet det er å være kvinne, hustru og mor. Jeg vitner om at vi blir ledet av en Guds profet, president Thomas S. Monson, og jeg er takknemlig for rettskafne menn, hvis prestedømskraft velsigner mitt liv. Og jeg vil alltid være takknemlig for den styrke jeg får gjennom kraften av Frelserens altomfattende forsoning, når jeg stadig prøver å gjøre min del “fullt og helt”. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Unge kvinner – personlig fremgang* (hefte, 2009), 3.
2. Mosiah 18:9.
3. Se Matthew O. Richardson, “‘What E’er Thou Art, Act Well Thy Part’: John Allan’s Albany Crescent Stone,” *Journal of Mormon History*, årg. 33 (høsten 2007), 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
4. Lære og pakter 82:10.
5. Gordon B. Hinckley, “Stå sterk og urokkelig,” *Verdensospennende opplæringsmøte for ledere*, 10. jan. 2004, 21.
6. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
7. Se Moroni 9:9.
8. Se *Unge kvinner – personlig fremgang*, 70.

Av eldste Craig A. Cardon
i De sytti

Frelseren ønsker å tilgi

Herren elsker oss og vil at vi skal forstå hans villighet til å tilgi.

Under vår Frelsers jordiske virke var det mange som fulgte ham, inkludert skriftlærde og farisere, “fra hver by i Galilea og Judea og Jerusalem”.¹ En sengeliggende, lam mann som ønsket å bli helbredet, ble bragt til en stor samling, men da de ikke kunne få ham nær nok til Frelseren, løftet hans venner ham opp på taket av huset hvor Frelseren var, og senket ham ned. Etter denne tilkjennegivelsen av tro, i en stor hensikt som ennå ikke var kjent for hans tilhørere, erklærte Frelseren: “Menneske, dine synder er deg forlatt!”²

Dette må ha overrasket mannen, og selv om Skriftene ikke sier noe om hans reaksjon, lurte han kanskje på om Frelseren virkelig forsto hvorfor han hadde kommet.

Frelseren visste at mange fulgte ham på grunn av hans mektige mirakler. Han hadde allerede gjort vann til vin,³ drevet ut urene ånder⁴ og helbredet embedsmannens sønn,⁵ en spedalsk,⁶ Peters svigermor⁷ og mange andre.⁸

Men med denne lamme mannen valgte Herren å vise både disipler og baktalere sin unike rolle som verdens Frelser. Da de hørte Frelserens ord,

hadde de skriftlærde og fariseerne begynt å diskutere seg imellom og i uvitenhet snakket om blasfemi, mens de konkluderte med at bare Gud kan tilgi synd. Frelseren oppfattet deres tanker, talte til dem og sa:

“Hva er det dere tenker i deres hjerter?

Hva er lettest å si: Dine synder er deg forlatt! – eller å si: Stå opp og gå?”⁹

Uten å vente på deres svar, fortsatte Frelseren: “Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt *på jorden* til å forlate synder – så talte han til den lamme: Jeg sier deg: Stå opp og ta din seng og gå hjem til ditt hus.”¹⁰ Og det gjorde han!

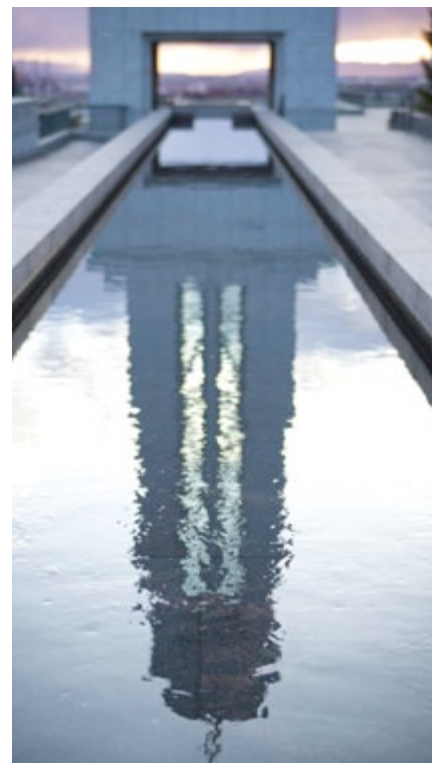
Ved denne mirakuløse fysiske helbredelse bekreftet Frelseren for oss alle denne langt mektigere åndelige sannhet: Menneskesønnen tilgir synder!

Mens denne sannheten umiddelbart aksepteres av alle troende, er ikke det samme tilfelle med denne: Frelseren tilgir synder “på jorden”, og ikke bare ved den endelige dom. Han fritar oss ikke *i* våre synder.¹¹ Han tolererer ikke at vi vender tilbake til tidligere synder.¹² Men når

vi omvender oss og adlyder hans evangelium, tilgir han oss.¹³

I denne tilgivelse ser vi forsoningens styrkende og forløsende kraft harmonisk og nådig anvendt. Hvis vi utøver tro på Herren Jesus Kristus, vil kraften i hans forsoning *styrke* oss når vi trenger det,¹⁴ og hans forløsende kraft *helliggjøre* oss når vi “avlegger det naturlige menneske”.¹⁵ Dette bringer håp til alle, spesielt til dem som føler at tilbakevendende menneskelig svakhet faller utenfor Frelserens villighet til å hjelpe og frelse.

For å gi Frelseren en mulighet til å opplyse vår forstand,¹⁶ spurte Peter en gang hvor mange ganger han skulle tilgi sin bror, og spurte så: “Inntil syv ganger?” Det måtte da være mer enn nok. Men Frelserens svar åpnet døren til *hans* barmhjertige hjerte på vidt gap: “Ikke syv ganger, sier jeg deg, men sytti ganger syv!”¹⁷

Herren elsker oss og vil at vi skal forstå hans villighet til å tilgi. Ved mer enn 20 anledninger i Lære og pakter fortalte Herren dem han talte til: "Dine synder er tilgitt," eller lignende ord.¹⁸ Ved omtrent halvparten av disse anledningene var Herrens ord rettet spesielt til profeten Joseph Smith, noen ganger til ham alene, noen ganger sammen med andre.¹⁹ Den første av disse ble nedtegnet i 1830, den siste i 1843. Med andre ord fortalte Herren Joseph gjentatte ganger i løpet av mange år: "Dine synder er tilgitt."

Selv om Joseph ikke var "skyldig i noen store eller ondsinnede synder"²⁰, gjør vi klokt i å huske at med svært få unntak, begrenser ikke Herrens "sytti ganger syv" tilgivelsen i forhold til syndens alvorlighetsgrad.

Da han talte til eldster som var forsamlet i Kirtland, sa Herren: "Jeg vil at dere skal overvinne verden, *derfor* vil jeg ha medlidenhet med dere."²¹ Herren kjenner vår svakhet og de evige konsekvenser av "verden" for ufullkomne menn og kvinner.²²

Ordet *derfor* i dette verset er hans bekreftelse på at det bare er i kraft av hans medlidenhet at vi til slutt kan "overvinne verden". Hvordan blir denne medlidenheten tilkjennegitt? Til de samme eldstene i Kirtland sa han: "[Jeg har] tilgitt deres synder."²³ *Frelsen ønsker å tilgi.*

Ingen trenger å anta at denne tilgivelsen kommer uten omvendelse. Faktisk har Herren erklært: "Jeg, Herren, tilgir synder hos dem som bekjenner sine synder for meg og ber om tilgivelse," og han tilføyer så følgende begrensning: "Som ikke har syndet til døden."²⁴ Selv om Herren ikke kan "se på synd og på noen som helst måte samtykke i den"²⁵, skiller han mellom noen synders relative alvorlighetsgrad. Han fastsetter at det ikke blir noen tilgivelse for "bespottelse mot Den Hellige Ånd".²⁶ Han erklærer hvor alvorlig drap er²⁷ og understreker alvorret i seksuell synd, som hor.²⁸ Med hensyn til gjentatt alvorlig seksuell synd bekjentgjør han at det blir stadig vanskeligere å motta hans

tilgivelse.²⁹ Han har sagt at "den som synder mot det større lys, skal få større fordømmelse".³⁰ Men i sin nåde tillater han forbedring over tid, snarere enn å kreve umiddelbar fullkommenhet. Selv med de mange synder foranlediget av jordelivets svakhet, tilgir han så ofte som vi omvender oss og søker hans tilgivelse, om og om igjen.³¹

På grunn av dette, kan vi alle, også de som strever med vanedannende adferd som for eksempel rusmisbruk eller pornografi, og deres nærmeste, vite at Herren vil anerkjenne vår rettfærdige innsats og kjærlig tilgi når omvendelsen er fullført, inntil "sytti ganger syv". Dette betyr imidlertid ikke at man *bevisst* kan vende tilbake til synd ustraffet.³⁴

Herren er alltid interessert i vårt hjerte,³⁴ og rasjonalisert, falsk tro rettfærdiggjør ikke synd.³⁵ I denne evangelieutdeling advarte Herren en av sine tjenere mot slik rasjonalisering ved å erklære: "La [ham] skamme seg over nikolaittenes gruppe og over alle deres hemmelige avskyeligheter."³⁵ Nikolaittene var en gammel religiøs sekt som påberopte seg tillatelse til å begå seksuell synd i kraft av Herrens nåde.³⁶ Dette behager ikke Herren.³⁷ Hans medfølelse og nåde unnskylder oss ikke "når [vårt hjerte ikke er] ... tilfreds, [og vi ikke] adlyder... sannheten, men finner behag i urettferdighet".³⁸ Men når vi har gjort alt vi kan,³⁹ er hans medlidenhet og nåde det middel hvorved vi med tiden⁴⁰ kan overvinne verden ved hjelp av forsoningens styrkende kraft. Hvis vi ydmykt søker denne dyrebare gaven, vil han "la det svake bli til styrke for [oss]"⁴¹, og ved *hans* styrke blir vi i stand til å gjøre det som vi aldri kunne ha gjort alene.

Herren ser på lyset vi har mottatt,⁴² vårt hjertes ønsker⁴³ og våre handlinger,⁴⁴ og når vi omvender oss og

søker hans tilgivelse, tilgir han. Når vi betrakter vårt eget liv og våre kjære og bekjentes liv, skulle vi være like villige til å tilgi oss selv og andre.⁴⁵

Forkynn mitt evangelium drøfter vanskeligheten med å overvinne vanedannende adferd og oppfordrer prestedømsledere og medlemmer til å ikke “bli sjokkert eller miste motet” hvis undersøkere eller nye medlemmer fortsetter å streve med slike problemer. Vi blir derimot rådet til å “vise vedkommende tillit og ikke være fordømmende... [men] behandle det som et midlertidig og forståelig tilbakefall”.⁴⁶ Kan vi gjøre mindre med våre egne barn eller familiemedlemmer som sliter med lignende problemer og midlertidig har kommet bort fra rettferdighetens sti? De fortjener utvilsomt vår sindighet, tålmodighet og kjærlighet – og ja, vår tilgivelse.

På generalkonferansen i oktober i fjor sa president Monson:

“Vi må huske at folk kan forandre seg. De kan legge bak seg dårlige vaner. De kan omvende seg fra overtredelser...

...Vi kan hjelpe dem å overvinne sine svakheter. Vi må utvikle evnen til å se menn *ikke* som de er i dag, men som de kan bli.”⁴⁷

På en tidlig konferanse i Kirken, tilsvarende denne, fortalte Herren medlemmene:

“Sannelig sier jeg dere, dere er rene, men ikke alle...

For *alt kjød* er fordervet for meg...
...For sannelig, noen av dere er skyldige for meg, *men jeg vil vise barmhjertighet for deres svakhet*.”⁴⁸

Hans budskap er det samme i dag. Vår himmelske Fader vet hva vi står overfor, at vi alle synder og “står uten ære for Gud”⁴⁹ om og om igjen. Han sendte sin Sønn, som “kjenner menneskets svakhet og vet hvordan

han skal komme dem til hjelp som blir fristet”.⁵⁰ Hans sønn lærer oss å “be alltid om *ikke* å komme i fristelse”.⁵¹ Vi blir bedt om å rope til Gud “om *barmhjertighet*, for han er mektig til å frelse”.⁵² Frelseren befaler oss å omvende oss⁵³ og å tilgi.⁵⁴ Selv om omvendelse ikke er lett, lover han følgende hvis vi prøver å adlyde hans evangelium: “Sannelig sier jeg dere, til tross for deres synder er *mitt indre fylt av medlidenskap med [dere]*. Jeg vil ikke helt forkaste [dere], og *på vredens dag vil jeg komme barmhjertighet ihu*.”⁵⁵ Frelseren ønsker å tilgi.

Hver uke begynner Tabernakelkoret sin inspirerende sending med de oppløftende ordene i William W. Phelps’ kjente salme “Stille syng en hellig sang”. Ikke fullt så kjent er de trøstende ordene i fjerde vers:

*Hellig, hellig er vår Gud,
edle, gode er hans bud...
Vend om, enhver.
Han har sagt han vil tilgi
all vår synd begått på jord.*⁵⁶

Jeg inviterer dere til å utøve tro på Herrens ord og utøve tro på ham til omvendelse.⁵⁷ Han elsker dere. Han ønsker å tilgi. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 5:17; se også Markus 2:2.
2. Lukas 5:20; se også Matteus 9:2; Markus 2:5.
3. Se Johannes 2:1–11.
4. Se Markus 1:21–28; Lukas 4:33–37.
5. Se Johannes 4:46–54.
6. Se Matteus 8:1–4; Markus 1:40–45; Lukas 5:12–15.
7. Se Matteus 8:14–15; Markus 1:29–31; Lukas 4:38–39.
8. Se Matteus 8:16–17; Markus 1:32–34; Lukas 4:40–41.
9. Lukas 5:22–23; se også Matteus 9:3–5; Markus 2:6–9.
10. Lukas 5:24; uthevelse tilføyd; se også Matteus 9:6–7; Markus 2:10–12.
11. Se 1 Korinterbrev 6:9–10; Alma 11:34, 37; Helaman 5:10–11.
12. Se 2 Peter 2:20; Jakobs brev 2:10; Lære og pakter 82:7.
13. Se Jesaja 1:18; Jeremia 31:34; Lukas 7:36–50; Enos 1:5; Alma 24:10; Moroni 6:8; Lære og pakter 1:32; 58:42–43.
14. Se Jakobs bok 4:7; Alma 14:26; Moroni 10:7.
15. Mosiah 3:19; se også 2 Nephi 10:24–25.
16. Se Alma 32:28, 34.
17. Matteus 18:21–22; uthevelse tilføyd; se også Lukas 17:1–4.
18. Se Lære og pakter 20:5–7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:1–4, 5–7.

- 15–17; 75:6–8; 82:1; 84:60–61; 90:1, 6; 108:1; 110:5; 112:3; 124:74–76, 78; 132:50.
19. Se Lære og pakter 20:5–7; 29:3; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:5–7; 84:60–61; 90:1; 110:5; 132:50.
20. Joseph Smith – Historie 1:28.
21. Lære og pakter 64:2; uthevelse tilføyd.
22. Se 1 Nephi 20:9–11; Lære og pakter 24:2; 50:41; 63:47; 108:1–8.
23. Lære og pakter 64:3.
24. Lære og pakter 64:7.
25. Lære og pakter 1:31; se også vers 32–33; Alma 45:16.
26. Lære og pakter 132:27; se også Matteus 12:31; Lukas 12:10.
27. Se 2 Mosebok 20:13; Mosiah 13:21; Lære og pakter 132:19; Moses 5:31–36.
28. Se Alma 39:5; Lære og pakter 42:24–26.
29. Se Lære og pakter 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17; 76:103.
30. Lære og pakter 82:3; se også Johannes 15:22.
31. Se Moroni 6:8.
32. Se Mosiah 15:26.
33. Se 1 Samuelsbok 16:7; Salmene 24:3–4; Ordspråkene 23:7; Matteus 15:18–20; Markus 7:20–23; Hebreerne 3:12; 3 Nephi 12:19; Lære og pakter 59:8; 64:34.
34. Se Lære og pakter 20:29–30; 121:37.
35. Lære og pakter 117:11.
36. Se Bible Dictionary, “Nicolaitans.”
37. Se Johannes’ åpenbaring 2:6, 15.
38. Lære og pakter 56:15.
39. Se 2 Nephi 25:23; Lære og pakter 138:4.
40. Moses 7:21.
41. Ether 12:27.
42. Se Johannes 15:22; Lære og pakter 1:33; 82:3.
43. Se Alma 41:5–6; 3 Nephi 9:20; Lære og pakter 137:9.
44. Se 1 Nephi 15:33; Alma 41:3–4; Lære og pakter 137:9.
45. Se Matteus 6:14–15; Lære og pakter 64:8–10; 98:39–48.
46. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 189.
47. Thomas S. Monson, “Se andre slik de kan bli,” *Liahona*, nov. 2012, 68, 69; uthevelse tilføyd.
48. Lære og pakter 38:10–11, 14; uthevelse tilføyd.
49. Romerne 3:23.
50. Lære og pakter 62:1; se også Alma 7:12.
51. Lære og pakter 61:39; uthevelse tilføyd.
52. Alma 34:18; uthevelse tilføyd; se også 2 Nephi 31:19; Alma 7:14.
53. Se Helaman 13:11; Lære og pakter 19:4, 13–21.
54. Se Lære og pakter 64:8–10.
55. Lære og pakter 101:9; uthevelse tilføyd; se også Lære og pakter 82:1–7.
56. “Stille syng en hellig sang,” *Salmer*, nr. 98.
57. Se Alma 34:15–17.

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

“Dette er min gjerning og min herlighet”

Gud har fritt gitt sin kraft til dem som mottar og hedrer hans prestedømme, noe som fører til de lovede velsignelsene udødelighet og evig liv.

President Packer, vi ser alle frem til 98-versjonen av det fantastiske diktet. Hvilken storartet undervisning han ga oss.

For noen uker siden, på en kald, mørk vinternatt, så min hustru Barbara og jeg i ærefrykt opp mot himmelen. Millionene av stjerner virket usedvanlig lyse og vakre. Jeg slo opp i Den kostelige perle og leste igjen med undring hva Gud Herren sa til Moses: “Og verdener uten tall har jeg skapt, og jeg skapte også dem i min egen hensikt, og ved Sønnen, som er min Enbårne, skapte jeg dem” (Moses 1:33).

I vår tid har Hubble-teleskopet bekreftet omfanget av hva Moses så. Hubble-forskere sier at Melkeveien, som vår jord og sol bare er en liten del av, anslås å være bare én av over 200 milliarder lignende galakser. For meg er det vanskelig å forstå, umulig å fatte, så stort og så enormt er Guds skaperverk.

Brødre og søstre, den kraft som himmelen og jorden ble og blir skapt ved, er prestedømmet. De av oss som er medlem av Kirken, vet at kilden til denne prestedømskraft er Gud den

allmektige og hans Sønn Jesus Kristus. Ikke bare er prestedømmet den kraft som himmelen og jorden ble skapt ved, men det er også kraften Frelseren brukte i sitt jordiske virke til å utføre mirakler, til å velsigne og helbrede de syke, til å bringe de døde til liv, og som vår Faders enbårne Sønn, til å tåle den uutholdelige smerten i Getsemane og på Golgata – og dermed oppfylle rettferdighetens lover med barmhjertighet og gi en altomfattende forsoning og overvinne den fysiske død ved oppstandelsen.

Det var nøklene til denne prestedømsmyndighet og den resulterende kraft han ga til Peter, Jakob og Johannes og hans andre apostler, slik at de kunne velsigne andre og binde i himmelen det som er bundet på jorden.

Prestedømmets kraft er en hellig og viktig gave fra Gud. Den er forskjellig fra prestedømsmyndighet, som er fullmakten til å handle i Guds navn. Fullmakten eller ordinasjonen gis ved håndspåleggelse. Prestedømmets kraft kommer bare når de som utøver det, er verdige og handler i samsvar med Guds vilje. Som president Spencer W.

Kimball erklærte: “Herren har gitt til oss alle, som prestedømsbærere, en del av sin myndighet, men vi kan bare benytte himmelens krefter på grunnlag av vår personlige rettskaffenhets” (“Boys Need Heroes Close By,” *Ensign*, mai 1976, 45).

I løpet av gjengivelsens strålende dager og gjenopprettelsen av Jesu Kristi Kirke i verden i dag, kom døperen Johannes; Peter, Jakob og Johannes; Moses, Elias og Elijah til jorden og gjenga gjennom profeten Joseph Smith alle prestedømmets myndighetsnøkler til Guds verk i disse siste dager.

Det er ved disse nøkler, denne myndighet og denne kraft at Jesu Kristi Kirke er organisert i dag, med Kristus som overhode, støttet av en levende profet, Thomas S. Monson, og assistert av behørig kalte og ordnerte apostler.

I vår himmelske Faders store prestedøms-begavede plan har menn

det unike ansvar å forvalte prestedømmet, men de er ikke prestedømmet. Menn og kvinner har forskjellige, men like verdsatte roller. Akkurat som en kvinne ikke kan unnfange et barn uten en mann, så kan ikke en mann fullt ut utøve prestedømmets kraft for å etablere en evig familie uten en kvinne. Med andre ord, i et evig perspektiv er både formeringsevne og prestedømskraft delt av mann og hustru. Og som mann og hustru skulle en mann og en kvinne strebe etter å følge vår himmelske Fader. De kristne dyder kjærlighet, ydmykhet og tålmodighet skulle være deres fokus når de søker prestedømmets velsignelser for seg selv og sin familie.

Det er avgjørende for oss å forstå at vår himmelske Fader har gjort det mulig for alle sine sønner og døtre å få tilgang til prestedømmets velsignelser og bli styrket av dets kraft. Sentralt i Guds plan for hans åndebarn står hans

egen erklæring: “Dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39).

I åpenbaringen gitt til profeten Joseph Smith i kapittel 81 i Lære og pakter, forklarer Herren at prestedømmets kraft skal brukes til å “styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær” (vers 5)

“Og ved å gjøre disse ting, vil du gjøre det største gode mot dine medmennesker og gi større herlighet til ham som er din Herre” (L&p 81:4).

Når vi tenker på å styrke de svake, løfte de hengende hender og gi kraft til vaklende knær, blir jeg minnet om en søt 7-åring som viste sin bestefar en liten tomatplante hun plantet av frø som en del av et skoleprosjekt i andreklassen.

Hun forklarte at av et lite frø ville det komme en plante. Og hvis planten fikk stell, ville det komme mange

tomater på den, som hver ville ha mange frø.

Hun sa: "Og hvis alle disse frøene ble sådd og ble til flere tomater, og man plantet alle de frøene, ville man på et par sesonger få millioner av tomater."

"Alt sammen," sa hun i forundring, "av ett lite frø."

Men så sa hun: "Jeg drepte nesten planten min. Jeg lot den stå i et mørkt rom og glemte å vanne den. Da jeg husket planten, så den helt vissen og død ut. Jeg gråt fordi jeg tenkte på alle de millioner av tomater som aldri ville vokse."

Hun fortalte så begeistret sin bestefar om "miraklet" som skjedde.

Hun forklarte: "Mamma sa at planten kanskje ikke var død. Kanskje alt den trengte var litt vann og litt lys for å bringe livet tilbake."

Hun hadde rett. Jeg ga planten litt vann og satte den i vinduet for å få lys. Og vet du hva?" spurte hun. "Den våknet til liv igjen, og nå vil den bli til millioner av tomater!"

Den lille tomatplanten, så full av muligheter, men så svekket og visnet på grunn av utilsiktet omsorgssvikt, ble styrket og gjenopplivet ved hjelp av litt vann og lys fra den lille jentas kjærlige og omsorgsfulle hender.

Brødre og søstre, som åndebarn av vår kjærlige himmelske Fader, har vi ubegrensede, guddommelige muligheter. Men hvis vi ikke er forsiktige, kan vi bli som den visne tomatplanten. Vi kan drive bort fra den sanne lære og Kristi evangelium og bli åndelig underernært og visne, etter å ha fjernet oss fra det guddommelige lys og levende vann av Frelserens evige kjærlighet og prestedømskraft.

De som har prestedømmet og ikke bestandig arbeider for å hedre det ved å tjene våre familier og andre, vil være som de som ikke *mottar*

de velsignelser som ligger i prestedømmets kraft, og vil utvilsomt visne åndelig, etter å ha nektet seg de nødvendige åndelige næringsstoffer, lys og Guds kraft – omtrent som tomatplanten som var full av muligheter, men ble forsømt og visnet.

Den samme prestedømskraft som skapte verdener, galakser og universet, kan og bør være en del av vårt liv for å hjelpe, styrke og velsigne vår familie, våre venner og våre naboer – med andre ord, for å gjøre de tingene som Frelseren ville gjort om han virket blant oss i dag.

Det primære formål med denne prestedømskraft er å velsigne, heliggjøre og rense oss så vi kan leve

sammen med vår familie i nærvær av våre himmelske foreldre, forenet ved prestedømsbesegling, for å delta i Guds og Jesu Kristi verk for alltid å utvide *Deres* lys og herlighet.

I denne hensikt fikk jeg for noen måneder siden anledning til å være med og lage en videobasert verdensomspennende opplæring for ledere kalt *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*.

Denne innovative og lærerike DVD-en er oversatt til 66 språk. Den forklarer hvordan prestedømmets kraft kan velsigne, vitalisere og revitalisere oss, vår familie og alle medlemmer av Kirken.

Den viser oss alle – menn, kvinner, barn, gifte, enker eller enslige, uansett hva våre omstendigheter er – hvordan vi kan få del i prestedømmets velsignelser. Det er flere segmenter på 8 til 12 minutter som forklarer prestedømmets nøkler, myndighet og kraft og hvordan det styrker enkeltpersoner, familier og Kirken.

En spesiell scene ble filmet i den svært lille pionerboligen til min mors oldemor, Mary Fielding Smith. Hun var enke etter Hyrum, profeten Josephs eldre bror. Som eneforsørger, ved hjelp av sin sterke tro på prestedømmet, benyttet hun seg av og stolte på denne kraften for å oppdra og velsigne sine barn i kjærlighet og evangeliets lys. I dag takker hennes etterkommere, tusenvis av trofaste ledere og medlemmer av Kirken, henne for hennes tro, mot og eksempel.

Den nye lederopplæringen er nå tilgjengelig på Internett på LDS.org så alle kan se og oppleve den (wwlt.lds.org). Dere kan avspille den direkte fra LDS.org, eller dere kan laste den ned til datamaskinen, smarttelefonen eller nettbrettet.

Det første presidentskap har bedt "stavspreidentskaper og

biskopsråd om å sette av ett eller flere stavs- eller menighetsrådsmøter til å vise [hele] DVD-en. Stavs- og menighetsråd skulle drøfte hvordan de kan gjennomføre den undervisningen som presenteres” (Brev fra Det første presidentskap, 1. feb. 2013).

Innholdet vil inspirere og motivere medlemmer i prestedømsquorum, Hjelpeforeningen, Søndagsskolen, Unge kvinner, Unge menn (særlig dem som forbereder seg til misjon) og Primær, eller på fellesmøter 5. søndag. Rådsmedlemmene vil så kunne oppmuntre enkeltpersoner og foreldre til å bruke denne presentasjonen i sine familier. Brødre og søstre, dette er lederopplæring for alle medlemmer av Kirken. Foreldre, gjennomgå, del og snakk med barna om det dere lærer, la dem se på og gjøre det sammen med dere slik at deres familie kan bli styrket gjennom prestedømmet.

Jesus sa:

“Om noen tørster, han komme til meg og drikke” (Johannes 7:37).

“Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv” (John 4:14).

“Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal... ha livets lys” (Johannes 8:12).

Hvis noen av dere føler at deres tro eller vitnesbyrd om vår himmelske Faders plan er mindre enn dere vet det burde være, vend dere mer fullstendig til Frelseren. La hans lys og hans levende vann gjøre for dere og deres familie det litt vann og lys gjorde for å bringe livet tilbake til den svekkede tomatplanten.

Jeg begynte med undring og ærefrykt over Guds skaperverk ved prestedømmets kraft. Jeg står her og undrer på, trolig i likhet med de fleste av dere, om Guds evne til å undervise og velsigne

oss noen gang fullt ut kan forstås. Den er så stor, så majestetisk, så mektig.

Joseph Smith sa: “Prestedømmet er et evigvarende prinsipp og har eksistert hos Gud i all evighet, det vil bestå i all evighet og er uten dagers begynnelse og års ende” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 104).

Gud har fritt gitt sin kraft til dem som mottar og hedrer hans prestedømme, noe som fører til de lovede velsignelsene som er udødelighet og evig liv.

Jeg vitner om at Jesu Kristi arbeid utføres ved prestedømmet. Det er den kraft som vår himmelske Fader og hans elskede Sønn skapte jorden ved, og iverksatte den store plan for lykke for vår skyld. Måtte vi være kloke og arbeide for å styrke oss selv, vår familie og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i kraft av Guds prestedømme. Det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

“Kom til meg”

Ved sitt ord og sitt eksempel har Kristus vist oss hvordan vi kan komme nærmere ham.

Jeg er takknemlig for å være sammen med dere på denne konferansen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Dette er hans kirke. Vi påtar oss hans navn når vi trer inn i hans rike. Han er Gud, Skaperen, og er fullkommen. Vi er jordiske mennesker underlagt død og synd. Men av kjærlighet til oss og våre familier, inviterer han oss til å være nær ham. Her er hans ord: “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere. Søk meg flittig, og dere skal finne meg, be og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere.”¹

I påsken blir vi påminnet om hvorfor vi elsker ham, samt løftet han gir sine trofaste disipler om at de skal bli hans kjære venner. Frelseren ga dette løftet og fortalte oss hvordan han, i vår tjeneste for ham, kommer til oss. Ett eksempel finnes i en åpenbaring til Oliver Cowdery da han tjente Herren sammen med profeten Joseph Smith under oversettelsen av Mormons bok: “Se, du er Oliver, og jeg har talt til deg på grunn av dine ønsker. Gjem derfor disse ord i ditt hjerte. Vær trofast og flittig i å holde Guds befalinger, og jeg vil omfavne deg i min kjærlighets armer.”²

Jeg har opplevd gleden av å komme nærmere Frelseren og at han som oftest kommer nærmere meg

gjennom enkle handlinger av lydighet mot budene.

Dere har hatt slike opplevelser. Det kan ha vært da dere valgte å delta på et nadverdsmøte. For meg var det på en sabbat da jeg var veldig ung. Den gangen fikk vi nadverden under et kveldsmøte. Minnet om en dag for mer enn 65 år siden, da jeg holdt budet om å samles med familien og med de hellige, trekker meg fortsatt nærmere Frelseren.

Det var mørkt og kaldt ute. Jeg husker følelsen av lyset og varmen i kirkesalen den kvelden sammen med mine foreldre. Vi tok nadverden, forrettet av Det aronske prestedømme, og inngikk pakt med vår himmelske Fader om alltid å minnes hans Sønn og holde hans bud.

På slutten av møtet sang vi salmen “O, bli hos meg, det aften er”, med ordene: “Min Frelser, bli i natt hos meg.”³

Jeg følte Frelserens kjærlighet og nærhet den kvelden. Og jeg følte Den hellige ånds trøst.

Jeg ønsket på nytt å vekke følelsene av kjærlighet til Frelseren og hans nærhet som jeg følte på dette nadverdsmøtet i min ungdom. Så nylig holdt jeg et annet bud. Jeg søkte i Skriftene. I dem visste jeg at jeg kunne gå tilbake og la Den hellige ånd hjelpe

meg å føle det to av den oppstandne Herres disipler hadde følt, da han sa ja til deres invitasjon om å komme inn i deres hjem og være hos dem.

Jeg leste om den tredje dagen etter hans korsfestelse og begravelse. Trofaste kvinner og andre fant steinen rullet bort fra graven og så at hans legeme ikke var der. De hadde kommet av kjærlighet til ham for å salve hans legeme.

To engler sto der og spurte hvorfor de var redde, og sa:

“Hvorfor søker dere den levende blant de døde?”

Han er ikke her, han er oppstått! Kom i hu hvordan han talte til dere mens han ennå var i Galilea,

da han sa: Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender, bli korsfestet og oppstå på den tredje dag.”⁴

Markusevangeliet gir oss instruksjonen fra en av englene: “Men gå og si til hans disipler og til Peter: Han går i forveien for dere til Galilea. Der skal dere se ham, slik han sa til dere.”⁵

Apostlene og disiplene hadde samlet seg i Jerusalem. Slik vi kanskje ville ha vært, ble de redde og undret seg da de snakket sammen om hva hans død og rapportene om hans oppstandelse betydde for dem.

To av disiplene gikk den ettermiddagen fra Jerusalem på veien til Emmaus. Den oppstandne Kristus viste seg på veien og gikk sammen med dem. Herren hadde kommet til dem.

Lukas lar oss gå sammen med dem: “Og det skjedde, mens de samtalte og drøftet dette, kom Jesus selv nær til dem og slo følge med dem.

Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente ham.

Han sa til dem: Hva er det dere går og samtaler om på veien? De stod da stille og så bedrøvet opp.

Den ene av dem, som hette Kleopas, sa til ham: Er du den eneste av dem som oppholder seg i Jerusalem, som ikke vet hva som er skjedd der i disse dagene?”⁶

De fortalte ham om sin sorg over at Jesus døde da de hadde stolt på at han ville være Israels Forløser.

Det må ha vært kjærlighet i den oppstandne Herres røst da han talte til disse to sørgmodige og sørgende disiplene:

“Da sa han til dem: Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt!

Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?

Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham.”⁷

Så kom et øyeblikk som har varmet mitt hjerte siden jeg var en liten gutt:

“Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre.

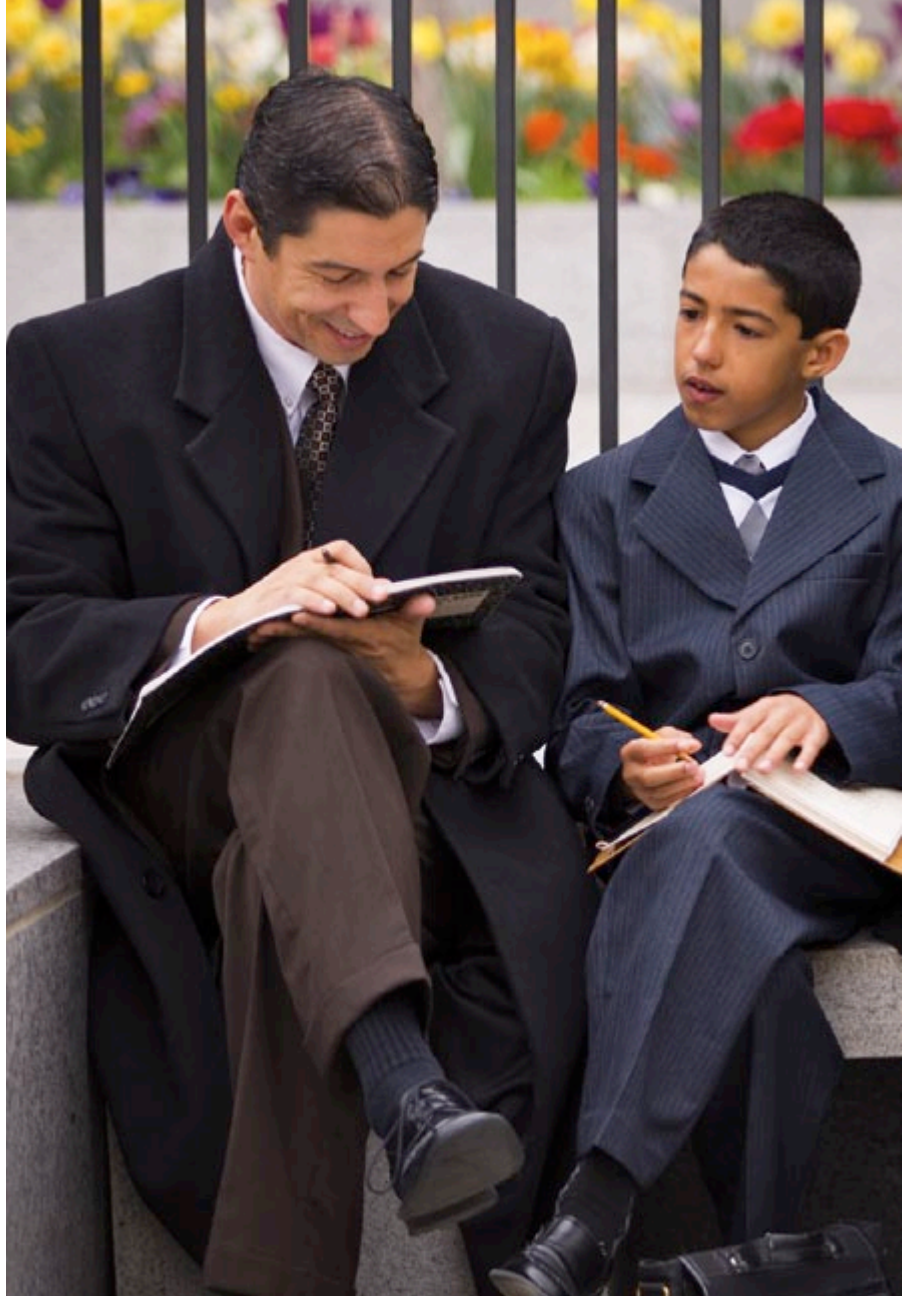
Men de noddde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem.”⁸

Frelseren fulgte den kvelden invitasjonen om å gå inn i huset til sine disipler nær landsbyen Emmaus.

Han satt til bords med dem. Han tok et brød, velsignet det, brøt det og ga det til dem. Da ble øynene deres åpnet, slik at de kjente ham. Så forsvant han ut av syne. Lukas nedtegnet for oss disse velsignede disiplers følelser: “Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss!”⁹

I samme stund løp de to disiplene tilbake til Jerusalem for å fortelle de elleve apostlene hva som hadde hendt dem. Da viste Frelseren seg igjen.

Han gjennomgikk profetiene om sin misjon for å sone for syndene til

alle sin Faders barn og bryte dødens bånd.

“Og han sa til dem: Så står skrevet, at Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag,

og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av.

Dere er vitner om dette.”¹⁰

Frelserens ord er sanne, like mye for oss som de var for hans disipler den gangen. Vi er vitner om disse tingene. Og den strålende befalingen vi aksepterte da vi ble døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, ble tydeliggjort for oss av profeten Alma ved Mormons vann for mange århundrer siden:

“Og det skjedde at han sa til dem: Se, her er Mormons vann (for slik ble det kalt), og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette,

ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden, så dere kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så dere kan få evig liv –

Nå sier jeg dere at hvis dette er deres hjertes ønske, hva har dere så imot å bli døpt i Herrens navn for å

bekreftede for ham at dere har inngått en pakt med ham om at dere er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over dere i enda rikere grad?

Og nå, da folket hadde hørt disse ord, klappet de i hendene av glede og utbrøt: Dette ønsker vi av hele vårt hjerte.”¹¹

Vi har inngått pakt både om å løfte opp de trengende og om å være vitner om Frelseren så lenge vi lever.

Vi vil bare være i stand til å gjøre det uten unntak hvis vi føler kjærlighet til Frelseren og hans kjærlighet til oss. Hvis vi er trofaste mot de løfter vi har gitt, vil vi føle vår kjærlighet til ham. Den vil vokse fordi vi vil føle hans kraft og at han nærmer seg oss når vi tjener ham.

President Thomas S. Monson har ofte minnet oss om Herrens løfte til sine trofaste disipler: “Og hos den som mottar dere, der vil jeg også være, for jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.”¹²

Det er en annen måte dere og jeg har følt ham komme nærmere oss på. Når vi yter hengiven tjeneste for ham, kommer han nærmere dem vi elsker i våre familier. Hver gang jeg har blitt kalt i Herrens tjeneste til å flytte eller forlate min familie, har jeg sett at Herren har velsignet min hustru og mine barn. Han forberedte sine kjærlige tjenere og muligheter til å trekke min familie nærmere seg.

Dere har følt den samme velsignelse i deres liv. Mange av dere har kjære som vandrer utenfor veien til evig liv. Dere lurte på hva mer dere kan gjøre for å bringe dem tilbake. Dere kan stole på at Herren vil komme nærmere dem når dere tjener ham i tro.

Dere husker Herrens løfte til Joseph Smith og Sidney Rigdon da de var borte fra sine familier i hans ærend: “Mine venner Sidney og Joseph: Deres familier har det bra, de er i mine hender, og jeg vil gjøre med dem som det synes meg godt, for i meg er all makt.”¹³

I likhet med Alma og kong Mosiah, har noen trofaste foreldre tjent Herren

lenge og godt, og likevel hatt barn som kom på avveier til tross for foreldrenes offer for Herren. De har gjort alt de kunne til ingen åpenbar nytte, selv med hjelp fra kjærlige og trofaste venner.

Alma og de hellige på hans tid ba for hans sønn og kong Mosiahs sønner. En engel kom. Deres bønner og bønnene til dem som utøver sin tro, vil bringe Herrens tjenere for å hjelpe deres familiemedlemmer. De vil hjelpe dem å velge veien hjem til Gud, selv når de blir angrepet av Satan og hans tilhengere, hvis hensikt det er å ødelegge familier i dette liv og i evigheten.

Dere husker ordene engelen uttalte til Alma den yngre og Mosiahs sønner i deres opprør: “Og engelen sa videre: Se, Herren har hørt sitt folks bønner og sin tjener Almas, din fars, bønner også, for han har bedt i stor tro for deg om at du måtte bringes til kunnskap om sannheten. Derfor, i denne hensikt har jeg kommet for å overbevise deg om Guds kraft og myndighet, så hans tjeneres bønner kunne bli besvart i forhold til deres tro.”¹⁴

Mitt løfte til dere som ber og tjener Herren, kan ikke være at dere vil ha enhver velsignelse dere måtte ønske for dere selv og deres familie. Men jeg kan love dere at Frelseren vil komme til dere og velsigne dere og deres familie med det som er best. Dere vil ha den trygghet som hans kjærlighet gir, og føle at han kommer nærmere når dere strekker ut armene og yter tjeneste for andre. Når dere forbinder de trengendes sår og tilbyr hans forsonings renselse til dem som sørger i synd, vil Herrens kraft bære dere. Hans armer er utstrakt sammen med deres for å hjelpe og velsigne vår himmelske Faders barn, herunder de i deres familie.

En strålende hjemkomst er beredt for oss. Vi vil da se løftet bli oppfylt

Los Angeles, California, USA

fra den Herre vi har elsket. Det er han som tar imot oss til evig liv sammen med ham og vår himmelske Fader. Jesus Kristus beskrev det slik:

“Søk å fremme og opprette mitt Sion. Hold mine bud i alle ting.

Og hvis du holder mine bud og holder ut til enden, skal du få evig liv som er den største av alle Guds gaver.”¹⁵

“For de som lever, skal arve jorden, og de som dør, skal hvile fra sitt arbeide, og deres gjerninger skal følge dem, og de skal motta en krone i min Faders boliger som jeg har beredt for dem.”¹⁶

Jeg vitner om at vi ved Ånden kan følge invitasjonen fra vår himmelske Fader: “Dette er min elskede Sønn. Hør ham!”¹⁷

Ved sitt ord og sitt eksempel har Kristus vist oss hvordan vi kan komme nærmere ham. Ethvert barn av vår himmelske Fader som har valgt å gå gjennom dåpens port inn i hans

kirke, vil ha mulighet i dette liv til å bli undervist i hans evangelium og høre fra hans kalte tjenere hans invitasjon: “Kom til meg.”¹⁸

Alle paktens tjenere i hans rike på jorden og i ånde verden vil motta hans veiledning ved Ånden når de vel-signer og tjener andre for ham. Og de vil føle hans kjærlighet og finne glede i å bli trukket nærmere ham.

Jeg er et vitne om Herrens oppstandelse, like sikkert som om jeg hadde vært der den kvelden sammen med de to disiplene i huset på veien til Emmaus. Jeg vet at han lever, like sikkert som Joseph Smith gjorde, da han så Faderen og Sønnen i lyset av en strålende morgen i et skogholt i Palmyra.

Dette er Jesu Kristi sanne kirke. Bare i de prestedømsnøkler som innehas av president Thomas S. Monson, finnes kraften til å besegle oss som familier for å leve evig sammen med vår himmelske Fader og den Herre Jesus

Kristus. På dommens dag vil vi stå foran Frelseren, ansikt til ansikt. Det vil være en gledesfylt stund for dem som har kommet nær ham i tjeneste for ham i dette liv. Det vil være en glede å høre ordene: “Vel gjort, du gode og tro tjener!”¹⁹ Dette vitner jeg om som et vitne om den oppstandne Frelser og vår Forløser, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 88:63.
2. Lære og pakter 6:20.
3. “O, bli hos meg, det aften er,” *Salmer*, nr. 51.
4. Lukas 24:5–7.
5. Markus 16:7.
6. Lukas 24:15–18.
7. Lukas 24:25–27.
8. Lukas 24:28–29.
9. Lukas 24:32.
10. Lukas 24:46–48.
11. Mosiah 18:8–11.
12. Lære og pakter 84:88.
13. Lære og pakter 100:1.
14. Mosiah 27:14.
15. Lære og pakter 14:6–7.
16. Lære og pakter 59:2.
17. Joseph Smith – Historie 1:17.
18. Matteus 11:28.
19. Matteus 25:21.

Fremlagt av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette

quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved samme tegn.

Eldste Walter F. González har blitt avløst som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

De som vil være med og takke ham, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Ulisses Soares som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Det er foreslått at vi avløser følgende som områdesyttier fra og med 1. mai 2013: Rubén V. Alliaud, Sergio M. Anaya, Nolan D. Archibald, Carlos L. Astorga, Hector Avila, M. Anthony Burns, David Cabrera, Milton Camargo, Robert E. Chambers, Victor Kah Keng Chen, Kuo Chiang Chung, Nelson D. Córdoba, Gary L. Crittenden, Edward Dube, Matthew J. Eyring, Sione M. Fineanganofu, Alfredo L. Gessati, James B. Gibson, Jovencio A. Guanzon, Mario E. Guerra, Luis S. Hernandez, Hernan I. Herrera, Javier Ibañez, Paulo H. Itinose, Douglas W. Jessop, Stephen C. Kerr, Joni L. Koch, Faustino López, Richard K. Melchin, Freebody A. Mensah, Benson E. Misalucha, Abelardo Morales, W. T. David Murray, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Satoshi Nishihara, Michael D. Pickerd, William F. Reynolds, Michael A. Roberts, Fernando A. R. Da Rocha, Manfred Schütze, Terrence C. Smith, Rubén L. Spitale, Joshua Subandriyo, Frank V. Trythall, Miguel R. Valdez, Arnulfo Valenzuela, Carlos A. C. Villanova, Terence M. Vinson, Louis Weidmann og Richard C. Zambrano.

De som vil være med og takke disse for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi avløser, med oppriktig takknemlighet, søstre

Elaine S. Dalton, Mary N. Cook og Ann M. Dibb som Unge kvinners generalpresidentskap.

Likeledes avløser vi også alle medlemmer av Unge kvinners generalutvalg.

De som vil være med og takke disse søstrene for deres fremragende tjeneste og hengivenhet, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi oppholder som nye medlemmer av De syttis første quorum, Edward Dube, S. Gifford Nielsen og Arnulfo Valenzuela, og som nye medlemmer av De syttis annet quorum, Timothy J. Dyches, Randy D. Funk, Kevin S. Hamilton, Adrián Ochoa og Terence M. Vinson.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

I lys av hans kall som medlem av De syttis annet quorum, avløser vi også bror Adrián Ochoa som annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap.

De som vil være med og takke, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye områdesyttier:

Ruben Acosta, Frederick O. Akinbo, Omar A. Alvarez, Sergio Antunes, Alan C. Batt, Grant C. Bennett, Fernando E. Calderón, Wilson B. Calderón, H. Marcelo Cardus, Yoke Sang (Freddie) Chan, Christopher Charles, Valeri V. Cordón, Paul R. Coward, M. T. Ben Davis, Massimo De Feo, Marion B. De Antuñano, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Robert A. Dryden, Robert J. Dudfield, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson, E. Xavier Espinoza, Meliula M. Fata, Sam M. Galvez, Claude R. Gamiette, Mervyn C. Giddey, João R. Grahl, David P. Homer, Daniel W. Jones, John A. Koranteng, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Gustavo Lopez, José E. Maravilla, Alfredo Miron, Hugo Montoya, Joaquim J. Moreira, Katsuyuki Otake, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Gary B. Sabin, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Ciro Schmeil, D. Zackary Smith, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, Vern P. Stanfill, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, George J.

Tobias, 'Aisake K. Tukuafu, Jacques A. Van Reenen, Raul E. Vicencio, Raul S. Villanueva, Alan R. Walker, Keith P. Walker og Hoi Seng Leonard Woo.

Alle som er enige, bes vise det.
Noen imot?

Det er foreslått at vi oppholder Bonnie Lee Green Oscarson som Unge kvinners generalpresident, med Carol Louise Foley McConkie som førsterådgiver og Evelyn Neill Foote Marriott som annenrådgiver.

De som er enige, kan vise det.

De som er imot, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse og for deres fortsatte tro, hengivenhet og bønner på våre vegne.

Vi ber nå de nylig kalte generalautoritetene og Unge kvinners generalpresidentskap komme frem og innta sine plasser på forhøyningen. ■

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2012

Presentert av **Robert W. Cantwell**

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

*Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av
Siste Dagers Hellige*

Kjære brødre: Som foreskrevet ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Dette rådet består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd.

Rådet godkjenner budsjetter for Kirkens avdelinger, foretak og relaterte tildelinger til Kirkens enheter. Kirkens enheter anvender midler i samsvar med godkjente budsjetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjonsavdeling har hatt tilgang til alle nødvendige opptegnelser og systemer for å sikre at det føres betryggende kontroll med innbetalinger, utbetalinger og trygging av Kirkens

aktiva. Kirkens revisjonsavdeling er uavhengig av alle andre Kirkens avdelinger og foretak, og staben består av registrerte regnskapsførere, autoriserte interne revisorer, autoriserte revisorer for informasjonssystemer og annet kvalifisert yrkespersonell.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjonsavdeling av den oppfatning at alt materiale som angår innbetalinger, utbetalinger og Kirkens aktiva i året 2012, er regnskapsført og disponert i overensstemmelse med godkjente retningslinjer for regnskapsførsel, godkjente budsjetter og Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Med hilsen,
Kirkens revisjonsavdeling
Robert W. Cantwell
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2012

Fremlagt av **Brook P. Hales**

Sekretær for Det første presidentskap

Som informasjon til Kirkens medlemmer har Det første presidentskap gitt følgende statistiske rapport om Kirkens vekst og status pr. 31. desember 2012.

Enheter i Kirken

Staver	3005
Misjoner	347
Distrikter.....	591
Menigheter og grener.....	29 014

Medlemmer av Kirken

Totalt antall medlemmer	14 782 473
Nye registrerte barn i 2012	122 273
Antall døpte konvertitter i 2012.....	272 330

Misjonærer

Heltidsmisjonærer	58 990
Kirkens tjenestemisjonærer	22 961

Templer

Templer innviet i løpet av 2012 (Kansas City Missouri, Manaus Brasil, Brigham City Utah og Calgary Alberta).....	4
Templer gjeninnviet i løpet av 2012 (Buenos Aires Argentina og Boise Idaho).....	2
Antall templer i drift.....	140

Av **eldste Richard G. Scott**
i De tolv apostlers quorum

For fred i hjemmet

En av de største velsignelser vi kan tilby verden, er kraften av et Kristus-sentrert hjem der evangeliet blir undervist, pakter blir holdt, og kjærlighet finnes i overflod.

Mange røster i verden vi lever i, forteller oss at vi skulle leve i et forrykende tempo. Det er alltid mer å gjøre og mer å oppnå. Men dypt inne i oss har vi et behov for å ha et tilfluktssted hvor fred og ro råder, et sted hvor vi kan nullstille oss, omgruppere og hente ny energi til å takle fremtidig press.

Det ideelle sted for en slik fred er i vårt eget hjem, hvor vi har gjort alt vi kan for å gjøre vår Herre Jesus Kristus til midtpunktet.

Noen hjem har en far som er en verdig prestedømsbærer, og en trofast, hengiven mor som sammen leder i rettferdighet. Mange hjem har en annen sammensetning. Uavhengig av deres omstendigheter, kan dere la deres hjem og deres liv dreie seg om Herren Jesus Kristus, for han er kilden til sann fred i dette liv.

Forviss dere om at hver eneste beslutning dere tar, enten den er timelig eller åndelig, er betinget av hva Frelseren vil dere skal gjøre. Når han er midtpunktet i deres hjem, råder fred og ro. Trygghet gjennomsyrrer hjemmet, og det føles av alle som bor der.

Oppfyllelsen av disse rådene hviler ikke på foreldrene alene, selv om det er deres rolle å lede. Barn kan være ansvarlige for å forbedre

Kristus-sentrert innsats i hjemmet. Det er viktig for foreldre å lære barna å forstå hvordan deres handlinger påvirker hver enkelt som bor i hjemmet. Barn som stilles til ansvar for sine handlinger, enten de er rettferdige eller ikke, vokser til å bli pålitelige borgere i Guds rike.

Dere kan sikkert skille ut de grunnleggende prinsipper som setter Frelseren i sentrum i deres hjem. Det profetiske råd om å ha daglig bønn enkeltvis og som familie, daglig skriftstudium enkeltvis og som familie, og ukentlig familiens hjemmeaften er de grunnleggende, vekt bærende bjelker i reisverket til et Kristus-sentrert hjem. Uten disse faste vanene vil det være vanskelig å finne den ønskede og sårt tiltrengte fred og tilflukt fra verden.

Vær lydige mot de profetiske læresetninger Kristus ønsker at dere skal følge. Rasjonaliser ikke bort fremtidig lykke ved å ta snarveier i stedet for å anvende gode prinsipper i evangeliet. Husk: små ting fører til store ting. Tilsynelatende ubetydelige feiltrinn eller forsømmelser kan føre til store problemer. Men enda viktigere er det at enkle, konsekvente, gode vaner fører til et liv fullt av rike velsignelser.

Sydney, Australia

Dere barn i Primær, dere unge menn og kvinner i ungdomsprogramene og dere staute misjonærer som nå er på misjon, gjør mange ting mer effektivt enn jeg var i stand til på deres alder. I det førjordiske liv var dere tapre, lydige og rene. Der arbeidet dere hardt for å utvikle talenter og evner for å forberede dere til å møte jordelivet med mot, verdighet, ære og fremgang.

For ikke lenge siden kom dere til jordelivet med alle disse flotte egenskapene og endeløse mulighetene. Men det finnes reell fare i deres omgivelser. Deres store muligheter og evner kan bli begrenset eller ødelagt hvis dere gir etter for den djevel-inspirerte forurensning omkring dere. Satan kan imidlertid ikke måle seg med Frelseren. Satans skjebne er avgjort. Han vet at han har tapt, men han ønsker å ta så mange med seg som han kan. Han vil prøve å ødelegge deres godhet og evner ved å utnytte deres svakheter.

Hold dere på Herrens side, og dere vil vinne hver gang.

Dere lever i en verden hvor teknologiske fremskritt forekommer i et forbløffende tempo. Det er vanskelig for mange i min generasjon å holde tritt med mulighetene. Avhengig av hvordan teknologien brukes, kan disse fremskrittene være en velsignelse eller et hinder. Teknologi, når den forstås og brukes til gode formål, trenger ikke være en trussel, men snarere en forsterkning av åndelig kommunikasjon.

For eksempel har mange av oss en personlig elektronisk enhet som passer i lommen. Vi er sjelden uten den, og vi kan anvende den mange ganger om dagen. Dessverre kan disse enhetene være en kilde til snusk og bortkastet tid. Hvis den brukes med disiplin, kan imidlertid denne teknologien være et redskap til beskyttelse mot det verste i samfunnet.

Hvem kunne ha forestilt seg for noen år siden at alle standardverkene og flere år med generalkonferansetaler ville passe i lommen? Bare å ha dem i lommen vil ikke beskytte dere, men å studere, grunne på dem og lytte til dem i stille stunder hver dag vil styrke kommunikasjonen ved Ånden.

Vær kloke med hensyn til hvordan dere omfavner teknologien. Marker viktige skriftsteder på enheten og les dem ofte. Hvis dere unge ville lese et skriftsted like ofte som noen av dere sender tekstmeldinger, kunne dere snart ha lært hundrevis av skriftsteder utenat. Disse skriftstedene ville vise seg å være en kraftfull kilde til inspirasjon og veiledning fra Den hellige ånd i vanskelige stunder.

Å gjøre alt vi kan for å invitere Den hellige ånds milde, veiledende innflytelse i vårt liv er avgjørende i våre forsøk på å sette Frelseren i

sentrum i vårt hjem. Å handle i lydighet mot disse tilskyndelsene styrker oss enda mer.

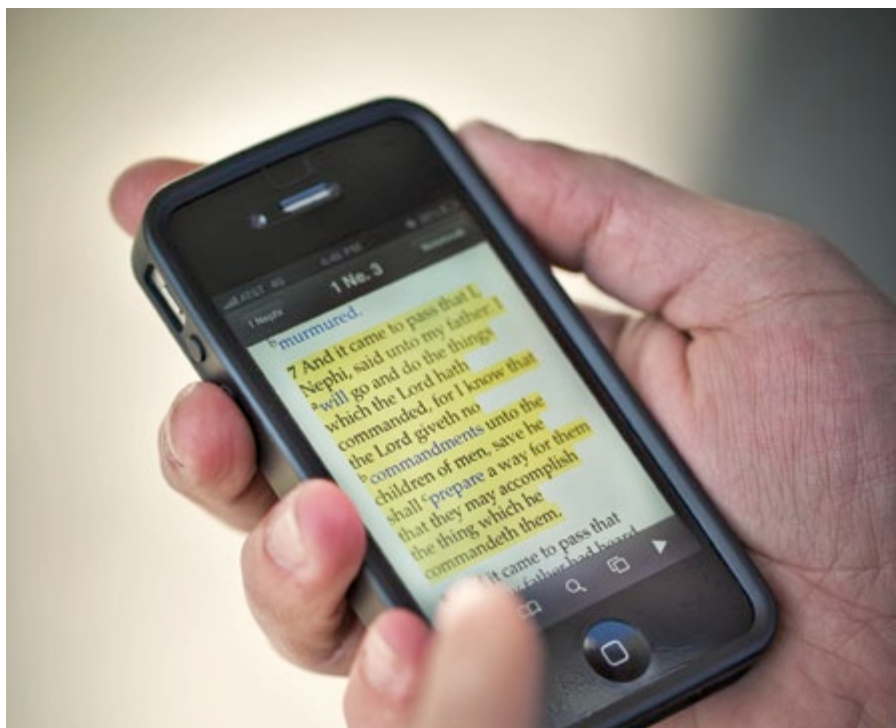
Større fred vil komme når dere forener deres innsats for å være lydige med tjeneste for andre rundt dere. Mange som har det de oppfatter som beskjedne talenter, anvender ydmykt og generøst disse talentene til å velsigne menneskene rundt seg. Egoisme er roten til mye vondt. Motgiften mot dette ondet finnes i Frelserens liv. Han viser oss hvordan vi kan la vårt liv fokusere utover i uselvisk tjeneste for andre.

Jeg har lært en sannhet som har blitt gjentatt så ofte i mitt liv at jeg har lært å kjenne den som en absolutt lov. Den definerer sammenhengen mellom lydighet og tjeneste og Guds kraft. Når vi adlyder Herrens bud og tjener hans barn uselvisk, er den naturlige konsekvens kraft fra Gud – kraft til å gjøre mer enn vi kan klare på egen hånd. Vår innsikt, våre talenter, våre evner utvides fordi vi mottar styrke og kraft fra Herren. Hans kraft er en grunnleggende bestanddel for å etablere et hjem fylt med fred.

Når dere har Frelseren som hjemmets sentrum, vil det på naturlig vis bli et fristed ikke bare for deres egen familie, men også for venner som lever i vanskeligere omstendigheter. De vil bli tiltrukket av den freden de føler der. Ønsk slike venner velkommen i deres hjem. De vil blomstre i dette Kristus-sentrerte miljøet. Bli venner med deres barns venner. Vær et godt eksempel for dem.

En av de største velsignelser vi kan tilby verden, er kraften av et Kristus-sentrert hjem der evangeliet blir undervist, pakter blir holdt og kjærlighet finnes i overflod.

For mange år siden, etter en misjonsrundreise, fortalte min hustru Jeanene meg om en eldste hun hadde

New York City, New York, USA

møtt. Jeanene hadde spurt ham om familien hans. Hun ble overrasket da han svarte at han ikke hadde noen familie. Han forklarte videre at da han ble født, hadde moren overlatt ham til myndighetene. Han tilbragte sin barndom i det ene fosterhjemmet etter det andre. Som tenåring ble han velsignet med å finne evangeliet. En kjærlig familie i menigheten hadde hjulpet ham å få muligheten til å reise på misjon.

Senere spurte Jeanene misjonspresidentens hustru om denne flotte eldsten. Hun fikk vite at noen måneder tidligere hadde denne eldsten vært i misjonshjemmet noen dager på grunn av sykdom. I løpet av den tiden hadde han vært sammen med dem på en familiens hjemmeaften. Før han dro tilbake til misjonsmarken, spurte han misjonspresidenten om han kunne tilbringe to eller tre dager i misjonshjemmet ved slutten av sin misjon. Han ønsket å se hvordan en Kristus-sentret familie fungerer. Han ønsket å bruke dem som mønster for sin egen familie.

Gjør alt dere kan for å ha et slikt hjem. Rekk ut en hånd til andre i

uheldige omstendigheter. Vær en god venn. Denne typen varig vennskap er som asfalt som fyller hullene i livets vei og gjør reisen jevnere og mer behagelig. Det skulle ikke være en ressurs som brukes til å oppnå personlige fordeler, men en skatt som verdsettes og deles. Ønsk andre velkommen i deres hjem som trenger å bli styrket ved en slik opplevelse.

Til slutt vil jeg si noe til dem som elsker et familiemedlem som ikke gjør gode valg. Det kan sette vår tålmodighet og utholdenhet på prøve. Vi må stole på Herren og at vi kan få positivt svar på våre bønner ifølge hans tidsplan, og at redning kan finne sted. Vi gjør alt vi kan for å tjene, velsigne og underdanig anerkjenne Guds vilje i alle ting. Vi utøver tro og husker at visse ting må overlates til Herren. Han oppfordrer oss til å legge våre byrder ved hans føtter. Med tro kan vi vite at denne villfarne kjære ikke er forlatt, men er i en kjærlig Frelzers omsorg.

Se det gode i andre, ikke deres flekker. Iblant må en flekk fjernes med

passende oppmerksomhet, men bygg alltid på hans eller hennes sterke sider.

Når dere føler at håpet henger i en tynn tråd, er det egentlig ikke en tråd, men et massivt bindeledd, som en livbøye for å styrke og løfte dere. Den vil gi trøst, slik at dere kan slutte å frykte. Gjør deres ytterste for å leve verdig og sett deres lit til Herren!

Vi trenger ikke bekymre oss for at vi ikke samtidig kan gjøre alle de tingene som Herren har rådet oss til å gjøre. Han har sagt at alt har sin tid. Som svar på våre oppriktige bønner om veiledning, vil han lede oss i hva som bør vektlegges i hver fase av vårt liv. Vi kan lære, vokse og bli som ham ett konsekvent skritt av gangen.

Jeg bærer vitnesbyrd om at et lydig liv, godt forankret i Jesu Kristi evangelium, gir den største visshet om fred og tilflukt i vårt hjem. Det vil fortsatt være nok av utfordringer eller sorg, men selv midt i uroen kan vi nyte indre fred og dyp lykke. Jeg vitner om at Jesu Kristi forsoning er kilden til denne rike fred, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Fred i sinnet – belønningen for rettskaffenhet

Selv med livets prøvelser vil et rettskaffent liv, på grunn av Frelserens forsoning og hans nåde, bli belønnet med fred i sinnet.

Ting jeg har opplevd i det siste har fått meg til å reflektere over læren om fred, og spesielt Jesu Kristi rolle i å hjelpe hver enkelt av oss å få varig fred i sinnet.

To hendelser de siste månedene har rørt meg dypt. Først talte jeg i begravelsen til Emilie Parker, en skjønn 6-åring som mistet livet sammen med 25 andre, heriblant 19 små barn, i en tragisk skyteepisode i Newtown i Connecticut. Jeg sørget sammen med familien hennes, og visste at mange hadde blitt fratatt sin fred. Jeg fant styrke og tro i hennes foreldre, Robert og Alissa Parker.

Så møtte jeg tusenvis av trofaste medlemmer av Kirken i Elfenbenskysten, i byen Abidjan.¹ Dette fransktalende vestafrikanske landet har opplevd økonomiske vanskeligheter, et militærkupp og to borgerkriger som tok slutt i 2011. Likevel følte jeg en spesiell fred sammen med dem.

Det skjer ofte ting som frarøver oss fred og øker vår følelse av sårbarhet.

Hvem kan glemme de ondskapsfulle angrepene 11. september 2001 på forskjellige steder i USA? Slike hendelser minner oss på hvor raskt våre følelser av fred og sikkerhet kan bli ødelagt.

Vår eldste sønn og hans hustru, som ventet sitt første barn, bodde tre kvartaler fra World Trade Center i New York City da det første flyet krasjet inn i det nordre tårnet. De gikk opp på taket av boligblokken sin og ble forferdet da de så det de trodde var en forferdelig ulykke. Da så de det andre flyet krasje inn i det søndre tårnet. De innså straks at dette ikke var noen tilfeldighet, og trodde at nedre Manhattan var under angrep. Da det søndre tårnet kollapset, ble boligblokken deres oppslukt i støvskyen som regnet ned over nedre Manhattan.

Forvirret over hva de hadde sett, og bekymret for flere angrep, kom de seg til et tryggere område og deretter til Manhattan stavs kirkebygning

ved Lincoln Center. Da de kom dit, oppdaget de at mange andre medlemmer i nedre Manhattan hadde tatt den samme beslutningen om å samles i stavssenteret. De ringte for å fortelle oss hvor de var. Jeg ble lettet over at de var i sikkerhet, men ikke overrasket over hvor de var. Nyere åpenbaring lærer oss at Sions staver er et forsvarsværk og “en tilflukt fra stormen og fra vreden når den i fullt mål skal utøses over hele jorden”.²

De kunne ikke komme tilbake til leiligheten på over en uke, og ble sønderknust av alle de uskyldige som omkom, men de led ingen permanent skade.

Når jeg har grunnet på disse hendelsene, har jeg blitt slått av den doktrinære forskjellen mellom universell fred, eller verdensfred, og personlig fred i sinnet.³

Da Frelseren ble født, lovpriste en himmelsk hærske Gud og erklærte: “Ære være Gud i det høyeste, og *fred* på jorden, i mennesker Guds velbehag.”⁴

Det har imidlertid på gripende vis blitt bemerket at selv i denne evig betydningsfulle periode etter Guds Sønnns fødsel, gjennomførte kong Herodes nedslakting av uskyldige barn i Betlehem.⁵

Handlefrihet er en nødvendig del av frelsesplanen. Den åpner for kjærlighet, offer, personlig vekst og den erfaring vi trenger for vår evige fremgang. Denne handlefrihet åpner også for all den smerte og lidelse vi opplever i jordelivet, selv når de forårsakes av ting vi ikke forstår og andres ødeleggende og ondskapsfulle valg. Krigen i himmelen ble utkjempet over vår handlefrihet, og er avgjørende for å forstå Frelserens jordiske virke.

Som angitt i 10. kapittel av Matteus, instruerte Frelseren De tolv om, og

erkjente, at hans misjon ikke ville føre til universell fred i dette jordelivet. Apostlene ble bedt om å etterlate fred over de verdige husene de besøkte, men varslet om at de ville være “blant ulver... [og bli] hatet av alle for mitt navns skyld. Men den som holder ut til enden, han skal bli frelst.”⁶ En viktig erklæring gjøres i vers 34: “Dere må ikke tenke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden.”⁷ Det er klart at universell fred ikke fantes på jorden under Kristi jordiske virke, og heller ikke gjør det nå.

I Herrens forord til Lære og pakter, lærer vi en rekke svært viktige prinsipper. Med hensyn til dem som ikke omvender seg, vil hans Ånd (Kristi Ånd), som er gitt til enhver som kommer til verden,⁸ “ikke alltid streve med mennesket”⁹ Og “fred skal bli borttatt fra jorden”¹⁰ Profeter har erklært at fred faktisk har blitt borttatt fra jorden.¹¹ Lucifer er ennå ikke bundet, og han utøver sin makt i dette riket.¹²

Den himmelske ambisjon blant gode mennesker overalt, har og vil alltid være fred i verden. Vi må aldri gi opp dette målet. President Joseph F. Smith sa imidlertid: “Denne fredens og kjærlighetens ånd kan aldri komme til verden... før menneskeheten vil motta Guds sannhet og Guds budskap... og anerkjenne hans makt og myndighet som er guddommelig.”¹³

Vi håper og ber oppriktig om universell fred, men det er som enkeltpersoner og familier at vi oppnår den fred som er den lovede belønning for rettskaffenhet. Denne fred er en gave som loves oss på grunn av Frelserens misjon og sonoffer.

Dette prinsippet er konsist forklart i Lære og pakter: “Men lær at den som gjør rettferdige gjerninger, skal få sin lønn, ja, fred i denne verden og evig liv i den kommende verden.”¹⁴

President John Taylor sa at fred ikke bare er ønskelig, men “det er Guds gave”.¹⁵

Den fred jeg sikter til, er ikke bare en midlertidig ro. Det er en varig dyp lykke og åndelig tilfredshet.¹⁶

President Heber J. Grant beskrev Frelserens fred på denne måten: “Hans fred vil gi oss lindring, forbinde vårt sønderknuste hjerte, fjerne vårt hat, gi oss en kjærlighet til våre medmennesker som vil fylle vår sjel med ro og lykke.”¹⁷ I mine møter med Emilie Parkers foreldre så jeg at Frelserens fred har lindret deres lidelse og hjelper dem å forbinde sine sønderknuste hjerter. Det er bemerkelsesverdig at umiddelbart etter skyteepisoden uttrykte bror Parker sin tilgivelse til gjerningsmannen. Som president Grant sa, kan Frelserens fred “fjerne vårt hat”. Dommen tilhører Herren.

I perioden med borgerkrig i landet fant de hellige i Elfenbenskysten fred ved å fokusere på etterlevelse av Jesu Kristi evangelium, med særlig vekt på

slektshistorie og tempelarbeid for sine forfedre.¹⁸

Vi lengter alle etter fred. Fred er ikke bare sikkerhet eller mangel på krig, vold, konflikt og strid. Fred kommer av å vite at Frelseren vet hvem vi er og vet at vi har tro på ham, elsker ham og holder hans bud, på tross av og særlig midt i livets overveldende prøvelser og tragedier. Herrens svar til profeten Joseph Smith i Liberty fengsel gir oss trøst:

“Min sønn, fred være med din sjel, din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk;

“Og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye.”¹⁹

Husk: “Gud er ikke uordens Gud, men freds Gud.”²⁰ For dem som forkaster Gud, er det ingen fred. Vi deltok alle i rådene i himmelen som åpnet for handlefrihet, vel vitende om at det ville være dødelig smerte og usigelig tragedie på grunn av misbruk av handlefrihet. Vi forsto at dette kunne gjøre oss sinte, forvirret, forsvarsløse

Da kong Benjamin hadde fremført sitt gripende budskap om Kristi forsoning, falt folket til jorden. “Herrens Ånd [kom] over dem, og de ble fylt med glede, for de hadde fått forlatelse for sine synder og hadde *fred i samvittigheten* på grunn av den sterke tro de hadde på Jesus Kristus”²⁶ Omvendelse og et rettskaffent liv åpner for *fred i samvittigheten*, som er avgjørende for tilfredshet.²⁷ Når det har vært en stor overtredelse, er bekjennelse nødvendig for å bringe fred.²⁸ Kanskje ingenting kan sammenlignes med den fred som kommer når en sjel plaget av synd, lesser over sine byrder på Herren og gjør krav på forsoningens velsignelser. Som en annen avholdt salme uttrykker det: “Jeg legger da min byrde ned og finne vil behag.”²⁹

Det gleder meg stort når jeg tenker på at i våre dager har titusener av unge menn, unge kvinner og seniormisjonærer tatt imot kallet til å være vår Herre og Frelser Jesu Kristi utsendinger. De bringer fredens gjengitte evangelium ut til verden, én person og én familie om gangen – et rettferdig arbeid for å bringe denne fred til vår himmelske Faders barn.

Kirken er et fristed hvor Jesu etterfølgere kan finne fred. Noen unge mennesker i verden sier at de er åndelige, men ikke religiøse. Å føle seg åndelig er et godt første skritt. Men det er i Kirken at vi får samkvem, undervisning og næring ved Guds gode ord. Ikke minst er det prestedømsmyndighet i Kirken som sørger for hellige ordinanser og pakter, og som binder familier sammen, og kvalifiserer hver av oss til å vende tilbake til Gud Faderen og Jesus Kristus i det celestiale rike. Disse ordinansene gir fred fordi de er pakter inngått med med Herren.

Templer er stedet hvor mange

og sårbare. Men vi visste også at Frelserens forsoning ville overvinne og kompensere for all urettferdighet i jordelivet og gi oss fred. Eldste Marion D. Hanks hadde en innrammet uttalelse av Ugo Betti på veggen: “Å tro på Gud er å vite at alle reglene vil være rettferdige, og at det vil være storartede overraskelser.”²¹

Hva er kildene til fred? Mange søker etter fred på verdens vis, noe som aldri har og aldri vil lykkes. Fred finnes ikke ved å oppnå stor rikdom, makt eller en fremtredende stilling.²² Fred finnes ikke i jakten på nytelse, underholdning eller fritid. Ingen av delene kan, selv om de

oppnås i overflod, skape noen varig lykke eller fred.

Emma Lou Thaynes avholdte salme stiller de riktige spørsmålene: “Hvor kan jeg finne fred? Hvem kan meg trøste når intet annet sted jeg kan bli hel?”²³ Svaret er Frelseren, som er fredens kilde og opphavsmann. Han er Fredsfyrsten.²⁴

Hvordan holder vi oss nær til Frelseren? Å ydmyke oss for Gud, be alltid, omvende oss fra synder, gå ned i dåpens vann med et sønderknust hjerte og en angrende ånd og å bli Jesu Kristi sanne disipler, er dyptgripende eksempler på rettskaffenhet som blir belønnet med varig fred.²⁵

av disse hellige ordinansene finner sted, og er også et fredelig fristed fra verden. De som besøker tempelområdet eller deltar i åpent hus for templer, føler også denne freden. En opplevelse som skiller seg ut i mitt sinn, var åpent hus for og innvielsen av Suva Fiji tempel. Det hadde vært politiske omveltninger som førte til at opprørere brant og plyndret sentrum av Suva, okkuperte parlamentsbygningen og holdt politikere som gisler. Det var unntakstilstand i landet. Fijis militære ga Kirken begrenset tillatelse til å samle folk til åpent hus og en svært liten gruppe til innvielsen. Medlemmene generelt var ikke invitert på grunn av bekymring for deres sikkerhet. Det var den eneste tempelinnvielsen siden det opprinnelige Nauvoo tempel som ble holdt under svært vanskelige omstendigheter.

En av dem som var invitert til åpent hus, var en skjønn hinduistisk kvinne av indisk avstamning, et

parlamentsmedlem som først ble holdt som gissel, men ble løslatt fordi hun var kvinne.

I det celestiale rom, borte fra verdens uro, ble hun oppløst i tårer da hun ga uttrykk for den fred som overveldet henne. Hun følte Den hellige ånd trøste henne og vitne om templets hellighet.

Frelseren er kilden til sann fred.

Selv med livets prøvelser vil et rettskaffent liv, på grunn av Frelserens forsoning og hans nåde, bli belønnet med fred i sinnet. I de intime omgivelsene hvor de feiret påske, lovet Frelseren sine apostler at de ville bli velsignet med "talsmannen, Den Hellige Ånd", og uttalte så disse viktige ord: "Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere."³⁰ Deretter, like før sin forbønn: "Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden."³¹

Eliza R. Snow beskrev dette prinsippet vakkert:

*Oppløft din røst i pris til Gud,
vis fryd og glede på din vei.
Om trengsler raser, husk hans bud,
hans ord: "Du skal ha fred i meg".³²*

Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. To konferanser ble avholdt i Abidjan søndag 10. februar 2013. 9693 var tilstede – 619 av dem var ennå ikke medlem av Kirken. Kirkens totale medlemstall i Elfenbenskysten er ca 19 000.
2. Lære og pakter 115:6.
3. Ordet *fred* har forskjellige betydninger. I klassisk gresk refererer det til opphør, avbrudd eller fravær av fiendtligheter mellom rivaliserende styrker. På hebraisk har ordet en mer omfattende betydning, og noen ganger er det bare en form for hilsen. Fred er også en "tilstand som bare kommer til mennesket på de vilkår og betingelser som er fastsatt av Gud" (Howard W. Hunter, i Conference Report, okt. 1966, 14–17).
4. Lukas 2:14; uthevelse tilføyd.
5. Se Matteus 2:16; se også Ross Douthat, "The Loss of the Innocents," *New York Times*, 16. des. 2012, 12.
6. Matteus 10:16, 22.
7. Matteus 10:34.
8. Se Lære og pakter 84:46.
9. Lære og pakter 1:33.
10. Lære og pakter 1:35.
11. President Woodruff erklærte dette i 1894 og igjen i 1896. Se *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham (1946), 251–52; se også Marion G. Romney, i Conference Report, april 1967, 79–82.
12. Se Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year (21. mars 1967), 5–6. Men, som eldste Neal A. Maxwell uttalte: "Vi kan ha indre fred selv om fred er borttatt fra jorden... og 'alle ting [er] i opprør'" ("Behold, the Enemy Is Combined," *Ensign*, mai 1993, 79).
13. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 400.
14. Lære og pakter 59:23.
15. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* (2001), 150.
16. Fra de gamle grekerne til vår egen tid har disse ordene – *lykke* og *tilfredshet* – blitt analysert, dissekert og kjempet med, ikke bare når det gjelder deres betydning, men også den veiledning de gir oss. Se David

København, Danmark

Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World* (2011). Se også en anmeldelse av Maloufs bok, i R. Jay Magill jr., "How to Live Well," *Wall Street Journal*, 26.–27. jan. 2013, C6.

17. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Heber J. Grant* (2002), 219.
18. "Tre av de fem stavene i Elfenbenskysten er blant topp 25 i Kirken når det gjelder andelen voksne [som sender inn] slektsnavn for tempelordinanser," og Cocody Elfenbenskysten stav ligger helt på topp (C. Terry Warner og Susan Warner, "Apostle Visits Ivory Coast, Is 'Impressed with Exceptional Spirit,'" *Church News*, 3. mars 2013, 4, 14). I kjølvannet av borgerkrigen og med tanke på at nærmeste tempel ligger i Accra i Ghana, 12 timer unna med buss, er dette fantastiske tegn på tro som har gitt fred til enkeltpersoner og familier.
19. Lære og pakter 121:7–8. President Harold B. Lee sa: "Vi må altså bli rensket. Vi må bli prøvet for å vise hvilken styrke og kraft som finnes i oss" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* [2000], 208).
20. 1 Korinterbrev 14:33.
21. I Marion D. Hanks, "A Loving, Communicating God," *Ensign*, nov. 1992, 63.
22. Se Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble* (2012), 79. Eldste Holland forklarer: "Sann fattigdom kan gjøre mer for å ødelegge den menneskelige ånd enn noen annen tilstand med unntak av synden selv." Rettferdig bruk av penger, derimot, kan fremme fred.
23. "Hvor kan jeg finne fred?" *Salmer*, nr. 92.
24. Jesaja 9:6.
25. John Greenleaf Whittier sa det enkelt: "Tenk på hvordan du lever. Gjør ikke noe om dagen som vil ta fra deg din fred om natten" ("Conduct [From the Mahabharata]," i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* [1802], 484).
26. Mosiah 4:3; uthevelse tilføyd; se også Marion G. Romney, i Conference Report, april 1967, 79–82.
27. Samvittigheten er et moralsk kompass som viser vei til fred. Den aktiveres av minst to kilder: Kristi lys, en strålende fødselsrett fra vår himmelske Fader (se Lære og pakter 88:6–13; 93:2), og Den hellige ånd (se Lære og pakter 39:6).
28. "Det er to former for tilgivelse som kreves for at overtrederen kan få fred – den ene kommer fra de behørig autoriteter i Herrens kirke og den andre fra Herren selv. [Se Mosiah 26:29.]" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* [2006], 43).
29. "Hvor vennlig er vår Gud," *Salmer*, nr. 41.
30. Johannes 14:26–27.
31. Johannes 16:33.
32. "Om store trengsler," *Salmer*, nr. 156.

Av eldste Stanley G. Ellis

i De sytti

Herrens måte

Herrens måte er at vi lytter til våre ledes undervisning, forstår riktige prinsipper og styrer oss selv.

Sytti

Jeg er en sytti. De sytti er kalt til å være budbringere – til å spre Herrens ord slik vi mottar det fra apostlene og profetene og av Ånden, og å være spesielle vitner om Kristi navn ved å forkynne evangeliet i hele verden, bygge opp Kirken og ordne dens anliggender (se L&P 107:25, 34).

Bondegutt

Jeg vokste opp på en gård i nærheten av Burley i Idaho – en ekte "bondegutt fra Idaho"! Som sådan har jeg lært:

1. Å arbeide – hvis man ikke sår, kan man ikke høste.
2. Å arbeide smart – hvis man vanner og gjødsler, høster man mer.
3. Betydningen av rett tid – hvis man ikke sår på rett tid, kan en tidlig frost ødelegge avlingen.
4. Å gjøre det som er nødvendig eller bør gjøres, uavhengig av hva som er morsomt, å foretrekke eller praktisk – man melker kua når hun trenger å bli melket, ikke når man vil.
5. Å si det som det er – med husdyr og maskiner har man ikke tid til å "gå rundt grøten" eller tenke på å være politisk korrekt. (I denne forbindelse, i min tjeneste i Kirken,

har jeg ofte spurt: "Vil du at jeg skal snakke direkte eller pakke det inn?" Som regel har de hellige har valgt "direkte"! Jeg skal være direkte i dag.)

6. Til slutt, som bondegutt fra Idaho lærte jeg å holde meg til det grunnleggende.

Ingenting er mer grunnleggende for oss alle, og vår lære, enn sannhetene i første trosartikkel: "Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd" (1. trosartikkel).

Dessuten er han *vår* himmelske Fader, som kjenner oss, elsker oss og ønsker at vi skal komme tilbake til ham. Jesus er *vår* Frelser og Forløser, som gjennom forsoningen gjorde det sikkert at *vi* vil overvinne døden og leve igjen, og gjorde det mulig for oss å bli opphøyet og få evig liv. Den hellige ånd er *vår* trøster, åpenbarer og lærer, vårt vitne og vår veileder.

Tenk på det, brødre og søstre – vi er ikke åndelig foreldreløse! Vi er ikke alene.

Hva er fordelene ved å ha foreldre – ved ikke å være foreldreløs? Vi kan lære av dem, dra nytte av deres erfaringer, unngå fallgruvene de advarer oss mot og forstå bedre på grunn av deres perspektiv. Vi trenger ikke

å være hjelpeløse, forvirret, bedratt eller mindre effektive. Dette gjelder ikke minst vår himmelske Fader, som har undervist og vist oss ikke bare en måte, men *den rette* måten.

Gud har måten

Faktisk har Gud måten å leve på,¹ vise kjærlighet,² hjelpe,³ be,⁴ snakke,⁵ omgås med andre,⁶ lede,⁷ gifte seg,⁸ oppdra barn,⁹ lære,¹⁰ vite sannheten,¹¹ dele evangeliet med andre,¹² velge med omhu hva vi spiser,¹³ osv.

I tillegg til Skriftene er det noen gode kilder til å finne Herrens måte, *Tro mot pakten*, *Til styrke for ungdom* og andre læresetninger av levende apostler og profeter.

1. For eksempel har Herren lært oss i Skriftene:

“For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker” (Jesaja 55:8–9).

2. Et av ondene i disse siste dager er at “hvert menneske går sin egen vei” (L&p 1:16). I Ordspråkene advares vi: “Vær ikke vis i egne øyne” og “stol ikke på din forstand” (se Ordspråkene 3:5–7).

3. Vi har lært at hvis vi gjør ting på Herrens måte, er han bundet til å velsigne oss, og vi har krav på hans løfter. Hvis vi ikke gjør ting på hans måte, har vi intet løfte (se L&p 82:10).

4. Herren sammenlignet sin måte med vår måte i sin opplæring av profeten Samuel, som ble sendt for å finne en ny konge: “Men Herren sa til Samuel: Se ikke på hans utseende og på hans høye vekst! For jeg har forkastet ham. Jeg ser ikke

Sydney, Australia

på det mennesket ser på, for mennesket ser på det ytre, men Herren ser på hjertet” (1 Samuelsbok 16:7).

5. Selv med det alminnelig aksepterte ønske om å hjelpe de fattige og trengende, samtykker Herrens i målet, men advarer: “Men det er nødvendig at det skjer på min måte” (L&p 104:16). Ellers kan vi i vårt arbeid for å hjelpe, faktisk skade dem. Herren har lært oss nødvendigheten av å fremme selvhjulpenhet. Selv om vi er i stand til å hjelpe, skulle vi ikke gi eller tilby det de kan og bør gjøre for seg selv. Overalt hvor det prøves, lærer verden om ondene av almisser. Gud vet virkelig best.

La oss se på noen andre eksempler. Herren har den rette måten å gjøre misjonærarbeid på. Den er systematisert i Skriftene og i *Forkynn mitt evangelium*, og gjennomføres med Åndens veiledning.

Herren har sin måte, eller *den rette* måten, å elske på. De som er av verden, sier at det som virkelig teller, er at to mennesker elsker hverandre. Vår

Fader i himmelen lærer oss at dette er viktig, men han lærer oss mer: at det finnes en godkjent måte og tid å uttrykke denne kjærligheten på.

Styre oss selv

Joseph Smith ble undervist om Herrens måte fra sin ungdom av. På spørsmål om hvordan han ledet Kirken, forklarte han at han underviste i riktige prinsipper, og medlemmene styrte seg selv.¹⁴ Brødre og søstre, våre levende apostler og profeter underviser fortsatt i riktige prinsipper. Spørsmålet er: “Bruker vi disse prinsippene til å styre oss selv?”

En ting vi ofte har blitt lært, er å blomstre der vi er plantet. Noen ganger blir vi imidlertid fristet til å flytte til et nytt område, fordi vi tror at våre barn vil ha flere venner der og derfor bedre ungdomsprogrammer.

Brødre og søstre, tror vi virkelig at den avgjørende faktoren for våre barns frelse er nabolaget vi bor i? Apostler og profeter har ofte sagt at det som skjer i hjemmet, er langt viktigere enn hva våre barn møter utenfor. *Hvordan* vi oppdrar våre barn er

viktigere enn *hvor* vi oppdrar dem.

Selvfølgelig er det andre faktorer involvert i å avgjøre hvor vi skal bo, og heldigvis vil Herren lede oss hvis vi søker hans bekreftelse.

Et annet spørsmål er "Hvor er det behov for oss?" I 16 år var jeg medlem av presidentskapet for Houston Texas nord stav. Mange flyttet til vårt område i løpet av disse årene. Vi fikk ofte telefon fra noen som skulle flytte til området, og spurte hva som var den beste menigheten. Bare én gang på 16 år var det noen som spurte: "Hvilken menighet trenger en god familie? Hvor kan vi hjelpe?"

I Kirkens tidlige tid kunne president Brigham Young og andre kalle medlemmer til å dra til et bestemt sted for å bygge opp Kirken der. Det ironiske er at også nå har vi trofaste medlemmer av Kirken overalt som ville reist hvor som helst profeten ba dem om å reise. Forventer vi virkelig at president Monson enkeltvis skal

fortelle mer enn 14 millioner av oss hvor det er behov for vår familie? Herrens måte er at vi lytter til våre ledes undervisning, forstår riktige prinsipper og styrer oss selv.

Spesielt viktig

Med alt som skjer i Kirken i dag, og når Herren fremskynder sitt verk på alle kanter, er det enda mer avgjørende at vi gjør alt vi gjør på hans måte!

Spesielt i arbeidet med å frelse sjeler får vi vite at "ved å gi sin Sønn som gave har Gud beredt en enda bedre vei" (Ether 12:11). Kristi lære "er veien, og det finnes ingen annen vei eller noe annet navn gitt under himmelen ved hvilket mennesket kan bli frelst i Guds rike" (2 Nephi 31:21).

Konklusjon

Når vi ser så mange i verden i dag leve i forvirring, eller enda verre, gå inn på forbudte stier og unødig lide

konsekvensene av dårlige valg, får det meg til å ønske å utbryte som Alma:

"Om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle mennesker!

Ja, [jeg ville] forkynne omvendelse og forløsningens plan for enhver sjel, så de skulle omvende seg og komme til vår Gud [og hans veier], så det ikke mer kunne være noen sorg på hele jordens overflate" (Alma 29:1–2).

Igjen vitner jeg om at Herren har måten! Vår himmelske Fader kjenner oss, elsker oss og ønsker å hjelpe. Han vet best hvordan han kan hjelpe. Vi er ikke åndelig foreldreløse!

Vår Frelser Jesus Kristus er "veien og sannheten og livet" (Johannes 14:6; se også Alma 38:9). Hans måte er basert på evig sannhet og fører oss til "fred i denne verden og evig liv i den kommende verden" (L&p 59:23). Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 5:27; Mosiah 4:27; Alma 7:23–25.
2. Se 2 Mosebok 20:14; 5 Mosebok 6:5; Johannes 13:34–35; Romerne 1:24–32; 1 Tessalonikerbrev 4:3; Alma 39:3–5.
3. Se Mosiah 4:21–27; Lære og pakter 104:15–18.
4. Se Matteus 6:5–13; 2 Nephi 32:8–9; 3 Nephi 18:21; Lære og pakter 10:5.
5. Se Ordspråkene 15:1; Kolosserne 4:6; Jakobs brev 5:12; 3 Nephi 11:29–30.
6. Se Lære og pakter 64:10–11; 121:41–46.
7. Se Matteus 25:14–30; Johannes 10:1–14; Lære og pakter 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Se 1 Mosebok 2:24; Jakobs bok 2:27; Lære og pakter 42:22; 132:19.
9. Se Mosiah 4:14–15; Lære og pakter 68:25–28.
10. Se Lære og pakter 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Se Moroni 7:15–19; 10:3–5; Lære og pakter 9:7–9.
12. Se Lære og pakter 33:8–10; 100:3–8.
13. Se Lære og pakter 89.
14. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 424.

Av **eldste John B. Dickson**

i De sytti

Evangeliet til hele verden

Kirken har beveget seg jevnt og trutt over hele verden fra nasjon til nasjon, fra kultur til kultur, fra folk til folk, ifølge Herrens kalender og i hans egen beleilige tid.

Frelserens jordiske virke var fullført. Hans lidelse i Getsemane og på korset var over. Vi leser i Apostlenes gjerninger 1 at han virket i 40 dager etter sin oppstandelse, og da "viste han seg" for apostlene og "talte om det som hører Guds rike til" (Apostlenes gjerninger 1:3).

Han sa: "Dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere. Og dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende" (Apostlenes gjerninger 1:8).

Kort tid etterpå "ble han løftet opp mens de så på, og en sky tok ham bort fra deres øyne.

Mens de stod der og stirret opp mot himmelen idet han fór bort, se, da stod to menn i hvite klær hos dem,

og de sa: Galileiske menn! Hvorfor står dere og ser opp mot himmelen? Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måten som dere så ham fare opp til himmelen" (Apostlenes gjerninger 1:9–11).

Frelseren skulle komme igjen ved sitt annet komme, men i mellomtiden

skulle Jesu Kristi evangelium utbres "like til jordens ende".

Matteus forteller oss om en spesiell befaling til apostlene om å bringe evangeliet til alle folkeslag:

"Og Jesus trådte fram, talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord!

Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn" (Matteus 28:18–19).

I Kirkens første tid, i tidenes midte, ble evangeliet bare gitt til Israels hus. Så kom åpenbaringen til Peter, seniorapostelen, om at tiden var kommet for å bringe evangeliet ut fra Israel og til hedningefolkene. Kapittel 10 og 11 i Apostlenes gjerninger hjelper oss å forstå prosessen og mønsteret hvorved denne nødvendige utvidelsen av Kirken til flere av Guds barn, ble gjort kjent for dens presiderende embedsmenn og Kirkens medlemmer generelt.

Ved hjelp av Kornelius, som var en hedning, en høvedsmann og en god mann, understreket Herren for Peter at evangeliet skulle bringes til hedningene, noe som var nytt og fremmed for de hellige på den tiden.

Åpenbaringen om denne endringen i Kirkens anliggender kom til Peter, seniorapostelen. Vi vet at evangeliet deretter raskt ble spredt ut til hedningefolkenes nasjoner.

Et eksempel på Kirkens utvidelse på den tiden var Paulus' omvendelse, han som ble den store apostel for hedningene. Han fikk et syn da han var på vei til Damaskus, der han så et lys og hørte en stemme, omvendte seg fra sine synder og ble kalt av Gud (se Apostlenes gjerninger 22:6–8), og gjorde deretter et enormt arbeid for å spre Jesu Kristi evangelium.

La oss så gå 1800 år frem i tid til evangeliets gjengivelse, eller gjenopprettelsen av alle ting forut for det annet komme. Jeg vitner om at gjennom profeten Joseph Smith har Kirken blitt gjenopprettet og fortsetter å gå fremover under ledelse av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Deres befaling om å bringe evangeliet ut til verden, er den samme som for apostlene i fordums tid.

Siden organiseringen av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i 1830, har Kirken beveget seg jevnt og trutt over hele verden fra nasjon til nasjon, fra kultur til kultur, fra folk til folk ifølge Herrens kalender og i hans egen beleilige tid.

I 1978, i samsvar med det etablerte mønster for åpenbaring gjennom seniorapostelen, president Spencer W. Kimball, kom en åpenbaring, denne gangen om å gi prestedømmets velsignelser til alle verdige menn over hele verden. Det betyr at i vår tid kan alle vår himmelske Faders barn over hele verden få del i alle det gjengitte evangeliets velsignelser. Hvor hensiktsmessig for Guds rike på jorden i tiden forut for Kristi annet komme.

Personlig hadde jeg nettopp blitt kalt som misjonspresident, og søster Dickson og jeg forberedte flytting

av vår familie til Mexico, da eldste Richard G. Scott, den gang et medlem av De sytti, fortalte meg om denne spesielle åpenbaringen. Jeg husker at jeg fikk tårer i øynene da han fortalte meg hva som hadde skjedd. Jeg ble ubeskrivelig glad, ettersom jeg visste at det var riktig og at tiden var kommet til at hele menneskeheten skulle ha tilgang til alle evangeliets ordninger, pakter og velsignelser.

Det var for nesten 35 år siden, og lite visste jeg den gangen om at jeg skulle tilbringe flere år av min tjenestegjerning i De sytti i området Vest-Afrika blant troende, trofaste mennesker hvis liv ville bli så påvirket av åpenbaringen om prestedømmet i 1978. Søster Dickson og jeg har bodd der i fire år, og det har vært en fantastisk og livsforandrende opplevelse for oss.

Som folk tror vestafrikanere på Gud, føler absolutt ingen skam over å erklære og dele sin tro med andre, og har fantastiske lederegenskaper. De kommer inn i Kirken i hundrevis, og nesten hver uke blir det opprettet et par menigheter eller grener et eller annet sted i området Vest-Afrika, nesten i hvert tilfelle med kun afrikanske ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene.

Jeg skulle ønske dere kunne bli med de hellige i templet i Aba i Nigeria eller Accra i Ghana, hvor dere ville følt de helliges standhaftighet og blitt kjent med tempelpresidentskaper kun bestående av afrikanere. Eller jeg skulle ønske jeg kunne introdusere dere for de afrikanske områdesyttiene som er sammen med oss her i Konferansesenteret i dag, og som er advokater, professorer og bedriftsledere,

eller la dere bli kjent med afrikanske ledere på stavs- og menighetsplan og deres familier.

Over hele Afrika er det å delta i en klasse i Søndagsskolen, en hjelpeorganisasjon eller prestedømmet en hellig opplevelse der Kirkens undervisningsplan følges og der det er stor forståelse av evangeliet, undervisning og læring ved Ånden.

Evangeliet i Afrika kommer til et lykkelig folk, ytterst ubeheftet av de ytre tingene som påvirker mange i Vesten. De er ikke opptatt av å ha materielle eiendeler i det vide og brede.

Det har blitt sagt om afrikanere at de har svært lite av det som betyr minst, og en hel del av det som betyr mest. De har liten interesse av enorme boliger og de fineste bilene, men stor interesse av å kjenne sin himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus, og

av å ha evige familier. Som en naturlig følge av deres tro, løfter Herren dem opp på meningsfylte måter.

Når vi kjenner dem slik vi gjør, er det ingen overraskelse at de er en så viktig del av utvidelsen av Jesu Kristi Kirke i de siste dager. Gitt at Daniel, profeten i Det gamle testamente, så Guds rike i de siste dager "rulle frem like til jordens ender, likesom stenen som rives løs fra fjellet, men ikke med hender, skal rulle frem, inntil det har fylt hele jorden" (L&p 65:2), er det svært passende at våre fantastiske afrikanske brødre og søstre vil være en viktig del av oppfyllelsen av denne profetien, og at åpenbaringene som gjorde det slik, ville følge Herrens etablerte mønstre.

Jeg vitner om at vår himmelske Fader elsker alle sine barn, at Jesus er Kristus og at evangeliet er tilgjengelig for alle, både levende og døde. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Vi tror at vi må være kyske

Lydighet mot kyskhetsloven vil øke vår lykke i jordelivet og muliggjøre vår fremgang i evigheten.

Mitt budskap tar opp et grunnleggende spørsmål av stor åndelig betydning: Hvorfor er kyskhetsloven så viktig? Jeg ber om at Den hellige ånd vil bekrefte sannheten av de prinsippene jeg understreker.

Faderens plan for lykke

Kyskhetsens evige betydning kan bare forstås innenfor den overordnede rammen av vår himmelske Faders plan for sine barns lykke. "Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har ... en guddommelig natur og fremtid" ("Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129). Alle menn og kvinner levde sammen med Gud som hans åndebarn før de kom til jorden som mennesker. Faderens plan setter hans åndesønner og -døtre i stand til å få et fysisk legeme, å skaffe seg erfaring i jordelivet og utvikle seg mot opphøyelse.

Viktigheten av et fysisk legeme

Vårt fysiske legeme muliggjør en rekke forskjellige, dyptgående og intense erfaringer som vi ikke kunne ha fått i vår førjordiske tilværelse.

Derfor blir vårt forhold til andre mennesker, vår evne til å oppfatte og handle i overensstemmelse med sannhet og til å adlyde prinsippene og ordinansene i Jesu Kristi evangelium, forsterket gjennom vårt fysiske legeme. I jordelivets skole opplever vi ømhet, kjærlighet, vennlighet, lykke, sorg, skuffelse, smerte og også utfordringer i forbindelse med fysiske begrensninger på måter som forbereder oss til evigheten. Kort sagt: Det er en del vi må lære og erfaringer vi må ha, slik det står i Skriftene, "på grunn av kjødets svakhet" (1 Nephi 19:6; Alma 7:12–13).

Forplantningsevnen

Etter at jorden var dannet, ble Adam satt i Edens hage. Det viktige er imidlertid at Gud sa det ikke var godt for mennesket å være alene (Moses 3:18; se også 1 Mosebok 2:18), og Eva ble Adams hustru og medhjelp. Den unike kombinasjonen av åndelige, fysiske, mentale og følelsesmessige egenskaper hos både menn og kvinner trengtes for å gjennomføre planen for lykke. "I Herren er verken kvinnen noe uten mannen eller mannen noe uten kvinnen" (1 Korinterbrev 11:11).

Det naturlige menneske

Til en viss grad lever det naturlige menneske som beskrives av kong Benjamin, i beste velgående i hver av oss (se Mosiah 3:19). Den naturlige mann eller kvinne er gjenstridig, kjødelig og sanselig (se Mosiah 16:5; Alma 42:10; Moses 5:13), nytelsessyk og overdådig, stolt og egoistisk. Som president Spencer W. Kimball sa: "Det 'naturlige menneske' er det 'jordiske menneske' som har latt simple dyriske lidenskaper få overskygge hans åndelige tilbøyeligheter" ("Ocean Currents and Family Influences," *Ensign*, nov. 1974, 112).

Til sammenligning er "det menneske som følger Kristus" (Hela-man 3:29), åndelig og styrer alle lidenskaper (se Alma 38:12), og er måteholden, velvillig og uselvisk. De som følger Kristus, griper Guds ord, forneker seg ugudelighet, tar sitt kors opp (se Matteus 16:24; Markus 8:34; Lukas 9:23; L&p 56:2) og strever fremover langs en snever og smal kurs av trofasthet, lydighet og hengivenhet til Frelseren og hans evangelium.

Som Guds sønner og døtre har vi arvet guddommelige egenskaper av ham. Vi lever imidlertid nå i en fallen verden. Selve elementene som vårt legeme er skapt av, er av naturen falne og alltid underlagt synd, fordervelse og død. Følgelig påvirker Adams fall og dets åndelige og timelige konsekvenser oss mest direkte gjennom vårt fysiske legeme. Og likevel er vi tosidige vesener, for vår ånd som er den evige delen av oss, har bolig i en fysisk kropp som er underlagt fallet. Som Jesus understreket for apostelen Peter: "Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig" (Matteus 26:41).

Selve jordelivets prøve kan derfor oppsummeres med følgende spørsmål: Vil jeg følge det naturlige

Mannen og kvinnen er ment å lære av styrke, velsigne og utfylle hverandre.

Midlene hvorved jordisk liv skapes er guddommelig forordnet. "Det første budet Gud ga Adam og Eva, gjaldt deres mulighet til å bli foreldre som ektemann og hustru" (*Liahona*, nov. 2010, 129). Budet om å bli mange og fylle jorden gjelder fortsatt. Ekteskap mellom mann og kvinne er derfor den godkjente kanalen for å bringe førjordiske ånder inn i jordelivet. Fullstendig seksuell avholdenhet før ekteskapet og full troskap innenfor ekteskapet beskytter denne hellige kanalen.

Forplantningsevnen er åndelig betydningsfull. Misbruk av denne evnen undergraver formålet med Faderens plan og vår jordiske tilværelse. Vår himmelske Fader og hans elskede Sønn er skapere og har betrodd hver enkelt av oss med en del av sin skaperevne. Detaljerte retningslinjer for riktig bruk av evnen til å skape liv er viktige elementer i Faderens plan. Hva vi føler for og hvordan vi benytter denne guddommelige evnen vil i stor grad avgjøre vår lykke i jordelivet og vår evige fremtid.

Eldste Dallin H. Oaks har forklart:

"Evnen til å skape jordisk liv er den mest opphøyde Gud har gitt sine barn. Bruken av den har sin bemyndigelse i det første bud, men et annet viktig bud ble gitt for å forby misbruk

av den. Den vekt vi legger på kyskhetsloven forklares av vår forståelse av formålet med vår formeringsevne i oppfyllelsen av Guds plan ...

Utenfor ekteskapets bånd er all bruk av forplantningsevnen i mer eller mindre grad en syndig forsimpning og forvrengning av menns og kvinners mest guddommelige egenskap" ("Den store plan for lykke," *Lys over Norge*, jan. 1994, 70).

Normen for seksualmoral

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har en enkel, ufravikelig norm for seksualmoral: Seksuell omgang er bare riktig mellom en mann og en kvinne som er forenet i ekteskapets bånd ifølge Guds plan. Den slags omgang er ikke bare en kuriositet å utforske, en lyst å tilfredsstille eller en form for rekreasjon eller underholdning å søke av egennytte. Det er ikke en erobring å oppnå eller bare en handling å utføre. Tvert imot er det i jordelivet et av de høyeste uttrykk for vår guddommelige natur og muligheter og en måte å styrke følelsesmessige og åndelige bånd mellom mann og hustru på. Vi er vel-signet med handlefrihet og er definert av vår guddommelige arv som Guds barn – og ikke av seksuell adferd eller vår tids holdninger eller verdslige filosofier.

menneskes tilbøyeligheter, eller vil jeg føye meg etter Den hellige ånds tilskyndelser og avlegge det naturlige menneske og bli en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning (se Mosiah 3:19)? Det er det som er prøven. Alle det naturlige menneskes lyster, ønsker, tilbøyeligheter og impulser kan overvinnes ved og gjennom Jesu Kristi forsoning. Vi er her på jorden for å utvikle Gud-lignende egenskaper og tøyte alle kjødets lidenskaper.

Motstanderens hensikt

Faderens plan går ut på å sørge for rettledning for sine barn, for å hjelpe dem å bli lykkelige og bringe dem trygt hjem til seg med oppstandne, opphøyde legemer. Vår himmelske Fader ønsker at vi skal være sammen i lyset og fylles med håp. På den andre siden arbeider Lucifer for å gjøre Guds sønner og døtre forvirret og ulykkelige og hindre deres evige fremgang. Det altoverskyggende mål for alle løgners far er at vi alle skal bli "ulykkelige likesom han selv er" (2 Nephi 2:27). Lucifer vil at vi til slutt skal være alene i mørket og uten håp.

Satan arbeider kontinuerlig for å forvrengte de viktigste elementene i Faderens plan. Han har ikke noe legeme, og hans evige fremgang har blitt stanset. På samme måte som vannet i et elveleie stanses av en demning, blir Satans evige fremgang forpurret fordi han ikke har et fysisk legeme. På grunn av sitt opprør har Lucifer nektet seg selv alle jordiske velsignelser og erfaringer som er gjort mulige ved et legeme av kjøtt og ben. Han kan ikke tilegne seg lærdommer som bare en ånd i et fysisk legeme kan. Han avskyr den bokstavelige og universelle oppstandelse for hele menneskeheten. En av de viktige betydninger i Skriftene av ordet *fordømt* illustreres i hans manglende

evne til å fortsette å utvikle seg og bli vår himmelske Fader lik.

Fordi et fysisk legeme er så sentralt i Faderens plan for lykke og vår åndelige utvikling, ønsker Lucifer å forpurre vår fremgang ved å friste oss til å bruke vårt legeme på uriktig måte. Noe av evighetens største ironi er at Satan, som er ulykkelig nettopp fordi han ikke har et fysisk legeme, lokker oss til å ta del i hans elendighet ved uriktig bruk av vårt legeme. Nettopp det han ikke har, er derfor det primære mål for hans forsøk på å forlede oss til åndelig ødeleggelse.

Å bryte kyskhetsloven er en alvorlig synd og et misbruk av vårt fysiske tabernakel. For dem som kjenner og

forstår frelsesplanen, er besudling av legemet en form for opprør (se Mosiah 2:36–37; L&p 64:34–35) og fornektelse av vår sanne identitet som Guds sønner og døtre. Når vi ser utover dødeligheten og inn i evigheten, er det lett å se at de falske forholdene som fremmes av motstanderen, er midlertidige og tomme.

Velsignelsene ved å være kysk

Alma rådet sin sønn Shiblon til å holde alle sine lidenskaper i tømme, så han kunne bli "fylt med kjærlighet" (Alma 38:12). Legg merke til at ved å disiplinere det naturlige menneske i oss, kan vi få en rikere, dypere og mer varig kjærlighet til Gud og hans barn. Kjærligheten øker ved rettferdig

tilbakeholdenheter og avtar ved impulsiv nytelse.

President Marion G. Romney erklærte:

“Jeg kan ikke forestille meg noen velsignelser som er mer ønskelige enn dem som er lovet de rene og dydige. Jesus talte om spesielle belønninger for forskjellige dyder, men for meg ser det ut til at han forbeholdt de største til de rene av hjertet, ‘for de’, sa han, ‘skal se Gud’ (Matteus 5:8). Og ikke bare skal de se Herren, men de skal føle seg hjemme i hans nærvær.

Her er... Frelserens løfte: ‘La alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn’ (L&p 121:45)” (“Trust in the Lord,” *Ensign*, mai 1979, 42).

Vi er også lovet at hvis vi følger dydens vei, skal vi ha Den hellige ånd som vår konstante ledsager (se L&p 121:46). Dermed innbyr etterlevelse av kyskhetsloven noen av de største velsignelser menn og kvinner kan få i jordelivet: hensiktsmessig åndelig frimodighet i nærvær av familie, venner, medlemmer av Kirken og ikke minst Frelseren. Vår medfødte lengsel etter å

tilhøre blir oppfylt i rettferdighet når vi vandrer i lyset med håp.

Omvendelsens prinsipp

Noen av dere som mottar dette budskapet, trenger å omvende dere fra seksuelle eller andre synder. Frelseren omtales ofte som Den store lege, og denne tittelen har både symbolsk og bokstavelig betydning. Vi har alle opplevd smerten forbundet med en fysisk skade. Når vi har det vondt, søker vi vanligvis lindring og er takknemlige for medisiner og behandling som kan mildne vår lidelse. Se på synd som en åndelig skade som gir skyldfølelse, eller som Alma beskriver for sin sønn Corianton, “samvittighetsnag” (Alma 42:18). Skyldfølelse er for ånden det smerte er for legemet – et varsel om fare og en beskyttelse mot ytterligere skade. Fra Frelserens forsoning strømmer den lindrende salve som kan lege våre åndelige sår og fjerne skyldfølelsen. Denne salven kan imidlertid bare anvendes ved prinsippene tro på den Herre Jesus Kristus, omvendelse og konsekvent lydighet. Resultatene av oppriktig omvendelse er fred i

samvittigheten, trøst og åndelig helbredelse og fornyelse.

Din biskop eller grenspresident er den åndelige legens assistent som er bemyndiget til å hjelpe deg å omvende deg og bli frisk. Husk imidlertid at omfanget og intensiteten av omvendelsen må tilsvare syndens art og alvorlighetsgrad – spesielt for sistedagers-hellige som har inngått hellige pakter. Alvorlige åndelige sår krever langvarig behandling og tid for å leges helt og fullt.

Et løfte og et vitnesbyrd

Læren jeg har beskrevet, vil synes å være arkaisk og utdatert for mange i en verden som stadig oftere spotter formeringsevnenes hellighet og bagatelliserer menneskelivets verdi. Men Herrens sannhet blir ikke endret av moter, popularitet eller offentlige meningsmålinger. Jeg lover at lydighet mot kyskhetsloven vil øke vår lykke i jordelivet og muliggjøre vår fremgang i evigheten. Kyskheter og dyd nå er, har alltid vært og vil alltid være “mer kjær og dyrebart enn noe annet” (Moroni 9:9). Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av **eldste Russell M. Nelson**
i De tolv apostlers quorum

Bli med på bølgen

Jeg takker Gud og Hans Sønn Jesus Kristus for gjenopprettelsen og dens kraft til å drive en fantastisk bølge av sannhet og rettferdighet over hele jorden.

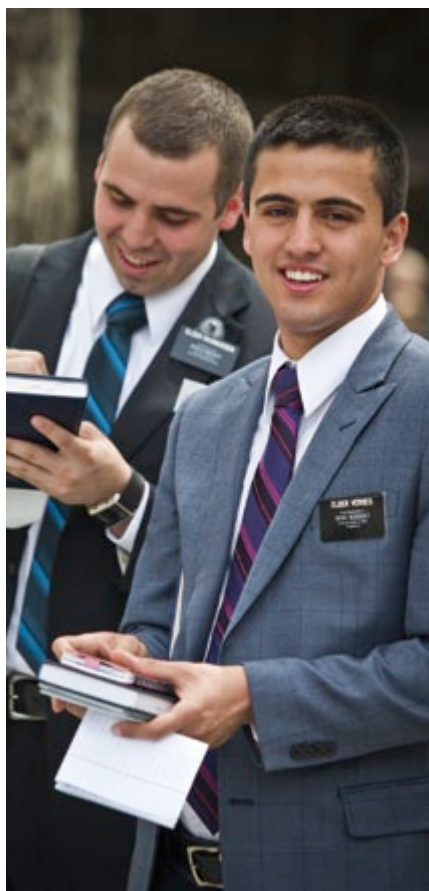
Kjære brødre og søstre, jeg slutter meg til president Thomas S. Monson og andre i å berømme dem som har fulgt en profets oppfordring om flere verdige misjonærer. Nå feier en enestående bølge av entusiasme for misjonsarbeid over hele jorden. Siden president Monsons historiske bekjennelse i oktober i fjor, har tusenvis av eldster, søstre og ektepar blitt kalt, og mange flere forbereder seg.¹ Nå får vi spørsmål som: "Hva skal vi gjøre med alle disse misjonærene?" Svaret er enkelt: De vil gjøre det misjonærer alltid har gjort. De vil forkynne evangeliet! De vil velsigne den allmektige Guds barn!

Flere av dere unge menn og kvinner vil bli med på denne bølgen når dere gjør deres ytterste for å være verdige til misjonskall. Dere ser dette som en bølge av sannhet og rettferdighet. Dere ser deres snitt til å være på toppen av denne bølgen.

Dere tenåringer, ta til dere det nye undervisningsmateriellet og lær hverandre Jesu Kristi lære. Det er nå dere må forberede dere til å undervise andre om Guds godhet.

Unge menn og kvinner, deres utdanning blir stadig viktigere – for oss, for dere og for Gud. Der det er mulig, hvis dere ønsker å gå på

høyskole eller universitet *etter* misjonen, oppfordrer vi dere til å søke deres valgte skole *før* dere reiser på misjon. Mange skoler vil gi 18 til 30 måneders utsettelse til fremtidige misjonærer. Dette vil gjøre dere eldster og søstre i stand til å tjene uten å bekymre dere for hvor dere vil begynne deres høyere utdanning.

Vi er veldig takknemlige til ledere av utdanningsinstitusjoner som gjør slik planlegging mulig!

Foreldre, lærere og andre, bli med på bølgen når dere forbereder vår oppvoksende generasjon til å bli verdige til misjonærtjeneste. Samtidig vil deres eksemplariske liv tiltrekke seg deres venner og naboers interesse. Vær rede til å gi et svar til dem som spør hvorfor dere lever som dere gjør. Vær rede til å gi en begrunnelse for håpet og gleden de ser i dere.² Når slike spørsmål oppstår, kan dere si: "La oss spørre misjonærene! De kan hjelpe oss! Og hvis du ønsker det, vil jeg være ved din side når misjonærene svarer og underviser dere."

Dere voksne, bli med på bølgen ved å hjelpe med fremtidige misjonærs åndelige, fysiske og økonomiske forberedelse. Sparing av penger blir en vane. Dere eldre ektepar, planlegg for dagen da dere kan reise på misjon. Vi vil være ytterst takknemlige for deres tjeneste. Før den tid kan kanskje noen av dere sende pengene deres på misjon ved å bidra til Kirkens misjonærfond, slik president Monson foreslo igjen i formiddag.³

Stadig flere utvalgte menn og deres kjære ledsagere blir med på bølgen når de blir kalt til å presidere over Kirkens misjoner. I denne tjenesten vil de forme generasjoners fremtid, fødte og ufødte. Misjonspresidenter har nøklene til, og ansvaret for sine misjonærs velferd, sikkerhet og fremgang. Etter å ha rådført seg med stavs- og distriktpresidenter i sin misjon, tildele hver misjonspresident misjonærer til tjeneste i bestemte staver, menigheter og grener.

Stavspresidenter og biskoper blir med på bølgen når de bruker flere og flere timer på å intervju fremtidige misjonærer. Disse prestedømslederne har nøklene til, og ansvaret for,

bekjentgjørelse for 193 år siden. Den besto av bare syv ord: “Dette er min elskede Sønn. Hør ham!”⁸ Bekjentgjørelsen ble uttalt av den allmechtige Gud, og presenterte en ung Joseph Smith for den Herre Jesus Kristus. Disse syv ordene innledet gjengivelsen av hans evangelium. Hvorfor? Fordi vår levende Gud er en kjærlig Gud! Han ønsker at hans barn skal kjenne ham og Jesus Kristus, som han har sendt!⁹ Og han ønsker at hans barn skal motta udødelighet og evig liv!¹⁰

I denne strålende hensikt underviser våre misjonærer om gjenopprettelsen. De vet at for rundt 2000 år siden grunnla Herren sin kirke. Etter hans korsfestelse og apostlenes død, forandret menneskene Kirken og dens lære. Så, etter generasjoner med åndelig mørke, og som forutsagt av tidligere profeter,¹¹ gjenopprettet vår himmelske Fader og Jesus Kristus Kirken, dens lære og dens prestedømsmyndighet. På grunn av denne gjenopprettelsen, er kunnskap og nødvendige ordinanser for frelse og opphøyelse igjen tilgjengelig for alle mennesker.¹² Til slutt lar denne opphøyelsen hver av oss få bo sammen med vår familie i Guds og Jesu Kristi nærhet for alltid!

Jeg kan ikke tale om gjenopprettelsen uten å være begeistret. Denne historiske kjensgjerning er helt makeløs! Den er fantastisk! Den er svimlende! Hvor fantastisk er det ikke at budbringere fra himmelen kom for å gi myndighet og kraft til dette arbeidet?

Vår evige Fader og Jesus Kristus viste seg flere ganger for profeten Joseph Smith.¹³ Under deres ledelse kom andre himmelske sendebud, hver i en bestemt hensikt. For eksempel:

- Engelen Moroni åpenbarte Mormons bok.¹⁴

misjonsarbeidet i sine enheter, og de inspirerer medlemmene til å delta.

Brødre og søstre i ethvert menighetsråd begynner å slutte seg til bølgen. I dette rådet deltar menighetens misjonsleder.⁴ Jeg vil tale spesielt til hver enkelt av dere menighetens misjonsledere. Dere har blitt kalt av biskopen til å lede misjonærarbeidet i menigheten. Og noen av dere er så fremgangsrrike at en assistent også har blitt kalt til å hjelpe dere. Sammen med andre i menighetsrådet velger dere ut mindre aktive medlemmer, familier hvor ikke alle er medlem, og interesserte naboer. Dere møter jevnlig med tildelte heltidsmisjonærer. Dere råder og hjelper misjonærene. Vær så snill å hjelpe dem å fylle sine avtalebøker med målrettede og meningsfylte undervisningsanledninger. Dette er deres ansvar. Deres rolle

er virkelig avgjørende for å lykkes med dette arbeidet. Hvis dere blir med på bølgen med tro og entusiasme, vil andre også gjøre det. Dere, som menighetens misjonsleder, er *bindeleddet* mellom medlemmer og misjonærer i dette hellige arbeidet med å frelse Guds barn.⁵

Våre søkende venner og naboer som ikke tilhører vår tro, kan også bli med på bølgen. Vi oppfordrer dem til å beholde alt som er godt og sant i sitt liv. Vi inviterer dem så til å motta mer, spesielt den strålende sannhet at gjennom Guds evige plan kan familier være sammen for evig.⁶

Denne bølgen av sannhet og rettferdighet er makeløs! Den er *ikke* menneskeskapt! Den kommer fra Herren, som sa: “Jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid.”⁷ Denne bølgen er bemyndiget av en guddommelig

- Døperen Johannes gjenga Det aronske prestedømme.¹⁵
- Peter, Jakob og Johannes gjenga Det melkisedekske prestedømme.¹⁶
- Moses kom med nøklene til Israels innsamling.¹⁷
- Elias overdro nøklene til kunnskapen om Abraham.¹⁸
- Elijah gjenga nøklene til den beseglende myndighet.¹⁹

I tillegg tilførte gjenoppsettelsen kunnskap som hellige hadde i oldtiden. Herren ga oss en ny bok med hellig skrift. Til Bibelen tilføyde han Mormons bok – et annet testamente om Jesus Kristus. Det er en optegnelse om profetier og den oppstandne Herres tjenestegjering blant folket i oldtidens Amerika. Den forklarer Guds store plan for lykke²⁰ – frelsesplanen.²¹ Mormons bok er i full harmoni med Bibelen. Begge disse hellige

opptegnelser bekrefter sannheten av Jesu Kristi evangelium og betydningen av hans forsoning.²²

Gjenoppsettelsen oppfyller mange bibelske profetier. For eksempel profeterte Jesaja at Herrens hus skal være grunnfestet på toppen av fjellene.²³ Utvandringen av mormonpionerer til fjellene i det vestlige Amerika er en oppfyllende saga om offer og tro. Jesaja forutsa også at Gud vil utføre “et underlig og forunderlig verk”.²⁴ Det blir nå oppfylt ved det hellige arbeidet vår voksende hærskeare av misjonærer gjør.

Det gamle testamentes læresetninger om tiende har blitt gjengitt.²⁵ Dermed blir flere tiendebetalere velsignet på grunn av sin lydighet. Henvisninger til Melkisedek klargjøres av gjenoppsettelsens skrifter.²⁶ Profetier om at Josefs stav (Mormons bok) og Juda stav (Bibelen) ville være som én i

Guds hånd har nå blitt oppfylt.²⁷

Gjenoppsettelsen klargjør også Det nye testamentes skrifter. Dets henvisning til dåp for de døde forstås nå bedre.²⁸ Ordinanser for våre avdøde forfedre blir nå utført stedfortredende i 141 templer over hele verden! Det finnes ingen annen måte å tilby frelse til våre forfedre som døde uten kunnskap om evangeliet!²⁹ Åpenbareren Johannes’ syn om “en annen engel, som fløy under det høyeste av himmelen [og] hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden”, forutsa engelen Moronis misjon og Mormons bok.³⁰

Mormons bok er midtpunktet i gjenoppsettelsen. Den ble skrevet, bevart og overlevert under Herrens ledelse. Den ble oversatt “ved Guds gave og kraft”.³¹ Boken Lære og pakter inneholder mange ytterligere åpenbaringer gitt til profeten Joseph Smith. Gjennom ham har vi mottatt flere sider med hellig skrift enn vi har fra noen annen profet. I det som må ha vært et vemodig øyeblikk, sa han til de hellige i Nauvoo, Illinois: “Jeg har aldri sagt at jeg var fullkommen, men det finnes ingen feil i de åpenbaringer jeg har fremsatt.”³²

Sammen innbyr medlemmer og misjonærer alle til å lære om Gud, Jesus Kristus og hans evangelium. Ethvert søkende menneske skulle søke oppriktig og be innstendig om bekreftelse på at disse ting er sanne. Sannheten vil bli tilkjennegitt ved Den hellige ånds kraft.³³

Jeg takker Gud og Hans Sønn Jesus Kristus for gjenoppsettelsen og dens kraft til å drive en fantastisk bølge av sannhet og rettferdighet over hele jorden. Måtte vi bli med på denne bølgen og oppfylle Herrens befaling om å bringe evangeliet “til alle nasjoner og stammer, tungemål og folk”,³⁴ er min bønn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Robert D. Hales
i De tolv apostlers quorum

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, "Velkommen til konferansen," *Liahona*, nov. 2012, 4–5.
2. Se 1 Peter 3:15.
3. Se Thomas S. Monson, "Så er det konferanse igjen," *Liahona*, mai 2011, 6.
4. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 5.1.
5. Vi er takknemlige for hellige som oppriktig streber etter innvielse. De prøver å være mer hellige. De søker "først å bygge opp Guds rike og å opprette hans rettferdighet" (Joseph Smiths oversettelse, Matteus 6:38 [i Matteus 6:33, fotnote a]).
6. Se "I all evighet," *Salmer*, nr. 186; ytterligere klargjøring finnes i Lære og pakter 132:7, 19.
7. Lære og pakter 88:73.
8. Joseph Smith – Historie 1:17.
9. Se Johannes 17:3.
10. Se Moses 1:39.
11. Se Matteus 17:11; Apostlenes gjerninger 3:20–21; Efeserne 1:10; 2 Nephi 30:8; Lære og pakter 132:40, 45.
12. Se 3 Nephi 27:13–14, 21; Lære og pakter 39:6; 4. trosartikkel.
13. Se Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland* (2012), 228–43.
14. Se Lære og pakter 27:5; se også Joseph Smith – Historie 1:33–34.
15. Se Lære og pakter 13.
16. Se Lære og pakter 20:2–3; 27:12; 128:20; se også Larry C. Porter, "Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood," *Ensign*, juni 1979, 4–10.
17. Se Lære og pakter 110:11.
18. Se Lære og pakter 110:12.
19. Se Lære og pakter 110:13–16.
20. Se Alma 42, spesielt vers 8.
21. Se for eksempel Alma 12:28–30.
22. Se for eksempel 1 Korinterbrev 15:22; Alma 34:9.
23. Se Jesaja 2:2.
24. Jesaja 29:14.
25. Se 1 Mosebok 14:18–20; Malaki 3:8–10; Lære og pakter 119–20.
26. Se 1 Mosebok 14:18; Salmene 110:4; se også Alma 13:14–18; Lære og pakter 84:14–22.
27. Se Esekiel 37:16, 19; Lære og pakter 27:5.
28. Se 1 Korinterbrev 15:29; Lære og pakter 128.
29. Se Lære og pakter 137:7; 138:31–34.
30. Johannes' åpenbaring 14:6; se også Lære og pakter 133:36–39.
31. Mormons boks tittelside, forfattet av Moroni; Lære og pakter 135:3.
32. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 515.
33. Se Moroni 10:4–5.
34. Johannes' åpenbaring 14:6; se også 1 Nephi 19:17; Lære og pakter 133:37.

Stå sterkt på hellige steder

Når vi står lydige og sterke på vår Guds lære, står vi på hellige steder, for hans lære er hellig og vil ikke forandre seg.

Brødre, det er en ære å være sammen med bærerne av Guds kongelige prestedømme. Vi lever i de siste dager, i "vanskelige tider".¹ Som bærere av prestedømmet har vi ansvar for å stå sterkt med et skjold av tro mot djevelens brennende piler. Vi er rollemodeller for verden, idet vi beskytter umistelige rettigheter og friheter, gitt av Gud. Vi forsvarer våre hjem og våre familier.

Da jeg gikk i niendeklasse, kom jeg hjem etter min første bortekamp med skolens baseball-lag. Min far skjønnte at på den lange bussturen hjem hadde jeg vært vitne til språk og adferd som ikke var i harmoni med evangeliets normer. Ettersom han var kunstner av yrke, satte han seg og tegnet en ridder – en stridsmann i stand til å forsvare slott og riker.

Mens han tegnet og leste fra Skriftene, lærte jeg hvordan man er en trofast prestedømsbærer som beskytter og forsvarer Guds rike. Apostelen Paulus' ord var min rettesnor:

"Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt.

Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje.

Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir.

Grip fremfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med.

Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord."²

Brødre, hvis vi er trofaste i prestedømmet, vil denne rustningen bli gitt oss som en gave fra Gud. Vi trenger denne rustningen!

Unge menn, deres fedre og bestefedre opplevde aldri de fristelser som dere stadig opplever. Dere lever i de siste dager. Om faren deres ønsket trøbbel, måtte han oppsøke det. Ikke nå lenger! I dag finner fristelsene dere! Dette må dere huske! Satan vil ha dere, og "[synden ligger] på lur ved døren".³ Hvordan vil dere motstå hans aggressive taktikk? Ta på Guds fulle rustning.

La meg fortelle om en annen opplevelse i mitt liv:

I januar 1982 talte jeg ved en andakt på BYU i Provo, Utah. Jeg

ba elevene forestille seg at Kirken var på den ene siden av talerstolen, akkurat her, og verden bare var en halv meter unna på den andre siden. Dette symboliserte den "svært korte avstanden mellom hvor verden var og hvor Kirkens normer var" da jeg var student. Så, da jeg sto foran studentene 30 år senere, holdt jeg opp hendene på samme måte og forklarte: "Verden er nå langt borte. [Den er ute av syne.] Den har beveget seg ut av denne [bygningen og jorden rundt]... Det vi og våre barn og våre barnebarn må huske, er at Kirken vil forbli konstant, [den er fortsatt her, men] verden vil fortsette å bevege seg – denne kløften [blir] større og større... Derfor må dere være svært forsiktige. Hvis dere vurderer deres handlinger og Kirkens normer på grunnlag av hvor verden er og hvor den er på vei, vil dere oppdage at dere ikke er der dere skulle være."⁴

Den gangen kunne jeg ikke ha forestilt meg hvor langt og hvor fort verden ville bevege seg bort fra Gud. Det var umulig å forstå det, med tanke på læresetningene, prinsippene og budene. Likevel har ikke Kristus og hans kirkes normer rikkert seg. Som han sa: "Sannheten *består* evindeligh og alltid."⁵ Når vi forstår og aksepterer dette, er vi forberedt på å møte det sosiale presset, latterliggjørelsen og til og med diskrimineringen som vil komme fra verden og fra noen som kaller seg venner.

De fleste av oss kjenner noen som vil si: "Hvis du vil være min venn, må du godta mine verdinormer." En sann venn ber oss ikke om å velge mellom evangeliet og hans eller hennes vennskap. For å låne Paulus' ord: "Slike skal du vende deg fra."⁶ En sann venn styrker oss til å bli på den smale og rette sti.

Å holde oss på evangeliets sti med pakter, bud og ordinanser, beskytter oss og forbereder oss til å gjøre Guds arbeid i denne verden. Når vi adlyder Vidsomsordet, er vår handlefrihet beskyttet mot avhengighet av stoffer som alkohol, narkotika og tobakk. Når vi betaler vår tiende, studerer Skriftene, mottar dåp og bekreftelse, lever verdig til Den hellige ånds stadige veiledning, tar verdig del i nadverden, adlyder kyskhetsloven, forbereder oss til og mottar Det melkisedekske prestedømme og inngår hellige pakter i templet, er vi beredt til å tjene.

I templet blir vi forberedt til, og lover å etterleve innvielsesloven. Skikkede unge menn begynner å etterleve denne loven ved å søke et misjonskall – og gi en tiendedel av de første årene av sitt liv i heltidstjeneste for Herren. Dette offeret styrker dem til å gå videre til den høyeste pakt i livet – for mange vil det være å bli beseglet i templet og stifte en evig familie.

Når vi strever fremover på den rette og smale stien, utvikler vi progressiv åndelig styrke – styrke til å bruke vår handlefrihet til å velge på egen hånd. For både unge menn

og unge kvinner blir denne veksten godt hjulpet når de lærer doktrinen og bærer vitnesbyrd gjennom det nye undervisningsmateriellet på Internett, *Kom, følg med meg.*

Bruk også deres handlefrihet til å utvikle dere personlig. Når dere oppdager deres evner og talenter, må dere huske at foreldre og veiledere kan hjelpe, men dere må la Ånden veilede dere. Velg og handle på egen hånd. Vær motivert innenfra. Legg en

plan for deres liv, herunder utdanning eller yrkesopplæring. Utforsk interesser og ferdigheter. Arbeid og bli selvhjulpne. Sett dere mål, overvinn feil, høst erfaring og fullfør det dere begynner på.

Underveis må dere delta i familiens, quorumets, klassens og GUFs aktiviteter. Nyt sunn moro sammen. Gjennom disse erfaringene vil dere lære å respektere og verdsette hverandres åndelige gaver og Guds

sønner og døtres evige og utfyllende egenskaper.

Fremfor alt, ha tro på Frelseren! Frykt ikke! Når vi flittig etterlever evangeliet, blir vi sterke i Herren. Med hans styrke er vi i stand til å avvise antikrist som sier: "Spis, drikk og vær glad," for Gud "vil rettferdiggjøre deg om du begår en liten synd, ... det er ikke noe galt i det ... , for i morgen dør vi."⁷ I Herrens styrke kan vi stå imot enhver filosofi eller trosbekjennelse som fornektet Frelseren og er i strid med den store og evige plan for lykke for alle Guds barn.

Vi kan ikke forhandle om vilkårene for denne evige planen. Husk Nehemja, som ble befalt å bygge en mur for å beskytte Jerusalem. Noen ville at han skulle komme ned og sette sin stilling på spill, men Nehemja nektet. Han var ikke intolerant overfor andre, han bare forklarte: "Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned. Skulle jeg kanskje la arbeidet hvile?"⁸

Noen ganger blir vi lynavlederen og må "tåle steken" for å holde fast ved Guds normer og gjøre hans arbeid. Jeg vitner om at vi ikke behøver å være redde hvis vi er forankret i hans lære. Vi kan oppleve misforståelser, kritikk og til og med falske anklager, men vi er aldri alene. Vår Frelser ble "foraktet og forlatt av mennesker".⁹ Det er vårt hellige privilegium å stå sammen med ham!

Ironisk nok innebærer det å stå sterkt noen ganger å unngå og til og med flykte fra verden. Frelseren erklærte: "Bort fra meg, Satan."¹⁰ Josef i Egypt løp fra Potifars hustru fristelser,¹¹ og Lehi forlot Jerusalem og tok sin familie med seg ut i villmarken.¹²

Være trygge på at alle profetene før oss sto sterkt i sin tid:

Nephi utførte Herrens fine arbeid til tross for Satans tuktelser og sine

brødre Laman og Lemuels forfølgelse.¹³

Abinadi vitnet om Kristus i møte med mistenksomhet, hån og den visse død.¹⁴

De 2000 unge krigerne forsvarte sine familier mot dem som foraktet evangeliets verdinormer.¹⁵

Moroni hevet frihetens fane for å bevare sitt folks familier og religionsfrihet.¹⁶

Samuel sto på en mur og profeterte om Kristi komme mens steiner og piler suste mot ham.¹⁷

Profeten Joseph Smith gjenga Frelserens evangelium og beseglet sitt vitnesbyrd med sitt blod.¹⁸

Og mormonpionerer sto sterkt i møte med knusende motstand og motgang, idet de fulgte en profet på sin store vandring og bosetting av Vesten.

Disse store tjenere og Guds hellige var i stand til å stå sterkt fordi de sto sammen med Frelseren. Tenk på hvordan Frelseren sto sterkt:

Som ung mann gikk Jesus trofast til sin Fars hus og underviste de lærde menn i templet i evangeliet.¹⁹ Gjennom hele sitt virke utførte han prestedømmets arbeid – undervise, helbrede, tjene, velsigne og oppbygge andre. Når det trengtes, sto han frimodig frem mot det onde, og renset til og med templet.²⁰ Han sto også for sannheten – enten med ord eller verdig taushet. Da yppersteprestene anklaget ham for Kaifas, nektet Jesus klokt og tappert å svare på usannhet, og tidde.²¹

I Getsemane vek ikke vår Frelser og Forløser tilbake fra å drikke forsoningens bitre kalk.²² Og på korset led han igjen for å gjøre sin Faders vilje, og til slutt kunne han si: “Det er fullbrakt.”²³ Han hadde holdt ut til enden. På grunn av Frelserens fullkomne lydighet i å stå sterkt, erklærte vår himmelske Fader: “Se, min elskede

Sønn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mitt navn.”²⁴

Mine kjære brødre i prestedømmet, unge og gamle, la oss forherlige Guds navn ved å stå sterkt sammen med vår Frelser Jesus Kristus. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at han lever og at vi “er kalt med et hellig kall”²⁵ for å delta i hans verk. “Derfor, stå på hellige steder og vær urokkelige.”²⁶ Når vi står lydige og sterke på vår Guds lære, står vi på hellige steder, for hans lære er hellig og vil ikke forandre seg med vår tids sosiale og politiske vinder. Jeg erklærer, i likhet med apostelen Paulus: “Våk! Stå faste i troen! Vær mandige! Vær sterke!”²⁷ Dette er min inderlige bønn for dere, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Timoteus 3:1.
2. Efeserne 6:13–17; uthevelse tilføyd.

3. Moses 5:23.

4. Robert D. Hales, “This Is the Way; and There Is None Other Way,” i *Brigham Young University 1981–82 Speeches* (1982), 3–4; tilgjengelig på speeches.byu.edu.

5. Lære og pakter 1:39; uthevelse tilføyd.

6. 2 Timoteus 3:5.

7. 2 Nephi 28:8.

8. Nehemja 6:3.

9. Jesaja 53:3; Mosiah 14:3.

10. Lukas 4:8.

11. Se 1 Mosebok 39:7–12.

12. Se 1 Nephi 2.

13. Se for eksempel 1 Nephi 18.

14. Se Mosiah 11–17.

15. Se Alma 53, 56–58.

16. Se Alma 46:11–13.

17. Se Helaman 13–16.

18. Se Lære og pakter 135.

19. Se Lukas 2:46–49.

20. Se Matteus 21:12–13.

21. Se Matteus 26:57, 59–63.

22. Se Lære og pakter 19:16–19.

23. Johannes 19:30.

24. 3 Nephi 11:7.

25. Alma 13:3; se også 2 Timoteus 1:9.

26. Lære og pakter 87:8.

27. 1 Korinterbrev 16:13.

Av **eldste Tad R. Callister**
i De syttis presidentskap

Prestedømmets kraft i gutten

Prestedømmet i gutten er like kraftfullt som prestedømmet i mannen når det utøves i rettferdighet.

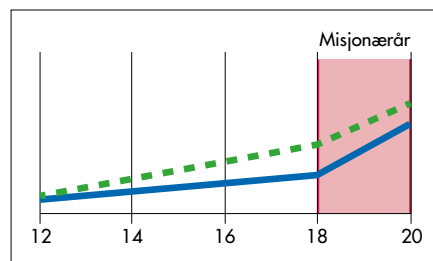
1878 var min oldefar George F. Richards 17 år gammel. Slik det noen ganger forekom på den tiden, hadde han allerede blitt ordinert til eldste. En søndag stønnet hans mor av intense smerter. Ettersom hans far ikke var tilgjengelig, ble biskopen og flere andre bedt om å gi henne en velsignelse, men ingen lindring kom. Følgelig vendte hun seg til sønnen George og ba ham legge hendene på hennes hode. Han skrev i sin dagbok: "Midt i mine tårer for min mors lidelse og oppgaven med å utføre en salvelse som jeg aldri før hadde gjort, gikk jeg til et annet rom hvor jeg gråt og ba."

Da han fikk roet seg, la han hendene på hennes hode og ga henne en svært enkel velsignelse. Han sa senere: "Mor sluttet å stønne og fikk lindring for sine lidelser mens hendene mine ennå var på hennes hode." Han skrev så i sin dagbok denne svært innsiktsfulle bemerkning: Han sa at han alltid hadde følt at grunnen til at hans mor ikke fikk lindring av biskopens velsignelse, ikke var at Herren ikke godtok biskopens velsignelse, men at Herren hadde forbeholdt denne velsignelsen for en ung gutt for å lære ham at prestedømmet i unggutten er like kraftfullt

som prestedømmet i mannen når det utøves i rettferdighet.

I kveld vil jeg tale om denne kraften. Selv om jeg skal tale om diakonenes quorumspremier, gjelder prinsippene for alle ungdommer i Det aronske prestedømme og deres ledere, herunder lærernes quorumspremier og assistentene til prestenes quorumspremier.

Da jeg var misjonspremier, så jeg en dramatisk økning i unge menns åndelighet og lederegenskaper i løpet av deres misjon. Hvis vi kunne tallfeste disse egenskapene i løpet av deres år i Det aronske prestedømme og på misjon, ville de kanskje se ut omtrent som den blå linjen dere ser på denne grafen. Etter min oppfatning er det minst tre hovedfaktorer som bidrar til en slik dramatisk vekst i løpet av

Åndelighet og lederskap

misjonen: (1) vi stoler på disse unge mennene som aldri før, (2) vi har høye, men kjærlige forventninger til dem og (3) vi gir dem stadig opplæring slik at de kan oppfylle disse forventningene.

Man kan med rette spørre: "Hvorfor kan ikke de samme prinsippene anvendes på diakonenes quorumspremier?" Hvis det ble gjort, ville kanskje veksten ha startet mye tidligere og sett mer ut som den grønne linjen i grafen. La meg forklare hvordan disse prinsippene kan gjelde for diakonenes quorumspremier.

Først tillit. Vi kan overlate et stort ansvar til våre diakoners quorumspremier. Herren gjør det så visst – noe som vises i hans villighet til å gi dem nøkler, eller retten til å presidere over og lede arbeidet i deres quorum. Som et tegn på denne tilliten, kaller vi diakonenes quorumspremier ved åpenbaring, ikke bare etter ansiennitet eller lignende faktorer. Enhver leder i denne kirken, også diakonenes quorumspremier, har rett til å vite, og burde vite, at han er blitt kalt ved åpenbaring. Denne forsikringen hjelper ham å vite at Gud både stoler på ham og støtter ham.

Den andre og den tredje faktoren er forbundet med hverandre – høye forventninger og nødvendig opplæring for å innfri dem. Jeg lærte en viktig lekse på misjonsmarken: Misjonærer pleier enten å løfte seg eller falle til misjonspremierens forventningsnivå, og det samme gjelder diakonenes quorumspremier. Hvis de bare forventes å lede quorumsmøter og delta på møter i biskopsrådets ungdomskomite, da er det alt de vil gjøre. Dere ledere kan imidlertid gi dem et større perspektiv – Herrens perspektiv. Og hvorfor er perspektivet så avgjørende? Fordi et større perspektiv gir økt motivasjon.

Med hvert kall i Kirken følger retten til å motta åpenbaring. Derfor trenger

disse diakonenes quorumspresidenter å vite at de har rett til å motta åpenbaring for å anbefale sine rådgivere, rett til å motta åpenbaring for å redde de bortkomne og rett til å motta åpenbaring for å lære quorumsmedlemmene deres plikter.

En klok leder vil lære diakonenes quorumsresident de prinsippene som vil være nyttige for å motta åpenbaring. Han kan lære ham Herrens utvetydige løfte: “Hvis du ber, skal du motta åpenbaring på åpenbaring” (L&p 42:61). Herren er særdeles stor-sinnet med hensyn til å gi åpenbaring. Ga han ikke Joseph Smith og Oliver

Cowdery denne påminnelsen: “Så ofte som du har adspurt, er du blitt under-vist av min Ånd” (L&p 6:14)? Slik kan det også være med dere diakonenes quorumsresidenter. Herren elsker dere og ønsker å åpenbare sitt sinn og sin vilje for dere. Kan dere forestille dere at Herren har et problem han ikke kan løse? Jeg kan ikke. Fordi dere har rett til åpenbaring, kan han hjelpe dere å løse enhver bekymring dere har som president for deres quorum, om dere bare vil søke hans hjelp.

Dere flotte ledere kan lære denne diakonenes quorumsresident at åpenbaring ikke er en erstatning for hardt arbeid og forberedelse. President Henry B. Eyring spurte en gang president Harold B. Lee: “Hvordan får jeg åpenbaring?” President Lee svarte: “Hvis du ønsker å få åpenbaring, må du forberede deg.”¹ Den kloke leder kan snakke med sine diakoners quorumsresident om noen av de åndelige forberedelser han kan gjøre for å anbefale sine rådgivere. Han må kanskje stille og besvare spørsmål som: Hvem ville være et godt eksempel som kunne løfte de andre guttene? Eller hvem ville være følsom

for behovene til dem som opplever spesielle utfordringer?

Og ikke minst kan denne kloke leder lære ham å gjenkjenne og handle etter åpenbaring når den kommer. Vi lever i en handlingspreget, fartsfylt verden hvor skarpe lys og kraftige høyttalere er normen. Men denne unge mannen trenger å vite at dette er verdens måte, ikke Herrens måte. Frelseren ble født i den relative anonymitet av en krybbe. Han utførte den mest fantastiske og enestående handling gjennom tidene i en fredelig hage, og Joseph mottok sitt første syn i et avsondret skogholt. Guds svar kommer ved den milde, lave røsten – følelser av fred eller trygghet, tilskyndelser til å gjøre godt, opplysning – noen ganger i form av ørsmå frø av tanker som, hvis de og aktes og gis næring, kan vokse til åndelige kjempetrær. Noen ganger kan disse tilskyndelsene eller tankene også få dere diakoners quorumsresidenter til å anbefale en ung mann som for tiden er mindre aktiv som rådgiver, eller som en som kan gis et oppdrag.

Som stavsresidentenskap for mange år siden, følte vi oss tilskyndet til å

kalle en god mann som stavssekretær. På den tiden strevde han med å komme regelmessig i kirken. Vi visste imidlertid at hvis han tok imot kallet, ville han gjøre en fantastisk jobb.

Vi ga ham kallet, men han svarte: “Nei, jeg tror ikke jeg kan det.”

Så kom en tilskyndelse. Jeg sa: “Da vil med andre ord Glendale stav ikke ha noen stavssekretær.”

Sjokkert svarte han: “Hva er det du snakker om? Dere må ha en stavssekretær.”

Jeg svarte: “Vil du at vi skal kalle en annen som stavssekretær, når Herren tilskyndet oss til å kalle deg?”

“Greit,” sa han, “jeg skal gjøre det.”

Og det gjorde han. Det er ikke bare mange menn, men også mange gutter som vil ta imot et kall når de vet at Herren kaller dem og at Herren trenger dem.

Deretter kan dere la denne diakonenes quorumsresident få vite at en av Herrens forventninger til ham er å redde de bortkomne, både mindre aktive og ikke-medlemmer. Herren erklærte sin sentrale oppgave på denne måten: “For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt” (Matteus 18:11). Hvis det er en prioritet for Frelseren å redde de fortapte, hvis det er en prioritet for president Thomas S. Monson, slik han har vist hele sitt liv, bør det ikke også være en prioritet for enhver leder, enhver

diakons quorumsresident i denne kirken? Sentralt i vår ledelse, som en sentral del av vår tjeneste, skulle det være en brennende, drivende og ubøyelig beslutning om å finne de bortkomne og bringe dem tilbake.

En ung mann som ble besøkt av sine quorumsmedlemmer, sa: “Det var overraskende i dag da... 30 personer kom hjem til meg ... Det får meg til å ønske å gå i kirken nå.” Hvordan kan en ungdom motstå en slik kjærlighet og oppmerksomhet?

Jeg blir begeistret når jeg hører de mange historiene om diakoners quorumsresidenter som har forstått dette, og iblant holder hele eller deler av leksjonen på sine quorums møter. For noen uker siden deltok jeg i en leksjon i diakonenes quorum. En 12 år gammel gutt holdt en 25-minutters leksjon om forsoningen. Han begynte med å spørre de andre diakonene hva de trodde forsoningen var. Så presenterte han noen meningsfulle skriftsteder og stilte gjennomtenkte spørsmål, som de svarte på. Men da han skjønnte at det var mer tid enn gjenværende leksjonsmateriale, hadde han åndsnærverelse nok, og kanskje litt forvarsel fra sin far til å spørre lederne som var tilstede, hvilke spørsmål de hadde blitt stilt om forsoningen på misjon, og hva de svarte. Han avsluttet med sitt vitnesbyrd. Jeg lyttet i ærefrykt. Jeg tenkte: “Jeg kan ikke huske å ha

holdt en betydelig del av en leksjon da jeg var ungdom i Det aronske prestedømme.” Vi kan heve listen og utvide perspektivet for disse unge mennene, og de vil heve seg til det.

Dere ledere løfter disse diakonenes quorumsresidenter best når dere lar dem lede an, og dere trer ut av rampelyset. Dere har foredlet deres kall best, ikke når dere holder en god leksjon, men når dere hjelper dem å holde en god leksjon, ikke når dere redder den ene, men når dere hjelper dem å gjøre det.

Det er et gammelt ordtak: Dø ikke mens det fortsatt er musikk i deg. Tilsvarende vil jeg si til dere voksne ledere: Bli ikke avløst mens det fortsatt er lederegenskaper i dere. Undervis våre ungdommer ved enhver anledning. Lær dem å forberede et møteprogram, å lede møter med verdighet og varme, å redde den ene, å forberede og holde en inspirert leksjon og å motta åpenbaring. Dette vil være målet på deres suksess – arven av lederskap og åndelighet dere etterlater i disse unge mennenes hjerter og sinn.

Hvis dere diakoners quorumsresidenter vil foredle deres kall, vil dere være redskaper i Guds hender også nå, for prestedømmet i gutten er like kraftfullt som prestedømmet i mannen når det utøves i rettferdighet. Og så, når dere inngår tempelpakter og blir denne kirkens misjonærer og fremtidige ledere, vil dere vite hvordan dere kan motta åpenbaring, redde den ene og undervise i rikets lærdommer med kraft og myndighet. Da vil dere ha blitt ungdom av den edle fødselsrett. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn, han som er denne verdens Frelser og Forløser. Amen. ■

NOTE

1. I Henry B. Eyring, “Waiting upon the Lord,” i *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches* (1991), 17.

Av David L. Beck
Unge menns generalpresident

Din hellige plikt til å tjene

Dere fikk kraft, myndighet og hellig plikt til å tjene i samme øyeblikk som dere ble ordinert til prestedømmet.

Gleden ved å tjene

Unge menn i Det aronske prestedømme, dere er Guds avholdte sønner, og han har et stort arbeid for dere å gjøre. For å kunne utføre dette arbeidet må dere oppfylle deres hellige plikt til tjene andre.¹

Vet dere hva det vil si å tjene andre? Tenk på dette spørsmålet mens jeg forteller dere om en jente som heter Chy Johnson.

Da Chy begynte på videregående skole i fjor, ble hun et offer for grusom og tankeløs mobbing. Hun ble mishandlet, dyttet og ertet når hun gikk til klassen – noen elever kastet til og med søppel på henne. Dere har sikkert også sett noen bli mishandlet på denne måten på skolen.

For altfor mange er tenårene en tid med ensomhet og frykt. Det behøver ikke å være slik. Heldigvis for Chy var det unge menn på skolen hennes som forsto hva det innebærer å tjene.

Chys mor hadde bedt lærerne ved skolen om å hjelpe til med å stoppe mobbingen, men den fortsatte. Hun kontaktet Carson Jones, en bærer av Det aronske prestedømme og quarterback på fotballaget. Hun ba ham om hjelp til å finne ut hvem som mobbet.

Carson sa ja til å hjelpe, men i sitt hjerte følte han at han kunne gjøre mye mer enn bare å identifisere mobberne. Ånden hvisket til ham at han måtte hjelpe Chy å føle seg elsket.

Carson ba noen av sine lagkamerater om å bli med og hjelpe Chy. De inviterte henne til å sitte sammen med dem i lunsjpausen. De fulgte henne til klassen for å sørge for at hun var trygg. Med fotballspillere som hennes nære venner, var det ikke overraskende at ingen mobbet Chy lenger.

Dette var en spennende sesong for fotballaget. Men selv i spenningen av en ubrutt seiersrekke, glemte ikke disse unge mennene Chy. De inviterte henne ut på banen etter kamper. Chy følte seg elsket og verdsatt. Hun følte seg trygg. Hun var lykkelig.

Fotballaget vant til slutt delstatsmesterskapet. Men noe viktigere enn et fotballmesterskap fant sted på skolen deres. Disse unge mennenes eksempel har motivert andre elever til å bli mer aksepterende, mer vennlige. Nå behandler de hverandre med større velvilje og respekt.

Nasjonale nyhetsmedier fant ut hva disse unge mennene hadde gjort, og formidlet historien om dem over hele landet. Det som begynte som et forsøk på å hjelpe én, inspirerer tusenvis av andre til å gjøre det samme.

Chys mor kaller disse unge mennene “engler i forkledning”. Carson og vennene hans er snare til å si at Chy har velsignet dem mye mer enn de velsignet henne. Det er det som skjer når man glemmer seg selv i tjeneste for andre – man finner seg selv.² Man forandrer seg og vokser på måter som ellers ikke ville vært mulig. Disse unge

mennene har opplevd gleden ved å tjene, og fortsetter å søke muligheter til å velsigne andre. De er ivrige etter å øke sin tjeneste i månedene som kommer, når de er på heltidsmisjon.³

Et behov og en plikt

Det er mange tusen som Chy Johnson over hele verden – mennesker som trenger å føle vår himmelske Faders kjærlighet. De er på deres skoler, i deres quorum, til og med i deres familie. Noen vil dere huske raskt. Andre har behov som er mindre opplagt. Nesten alle dere kjenner, kan bli velsignet på en eller annen måte ved deres tjeneste. Herren stoler på at dere vil rekke ut en hånd til dem.

Dere behøver ikke å være idrettsstjerner for å hjelpe andre. Dere fikk kraft, myndighet og hellig plikt til å tjene i samme øyeblikk som dere ble

ordinert til prestedømmet. President James E. Faust sa: “Prestedømmet er myndighet delegert til menneskene for å *tjene* i Guds navn.”⁴ Det aronske prestedømme har nøklene til englers betjening.⁵

Når dere elsker hans barn, vil vår himmelske Fader veilede dere og engler vil hjelpe dere.⁶ Dere vil få kraft til å velsigne andre og redde sjeler.

Jesus Kristus er deres eksempel. Han kom ikke “for å la seg tjene, men for selv å tjene”.⁷ Å tjene betyr å elske og ha omsorg for andre. Det betyr å ivareta deres fysiske og åndelige behov. Enkelt sagt betyr det å gjøre det Frelseren ville gjort hvis han var her.

Deres familie

Begynn i deres eget hjem. Det er her dere kan utføre deres viktigste tjeneste.⁸

Vil dere prøve et interessant eksperiment? Neste gang deres mor ber om hjelp i huset, kan dere si noe sånt som: “Takk for at du spør, mamma. Jeg vil gjerne hjelpe.” Følg så med på reaksjonen hennes. Noen av dere vil kanskje friske opp deres førstehjelpsferdigheter før dere prøver dette. Dere kan komme til å gi henne sjokk. Når dere har gjenopplivet henne, vil dere se en merkelig forbedring i forholdet til henne og en sterkere ånd i deres hjem.

Dette er bare én måte å tjene i familien på. Det finnes mange andre. Dere tjener når dere sier hyggelige ting til familiemedlemmer. Dere tjener når dere behandler deres søsken som deres beste venner.

Men kanskje aller viktigst, dere tjener når dere hjelper deres far i hans rolle som hjemmets åndelige leder. Gi deres fulle støtte og oppmuntring til familiens hjemmeaften, familiebønn og familiens skriftstudium. Gjør deres del for å sikre at Ånden er tilstede i deres hjem. Dette vil styrke deres far i hans rolle og forberede dere til å bli far en dag. Hvis dere ikke har en far i hjemmet, er deres ansvar for å tjene i familien enda større.

Deres quorum

Dere har også en plikt til å tjene i deres quorum.

Prestedømmet brer seg ut over hele verden. Mange av dere følger president Monsons oppfordring om å redde andre. Det er flere aktive bærere av Det aronske prestedømme i dag enn noen gang før i Kirkens historie. Likevel finnes det fortsatt dem som ikke er aktive, og som trenger dere.

I juni i fjor, da en ny gren ble opprettet i Bangalore i India, var den eneste unge mannen på prestedømmet en nylig ordinert diakon ved navn Gladwin.

Gladwin, Unge menns president og grenspresidenten begynte å ringe de mindre aktive unge mennene og besøke dem i deres hjem. Snart begynte en annen ung mann, Samuel, å komme til kirken igjen.

Hver uke ringte Gladwin og Samuel dem som ikke hadde vært på quorumsmøtet, og fortalte hva de hadde lært. De ringte eller besøkte dem også på deres fødselsdag. En etter en ble de mindre aktive unge mennene deres venn, og begynte å si ja til invitasjoner om å komme til quorumsaktiviteter, gå på quorumsmøter og utføre sin egen tjeneste. I dag er alle de unge mennene i grenen aktive i Kirken.

Skriftene lærer oss at quorum i Det aronske prestedømme skal sitte i råd og oppbygge og styrke hverandre.⁹ Dere oppbygger når dere underviser i evangeliets sannheter, forteller om åndelige opplevelser og bærer vitnesbyrd. Undervisningsmateriellet for ungdom oppfordrer til slike samspill på quorumsmøter, men dette kan bare

skje når hvert medlem av quorumet føler seg elsket og respektert. Latterliggjøring og erting hører ikke hjemme på et quorumsmøte – spesielt ikke når følelser uttrykkes åpent. Quorumspresidentskap må ta ledelsen for å sikre at quorumsmøter er et trygt sted for alle å delta.

Apostelen Paulus formante: “La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men god tale som er nødvendig til oppbyggelse og som blir til velsignelse for dem som hører på.”¹⁰

Prestedømsbærere bruker aldri vulgært eller grovt språk. De nedverdiger eller sårer aldri andre. De bygger alltid opp og styrker andre. Dette er en enkel, men effektiv måte å tjene på.

Til enhver tid

Arbeidet med å tjene er ikke begrenset til ordinanser eller hjemmelærerbesøk eller sporadiske tjenesteprojekter. Vi er alltid prestedømsbærere – ikke bare på søndag, og ikke bare når vi er iført hvit skjorte og slips. Vi har en plikt til å tjene uansett hvor vi står. Tjeneste

er ikke bare noe vi gjør – det definerer hvem vi er.

Utfør tjeneste hver dag. Anledninger finnes på alle kanter. Se etter dem. Be Herren om hjelp til å gjenkjenne dem. Dere vil oppdage at de fleste anledninger består av små, oppriktige handlinger som hjelper andre å bli Jesu Kristi etterfølgere.¹¹

Når dere streber etter å være verdige til Ånden, vil dere gjenkjenne tanker og følelser som tilskynder dere til å tjene. Hvis dere følger disse tilskyndelsene, vil dere motta flere av dem, og deres muligheter og evner til å tjene vil bli flere og større.

Mine unge brødre, jeg vitner om at dere har fått det storartede aronske prestedømmes myndighet og kraft til å tjene i Guds navn.

Jeg vitner om at når dere gjør det, vil dere være et redskap i Guds hender til å hjelpe andre. Deres liv vil bli rikere og mer meningsfylt. Dere vil få større styrke til å motstå det onde. Dere vil finne ekte lykke – det slaget som bare oppleves av Jesu Kristi sanne etterfølgere.

Måtte dere oppleve gleden ved å oppfylle deres hellige plikt til å tjene. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn.

Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 84:111.
2. Se Markus 8:35.
3. Se Trent Toone, “Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral,” *Deseret News*, 9. nov., 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. James E. Faust, “Et budskap til mine barnebarn,” *Liahona*, mai 2007, 54; uthevelse tilføyd.
5. Se Lære og pakter 13:1.
6. Se Lære og pakter 84:88.
7. Se Matteus 20:27–28.
8. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.4.5.
9. Se Lære og pakter 107:85.
10. Efeserne 4:29.
11. Se *Håndbok 2*, 3.2.3.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Fire titler

Jeg vil foreslå fire titler... som kan hjelpe oss å gjenkjenne vår egen rolle i Guds evige plan og våre muligheter som prestedømsbærere.

Mine kjære brødre og venner, det fyller mitt hjerte med takknemlighet og glede å være sammen med dere. Jeg berømmer dere fedre og bestefedre som er her med deres sønner og sønnesønner. Jeg gratulerer dere unge menn som har valgt å være her i dag. Dette er stedet for dere å være. Jeg håper dere kan føle det brorskap som forener oss, og jeg ber om at dere her, blant deres brødre, vil finne tilhørighet, støtte og vennskap.

Vi menn identifiserer oss noen ganger med titler. Mange av oss har flere titler, og hver av dem sier noe viktig om vår identitet. Noen titler beskriver for eksempel vår rolle i familien, som *sønn*, *bror*, *ektemann* og *far*. Andre titler beskriver vårt yrke i verden, slik som *lege*, *soldat* eller *håndverker*. Og noen beskriver våre stillinger i Kirken.

I dag vil jeg foreslå fire titler som jeg tror gjelder for alle prestedømsbærere rundt om i verden – titler som kan hjelpe oss å gjenkjenne vår egen rolle i Guds evige plan og våre muligheter som prestedømsbærere i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Sønn av vår himmelske Fader

En tittel som definerer oss alle, på det mest grunnleggende vis, er "*sønn*

av vår himmelske Fader". Uansett hva annet vi er eller gjør i livet, må vi aldri glemme at vi er Guds åndebarn i bokstavelig forstand. Vi var hans barn før vi kom til denne verden, og vi vil være hans barn for evig og alltid. Denne grunnleggende sannhet skulle endre vårt syn på oss selv, våre brødre og søstre og selve livet.

Dessverre lever ingen av oss helt opp til alt som denne tittelen antyder, for "alle har syndet og står uten ære for Gud".¹

Det kan til tider være nedslående å vite hva det betyr å være en Guds sønn og likevel komme til kort. Motstanderen liker å utnytte disse følelsene. Satan vil heller at dere definerer dere selv ved deres synder enn ved deres guddommelige muligheter. Brødre, ikke hør på ham.

Vi har alle sett en liten pjokk lære å gå. Han tar et lite skritt og vakler. Han faller. Refser vi et slikt forsøk? Naturligvis ikke. Hvilken far ville straffe en liten pjokk for å snuble? Vi oppmuntrer, vi applauderer og vi roser fordi for hvert lite skritt blir barnet mer likt sine foreldre.

Brødre, i forhold til Guds fullkommenhet er vi mennesker knapt nok mer enn keitete, vaklende småbarn. Vår kjærlige himmelske Fader ønsker

imidlertid at vi skal bli mer lik ham, og kjære brødre, det skulle også være vårt evige mål. Gud forstår at vi ikke kommer dit på et øyeblikk, men ved å ta ett skritt om gangen.

Jeg tror ikke på en Gud som setter opp regler og bud bare for å vente på at vi skal mislykkes, slik at han kan straffe oss. Jeg tror på en himmelsk Fader som er kjærlig og omsorgsfull, og som jubler for vår minste innsats for å stå rakt og gå mot ham. Selv når vi snubler, oppfordrer han oss til ikke å bli motløse – ikke å gi opp eller flykte fra vårt tildelte arbeidsfelt – men til å fatte mot, finne vår tro og fortsette å prøve.

Vår Fader i himmelen veileder sine barn og sender ofte usett himmelsk hjelp til dem som ønsker å følge Frelseren.

Jesu Kristi disippel

Og det bringer oss til neste tittel vi alle har til felles: Alle som streber oppriktig etter å følge Kristus, kalles hans *disipler*. Selv om vi erkjenner at ingen av oss er fullkomne, bruker vi ikke dette som en unnskyldning for å senke våre forventninger, leve under det vi er gode for, utsette vår omvendelsesdag eller nekte å utvikle oss til bedre, mer fullkomne, mer foredledede etterfølgere av vår Mester og Konge.

Husk at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ikke er bygget for fullkomne menn og kvinner som er upåvirket av jordiske fristelser, men for akkurat sånne som dere og meg. Den er bygget på vår Forløseres klippe, Herren Jesus Kristus,² og ved hans forsoning kan vi bli rensket og bli "de helliges medborgere og Guds husfolk".³

Uten Jesu Kristi forsoning, ville livet vært en blindvei uten håp eller fremtid. Med forsoningen er livet en

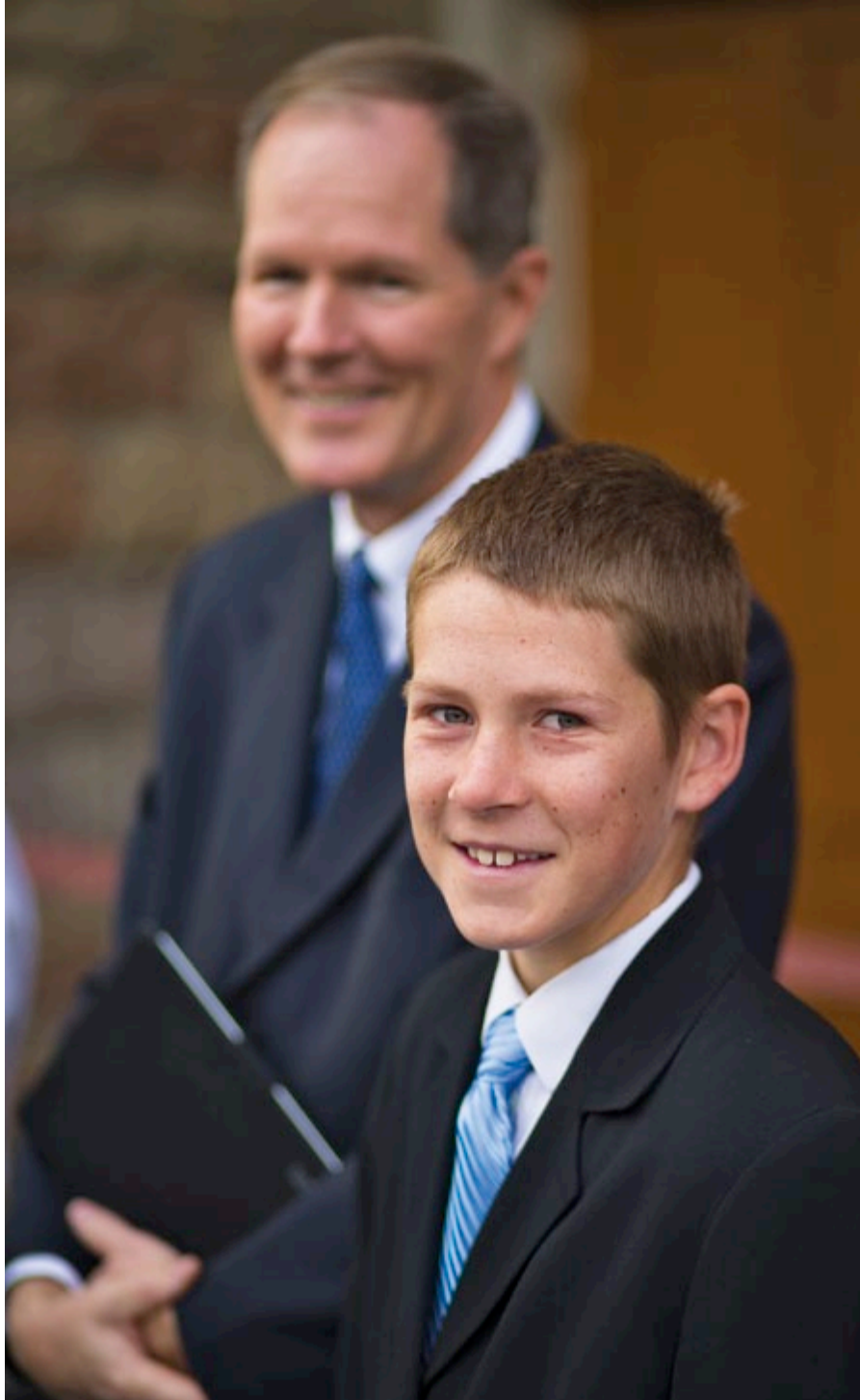
foredlende, inspirerende reise av vekst og utvikling som fører til evig liv i vår himmelske Faders nærhet.

Men selv om forsoningen er ment å hjelpe oss alle til å bli mer lik Kristus, er den ikke ment å gjøre oss alle like. Noen ganger kan vi forveksle forskjeller i personlighet med synd. Vi kan til og med gjøre den feilen å tro at fordi noen er annerledes enn oss, må det bety at de ikke behager Gud. Denne tankegangen får noen til å tro at Kirken ønsker å skape ethvert medlem ved hjelp av samme form – at hver og en bør se ut, føle, tenke og oppføre seg som alle andre. Dette ville stå i strid med Guds genialitet, som skapte hver mann annerledes enn sin bror, hver sønn forskjellig fra sin far. Selv eneggede tvillinger er ikke identiske i sin personlighet og åndelige identitet.

Det er også i strid med hensikten og formålet med Jesu Kristi Kirke, som anerkjenner og beskytter handlefriheten – med alle dens vidtrekkende konsekvenser – for hvert eneste av Guds barn. Som Jesu Kristi disipler står vi sammen i vårt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium og vår beslutning om å holde Guds bud. Men vi er forskjellige i våre kulturelle, sosiale og politiske preferanser.

Kirken styrkes når vi drar nytte av dette mangfoldet og oppmuntrer hverandre til å utvikle og bruke våre talenter til å løfte og styrke våre meddisipler.

Brødre, disippelskap er en livslang reise i vår Frelasers fotspor. Langs vår metaforiske sti fra Betlehem til Golgata, vil vi ha mange muligheter til å oppgi vår reise. Til tider vil det virke som om veien krever mer enn vi hadde ønsket. Men som menn som bærer prestedømmet, må vi ha mot til å følge vår Forløser, også når vårt kors virker for tungt å bære.

For hvert skritt vi tar for å følge Guds Sønn, kan vi bli minnet på at vi ikke er fullkomne ennå. La oss imidlertid være trofaste og standhaftige disipler. La oss ikke gi opp. La oss være trofaste mot våre pakter. La oss aldri miste vår Talsmann og Forløser av syne mens vi går mot ham, ett ufullkomment skritt etter det andre.

Sjelens lege

Brødre, hvis vi virkelig følger vår Herre Jesus Kristus, må vi fylle en

tredje tittel: *Helbreder av sjeler*. Vi som er blitt ordinert til Guds prestedømme, er kalt til å “lege kval og savn”.⁴

Det er vår oppgave å bygge opp, reparere, styrke, løfte og gjøre hel. Vår oppgave er å følge Frelserens eksempel og strekke oss ut til dem som lider. Vi skulle “sørge med dem som sørger ... og trøste dem som trenger trøst”.⁵ Vi forbinder sårene til de nødlidende. Vi styrker de svake, løfter de hengende hender, og gir kraft til de vaklende knær.⁶

Som hjemmelærere er vi helbredere. Som prestedømsledere er vi helbredere. Som fedre, sønner, brødre og ektemenn skulle vi være engasjerte og trofaste helbredere. Vi har i den ene hånden en flaske med innviet olje for velsignelse av syke. I den andre har vi et brød til den som sulter, og i vårt hjerte har vi Guds behagelige ord "som leger den sårede sjel".⁷

Dette er vårt første og fremste ansvar som prestedømsbærere – og det gjelder bærere av både Det aronske og Det melkisedekske prestedømme. Jesu Kristi giengitte evangelium velsigner oss ikke bare når vi tror på det – men mye mer når vi etterlever det. Det er ved anvendelse av evangeliets prinsipper at enkeltpersoner oppbygges og familier blir styrket. Det er vårt privilegium og ansvar ikke bare å snakke, men også å anvende.

Frelseren utfører mirakler. Han er Den store helbreder. Han er vårt eksempel, vårt lys, selv i de mørkeste stunder, og han viser oss den rette veien.

La oss følge ham. La oss stige opp til vår rolle og bli helbredere ved å tjene Gud og våre medmennesker.

Arving til evig liv

Den fjerde tittelen vi alle deler, bringer oss tilbake til den første tittelen på listen. Som sønner av vår himmelske Fader, er vi *arvinger* til alt han har.

"Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn.

Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham."⁸

Tenk på dette, mine kjære brødre. Vi er Kristi medarvinger!

Virker det da logisk at mange av

oss tilbringer så mye av vår dyrebare tid, våre tanker, våre midler og vår energi i jakten på prestisje eller jordisk gods eller å bli underholdt av de nyeste og kuleste elektroniske innretningene?

Herren har fremsatt for oss det guddommelige løfte om at "alle som er trofaste og mottar disse to prestedømmer ... og foredler sine kall, ... mottar meg, sier Herren, ... og den som mottar min Fader, ... derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham."⁹

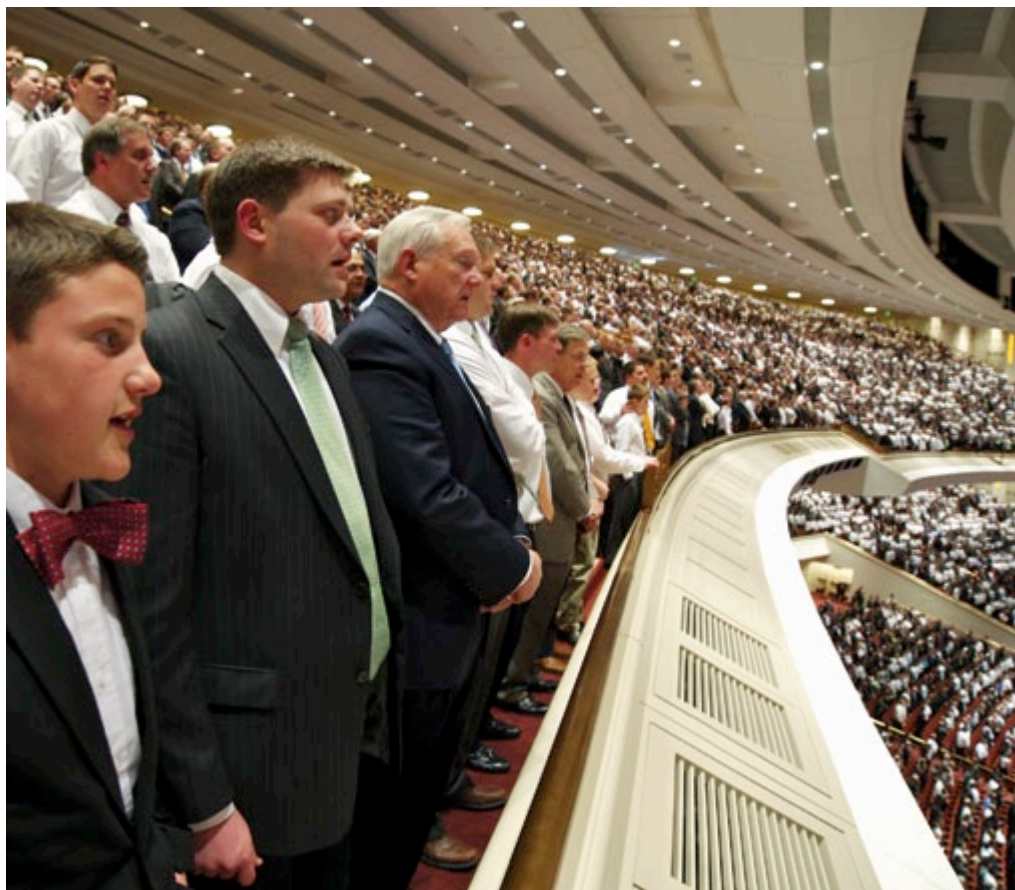
Jeg er ikke i stand til å forestille meg alt som dette løftet innebærer. Men jeg vet det er storslagent, det er guddommelig, det er evig og det er verdt alle våre anstrengelser i livet.

Når vi vet dette, hvordan kan vi annet enn villig og med glede engasjere oss i tjeneste for Herren og våre medmennesker og leve opp til vårt ansvar i Guds prestedømme?

Dette er et særdeles edelt arbeid som vil utfordre alle våre sanser og tøye alle våre evner. Ønsker vi å se himmelen åpen og oppleve at Den hellige ånds tilskyndelser viser vei? La oss da ta vår sigd og anstrenge oss i dette store arbeidet – denne sak som er mye større enn oss selv!

Å tjene Gud og våre medmennesker vil utfordre oss og forvandle oss til noe større enn vi trodde var mulig.

Kanskje dere tenker at det ikke er behov for dere, at dere er oversett eller uønsket, at dere ikke betyr noe.

Jeg er oppriktig lei meg hvis noen prestedømsbærer føler det slik. Du er absolutt ikke oversett eller uønsket av din himmelske Fader. Han er glad i deg. Og jeg forteller deg med sikkerhet at det er behov for deg i Kirken.

Vet dere ikke at “Gud har valgt det dåraktige i verden for å gjøre de vise til skamme, det svake i verden for å gjøre det sterke til skamme”?¹⁰

Kanskje det er sant at vi er svake. Kanskje vi ikke er kloke eller mektige. Men når Gud virker gjennom oss, kan ingen og ingenting stå imot oss.¹¹

Det er derfor det er behov for dere. Dere har deres eget spesielle bidrag å yte, og Gud kan foredle dette bidraget på en mektig måte. Deres evne til å bidra er ikke avhengig av deres kall i Kirken. Deres muligheter til tjeneste er uendelige. Hvis dere venter på sidelinjen, oppfordrer jeg dere til å bli med i kampen.

Ikke vent på et bestemt kall før dere blir fullt engasjert i å bygge Guds rike. Som prestedømsbærere er dere allerede kalt til arbeidet. Studer

Guds ord daglig, be til vår himmelske Fader hver dag, gjør prinsippene i det gjengitte evangelium til en del av dere, takk Gud og be om hans veiledning. Etterlev så det dere lærer, først i familien, men også i alle situasjoner i livet.

I den store Komponistens symfoni har dere deres egen spesielle rolle – deres egne noter å synge. Hvis dere ikke fremfører dem, vil symfonien med sikkerhet fortsette. Men hvis dere reiser dere og bli med i koret og lar Guds kraft virke gjennom dere, vil dere se “himmelens luker” bli åpnet, og han vil “øse ut velsignelser over dere i rikelig mål”.¹² Hev dere til deres sanne potensial som Guds sønner, og dere kan være en kraft til det gode i deres familie, deres hjem, deres samfunn, deres nasjon og faktisk i hele verden.

Og underveis, når dere “mister [deres] liv” i tjeneste for andre,¹³ vil dere vokse og utvikle dere til dere kommer til “aldersmålet for Kristi fylde”.¹⁴ Da vil dere være beredt til å arve, sammen med Kristus, alt som deres Fader har.

Du er viktig for Gud

Mine kjære brødre, mine kjære venner, dere er viktige. Dere er elsket. Det er behov for dere. Dette verket er sant. Prestedømmet dere har det privilegium å bære, kommer virkelig fra Gud.

Jeg ber om at når dere grunner på de mange titler en verdig prestedømsbærer kan ha, vil dere oppdage en guddommelig vind i ryggen, som løfter dere stadig høyere mot den store arv deres himmelske Fader har i vente for dere. Jeg gir dere denne velsignelse og mitt vitnesbyrd, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Romerne 3:23.
2. Se Helaman 5:12.
3. Efeserne 2:19.
4. «O, må jeg følge deg», *Salmer*, nr. 201.
5. Mosiah 18:9.
6. Lære og pakter 81:5.
7. Jakobs bok 2:8.
8. Romerne 8:16–17.
9. Lære og pakter 84:33, 35, 37–38.
10. 1 Korinterbrev 1:27.
11. Se Romerne 8:31.
12. Malaki 3:10.
13. Matteus 16:25.
14. Efeserne 4:13.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Vi er ett

Jeg ber om at uansett hvor vi er og hvilke oppgaver vi har i Guds prestedømme, vil vi være forenet i å bringe evangeliet til hele verden.

Herren gjorde det klart allerede fra starten av denne siste evangelieutdeling at vi skulle bringe evangeliet til hele verden. Det han sa til de få prestedømsbærerne i 1831, sier han til de mange nå. Uansett alder, kapasitet, kall i Kirken eller sted, er vi alle som én kalt til arbeidet med å hjelpe Ham i hans innhøsting av sjeler til han kommer igjen. Han sa til de første arbeiderne i vingården:

“Og igjen sier jeg dere at jeg gir dere en befaling at enhver, både eldste, prest og lærer, men også medlem, skal gå frem med all sin kraft, med sine henders arbeide forberede og utføre de ting som jeg har befalt.

Og la deres forkynnelse være en advarselens røst, idet enhver taler til sin neste i mildhet og saktmodighet.

Og gå ut fra de ugudelige. Frels dere selv. Vær rene, dere som bærer Herrens kar.”¹

Dere medlemmer av Det aronske prestedømme kan se at Herrens befaling gjelder dere. Siden dere vet at Herren alltid bereder en vei for å holde hans bud, kan dere forvente at han vil gjøre det for hver av dere.

La meg fortelle dere hvordan han gjorde det for en gutt som nå er prest i Det aronske prestedømme. Han er 16 år gammel. Han bor i et land der

misjonærene kom første gang for bare ett år siden. De ble sendt til to byer, men ikke til byen der gutten bor.

Da han var svært ung, tok foreldrene ham med til Utah av sikkerhetshensyn. Familien ble undervist og døpt av misjonærene. Han ble ikke døpt i Kirken fordi han ennå ikke var åtte år gammel.

Hans foreldre ble drept i en ulykke. Hans bestemor fikk ham sendt hjem, over havet, tilbake til byen hvor han hadde blitt født.

Han gikk på gaten i mars for bare et år siden, da han følte at han skulle snakke med en kvinne han ikke kjente. Han snakket med henne med den engelsken han fortsatt husket. Hun var sykepleier og var sendt av misjonspresidenten til hans by for å lete etter bolig og helseomsorg for misjonærene som snart ville bli sendt dit. Han og hun ble venner da de snakket sammen. Da hun kom tilbake til misjonens hovedkvarter, fortalte hun misjonærene om ham.

De to første eldstene kom i september 2012. Den foreldreløse gutten var deres første dåp i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. I mars i år hadde han vært medlem i fire måneder. Han hadde blitt ordinert til prest i Det aronske prestedømme, og kunne dermed

døpe den andre konvertitten til Kirken. Han var den første prestedømspi-
oneren til å samle andre barn av vår himmelske Fader for å etablere Kirken i en by med ca 130 000 innbyggere.

Første påskedag, 31. mars 2013, hadde Kirkens medlemstall i den byen vokst til det store antall av seks medlemmer. Han var det eneste lokale medlemmet som deltok på møtet den søndagen. Han hadde skadet kneet dagen før, men han var fast bestemt på å være der. Han hadde bedt om at han ville være i stand til å gå til kirken. Så han var der. Han tok nadverden sammen med fire unge eldster og et misjonærektepar – hele forsamlingen.

Denne historien synes ikke bemerkelsesverdig med mindre man gjenkjenner i den Guds hånd i å bygge opp sitt rike. Jeg har sett den mange ganger.

Jeg så den i New Mexico som ung mann. I generasjoner har profetene fortalt oss at vi må hjelpe misjonærene å finne og undervise de ærlige av hjertet og deretter elske dem som kommer inn i riket.

Jeg har selv sett hva trofaste prestedømsledere og medlemmer kan gjøre. I 1955 ble jeg offiser i det amerikanske Luftforsvaret. Biskopen hjemme ga meg en velsignelse like før jeg dro til min første base, som var i Albuquerque, New Mexico.

I sin velsignelse sa han at min tid i Luftforsvaret ville være misjonærtjeneste. Jeg kom i kirken på min første søndag i Albuquerque første gren. En mann kom bort til meg, presenterte seg som distriktspresident og fortalte meg at han ville kalle meg som distriktsmisjonær.

Jeg sa at jeg bare kom til å være der for opplæring i et par uker, og så ville jeg bli sendt til et annet sted i verden. Han sa: “Jeg vet ikke noe om det, men vi skal kalle deg til å tjene.” Midt i

min militære opplæring, etter det som syntes å være en tilfeldighet, ble jeg valgt blant hundrevis av offiserer til å bli opplært til å ta plassen ved hovedkvarteret til en offiser som da brått hadde gått bort.

Så i de to årene jeg var der, jobbet jeg på kontoret mitt. De fleste kvelder og hver helg underviste jeg mennesker som medlemmene bragte til oss, i Jesu Kristi evangelium.

Mine ledsagere og jeg utførte i snitt mer enn 40 timer misjonærarbeid i måneden uten én gang å måtte banke på dører for å finne noen å undervise. Medlemmene skaffet så mange avtaler at vi ofte underviste to familier på en kveld. Jeg så selv kraften og velsignelsen av profeters gjentatte oppfordringer til alle medlemmer om å være misjonærer.

På den siste søndagen før jeg forlot

Albuquerque, ble den første staven organisert i byen. Det er nå et hellig tempel der, et Herrens hus, i en by hvor vi en gang møttes i et enslig møtehus med hellige som bragte venner til oss for å bli undervist og føle Åndens vitnesbyrd. Disse vennene følte et innbydende hjem i Herrens sanne kirke.

Jeg så den dernest i New England mens jeg studerte. Jeg ble kalt som rådgiver til en flott distriktspresident som hadde blitt bragt fra manglende interesse for Kirken til en mann med stor åndelig kraft. Hans hjemmelærer elsket ham nok til å overse sigaren hans og se det Gud kunne se i ham. Distriktspresidenten og jeg kjørte over åsene og langs kysten for å besøke små grener som lå spredt utover Massachusetts og Rhode Island, og for å bygge opp og velsigne Guds rike.

I de årene jeg virket sammen med denne store lederen, så vi folk bringe venner til kirken ved sitt eksempel og ved sin invitasjon til å lytte til misjonærene. For meg virket disse grenenes vekst treg og vaklende. Men den søndagen jeg dro, fem år senere, kom to apostler for å organisere vårt distrikt til en stav i Longfellow Park møtehus i Cambridge.

Mange år senere kom jeg tilbake for å lede en stavskonferanse der. Stavspresidenten tok meg med for å se en steinete høyde i Belmont. Han sa det ville være et perfekt sted for et Guds tempel. I dag står det et der. Når jeg ser på det, husker jeg de ydmyke medlemmene jeg satt sammen med i små grener, naboene de inviterte og misjonærene som underviste dem.

Det er en ny diakon her på dette møtet i kveld. Jeg var sammen med ham på samme påskedag som presten som jeg talte om tidligere, der han gikk til sitt møte som eneste medlem. Diakonen strålte da hans far sa han

Los Angeles, California, USA

skulle være med ham på dette prestedømmemøtet i kveld. Denne faren var en flott misjonær i samme misjon hvor hans far hadde vært president. Jeg har sett *Håndbok for misjonærer* fra 1937 som hans oldefar hadde. Hans arv med å bringe mennesker til Kirken stikker dypt.

Så jeg snakket med denne diakonens biskop for å finne ut hva gutten kunne forvente når han skulle ivareta prestedømmets ansvar for å arbeide med innsamlingen av sjeler for Herren. Biskopen var entusiastisk da han beskrev hvordan menighetens misjonsleder fulgte undersøkernes utvikling. Han får denne informasjonen ved jevnlig kontakt med misjonærene.

Biskopen og hans menighetsråd snakker om hver undersøkers utvikling. De finner ut hva de kan gjøre for hver enkelt og deres familie for å hjelpe dem å få venner før dåpen, for å inkludere dem i aktiviteter og for å gi næring til dem som blir døpt. Han sa at misjonærene til tider har nok

undervisningsavtaler til å ta med seg bærere av Det aronske prestedømme som ledsagere.

Menighetens misjonsplan omfatter quorumenes mål for å invitere dem de kjenner til å møte misjonærene. Selv diakonenes quorumpresidentskap oppfordres til å sette seg mål og planlegge for at quorumsmedlemmene kan bidra til å bringe dem de kjenner til Guds rike.

Diakonen i den sterke menigheten og den nye presten – konvertitten – i den bittelille medlemsgruppen kan synes å ha lite til felles med hverandre eller med dere. Og dere ser kanskje ikke mye likhet med deres erfaringer med å bygge opp Kirken, og det jeg så som mirakler i New Mexico og i New England.

Men på én måte er vi ett i vårt ansvar i prestedømmet. Vi helliggjør oss og oppfyller våre individuelle plikter overfor budet om å bringe evangeliet til alle vår himmelske Faders barn.

Vi utveksler erfaringer med hvordan Herren bygger opp sitt rike på

jorden. I hans kirke, med alle de fantastiske redskaper og organisasjoner vi har fått, er det fortsatt en grunnleggende sannhet som forkynnes av profeter, om hvordan vi skal oppfylle vårt prestedømsansvar for misjonærarbeid.

På generalkonferansen i april 1959 forkynte president David O. McKay dette prinsippet, slik profetene har gjort siden den gang, heriblant president Thomas S. Monson. President McKay fortalte i sin avslutningstale at i den britiske misjon i 1923 ble en generell instruksjon sendt ut til Kirkens medlemmer. De ble bedt om ikke å bruke penger på reklame for å bekjempe britenes negative følelser overfor Kirken. President McKay sa at beslutningen var: "Legg ansvaret på hvert medlem av Kirken at i det kommende år, 1923, skal ethvert medlem være misjonær. Hvert medlem en misjonær! Dere kan bringe deres mor inn i Kirken, eller det kan være deres far, kanskje en arbeidskamerat. En eller annen vil høre sannhetens gode budskap gjennom dere."

President McKay fortsatte: “Og det er budskapet i dag. *Hvert medlem – en og en halv million av dem – en misjonær!*”²

Da det ble bekjentgjort i 2002 at misjonærarbeid skulle bli biskopenes ansvar, ble jeg forundret. Jeg hadde vært biskop. Det virket for meg som om de allerede bar på en byrde som var helt på grensen, i tjeneste for medlemmene og i ledelsen av menighetens organisasjoner.

En biskop jeg kjente, så det ikke som en ekstra plikt, men som en mulighet til å forene menigheten i en stor sak der hvert medlem ble en misjonær. Han kalte en menighetens misjonsleder. Han møtte misjonærene selv hver lørdag for å høre om deres arbeid, oppmuntre dem og høre om fremgangen med deres undersøkere. Menighetsrådet fant muligheter for organisasjoner og quorum til å bruke tjenesteerfaringer som forberedelse

til misjon. Og som dommer i Israel, hjalp han de unge å føle forsoningens velsignelser for å holde dem rene.

Nylig spurte jeg hvordan han forklarte økningen i konvertittidåp i menigheten sin, og økningen i antall unge som var rede og ivrige etter å bringe Jesu Kristi evangelium ut til verden. Han sa det syntes for ham som om det ikke var så mye oppgavene noen utførte, men måten de alle ble ett på i sin entusiasme for å bringe folk inn de helliges samfunn, som hadde bragt dem slik lykke.

For noen var det dette og mer. I likhet med Mosiahs sønner, hadde de følt virkningene av synd i sitt eget liv og den fantastiske helbredelse ved forsoningen i Guds kirke. Av kjærlighet og takknemlighet for Frelserens gave til dem ønsket de å hjelpe alle de kunne med å unnsnippe sorgen av synd, føle gleden av tilgivelse og samles med dem i sikkerhet i Guds rike.

Det var kjærligheten til Gud og til deres venner og naboer som forenet dem for å tjene folket. De ønsket å bringe evangeliet til alle i sin del av verden. Og de forberedte sine barn til å være verdige til å bli kalt av Herren til å undervise, vitne og tjene i andre deler av hans vingård.

Enten det er i den store menigheten der den nye diakonen vil utføre sin plikt til å forkynne evangeliet og bygge opp riket, eller i den lille gruppen langt unna der den nye presten virker, vil de være ett i hensikt. Diakonen vil bli inspirert av Guds kjærlighet til å strekke seg ut til en venn som ennå ikke er medlem. Han vil ta sin venn med til en eller annen tjeneste eller aktivitet i Kirken og deretter invitere ham og hans familie til å bli undervist av misjonærene. For dem som blir døpt, vil han være den vennen de trenger.

Presten vil invitere andre til å delta sammen med seg i den lille gruppen av hellige der han har følt Guds kjærlighet og forsoningens velsignede fred.

Hvis han fortsetter å være trofast i sin prestedømsplikt, vil han se gruppen bli til en gren, og deretter vil en Sions stav komme til byen hans. Det vil være en menighet med en omsorgsfull biskop. Det kan være en av hans sønner eller barnebarn som en dag vil ta en Guds tjener med til en høyde i nærheten og si: “Dette ville være et flott sted for et tempel.”

Jeg ber om at uansett hvor vi er og hvilke oppgaver vi har i Guds prestedømme, vil vi være forenet i å bringe evangeliet til hele verden, og at vi vil oppfordre dem vi er glad i til å bli rensket fra synd og være lykkelige sammen med oss i Guds rike. I Jesu Kristi navn, hvis kirke dette er. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 38:40–42.
2. David O. McKay, i Conference Report, april 1959, 122.

Av president Thomas S. Monson

Kom, alle I Guds menn

Måtte hver og en av oss granske Skriftene med flid, planlegge livet målbevisst, undervise i sannheten med vitnesbyrd og tjene Herren med kjærlighet.

To ganger hvert år synes dette praktfulle Konferansesenteret å si med sin overbevisende stemme: "Kom, alle I Guds menn som har fått del i makten!"¹ Det er en karakteristisk ånd som gjennomsyrer generalkonferansens prestedømsmøte.

I kveld er det mange tusen blant oss over hele verden som tjener Herren som hans misjonærer. Som jeg nevnte i mitt budskap i formiddag, har vi i dag mer enn 65 000 misjonærer ute, med mange tusen flere som venter på å komme til misjonæropp-lærings-senteret eller hvis søknader er under behandling. Vi elsker og berømmer dem som er villige til og ivrige etter å tjene.

Den hellige skrift inneholder ingen proklamasjon mer relevant, intet ansvar mer forpliktende, ingen instruksjon mer direkte enn påbudet som ble gitt av den oppstandne Herre da han viste seg i Galilea for de elleve disipler. Han sa:

"Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende."²

Denne guddommelige befalingen, kombinert med dens strålende løfte, er vår parole i dag, slik den var i tidens midte. Misjonærarbeid er et særtrekk ved Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det har det alltid vært, og det vil det alltid være. Profeten Joseph Smith erklærte: "Etter alt som er blitt sagt, er den største og mest betydningsfulle forpliktelse å forkynne evangeliet."³

Innen to korte år vil alle heltids-misjonærer som for tiden tjenestegjør i denne Guds kongelige hær, ha avsluttet sitt arbeid og vendt tilbake til sine hjem og sine kjære. For eldstene vil deres erstatninger i kveld finnes i rekkene av Det aronske prestedømme i Kirken. Unge menn, er dere klare til å stille? Er dere villige til å arbeide? Er dere forberedt på å tjene?

I beste fall krever misjonærarbeid drastiske justeringer i den enkeltes livsførsel. Det krever lange timer og stor hengivenhet, uselvisk offer og inderlig bønn. Som følge av dette, gir trofast misjonærtjeneste et utbytte

i form av evig glede, som strekker seg gjennom jordelivet og inn i evigheten.

Utfordringen er å være mer nyttige tjenere i Herrens olivenhage. Dette gjelder oss alle, uansett alder, og ikke bare dem som forbereder seg til å tjene som heltidsmisjonærer, for vi er alle befalt å spre Kristi evangelium.

Jeg skal gi dere en formel som vil sikre vår fremgang. Først: **Gransk Skriftene med flid.** Dernest: **Planlegg livet målbevisst** (og jeg vil tilføye, planlegg uavhengig av alder). For det tredje: **Undervis i sannheten med vitnesbyrd.** Og for det fjerde: **Tjen Herren med kjærlighet.**

La oss se på hver av de fire delene av formelen.

Først: **Gransk Skriftene med flid.**

Skriftene vitner om Gud og inneholder det evige livs ord. De danner grunnlaget for vårt budskap.

Hovedvekten i Kirkens undervisningsplan er De hellige skrifter, programmert og koordinert ved korrelasjonsarbeidet. Vi blir også oppfordret til å studere Skriftene hver dag, både individuelt og sammen med vår familie.

La meg gi dere bare én henvisning som har umiddelbar anvendelse i vårt liv. I Mormons bok, det 17. kapittel av Alma, leser vi beretningen om Almas glede da han fikk se Mosiahs sønner igjen og ble klar over deres standhaftighet i sannhetens sak. Opptegnelsen forteller oss: "De hadde vokst seg sterke i kunnskap om sannheten, for de var menn med en sunn forståelse, og de hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord.

Men dette er ikke alt. De hadde hengitt seg til mye bønn og faste, derfor hadde de profetiens ånd og åpenbaringsens ånd, og når de underviste, underviste de med kraft og myndighet fra Gud."⁴

Brødre, **gransk Skriftene med flid.**

Neste del av vår formel: **Planlegg livet målbevisst.**

Kanskje ingen generasjon unge har stått overfor slike vidtrekkende avgjørelser som dagens ungdom. Forberedelser må gjøres for skole, misjon og ekteskap. For noen vil militærtjeneste være inkludert.

Forberedelse til en misjon begynner tidlig. I tillegg til åndelig forberedelse vil kloke foreldre hjelpe en ung sønn å starte sitt personlige misjonærfond. Han kan gjerne etter hvert oppfordres til å studere et fremmedspråk, slik at hans språkferdigheter om nødvendig kan utnyttes. Omsider kommer den strålende dagen da biskopen og stavsprezidenten inviterer den unge mannen inn til en samtale. Verdighet konstateres, og en misjonæranbefaling fylles ut.

Aldri i noen annen periode venter hele familien så spent på postmannen og brevet som inneholder avsenderadressen *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Brevet kommer. Spenningen er overveldende. Kallet blir lest. Ofte er det tildelte virkefeltet langt hjemmefra. Uavhengig av hvor, er imidlertid den forberedte og lydige misjonærs reaksjon den samme: "Jeg vil tjene."

Forberedelsene til avreisen begynner. Unge menn, jeg håper dere verdsetter de ofre som foreldrene deres så villig gjør for at dere skal kunne tjene. Deres arbeid vil støtte dere, deres tro oppmuntre dere, deres bønner holde dere oppe. En misjon er et familieanliggende. Selv om vidstrakte kontinenter eller hav kan skille, er hjerter som ett.

Brødre, når dere målbevisst planlegger deres liv, må dere huske at misjonæranledninger ikke er begrenset til tiden med et formelt kall. For de

av dere som tjenestegjør i militæret, kan og bør en slik tid være nyttig. Hvert år bringer våre unge menn i uniform mange sjeler inn i Guds rike ved å hedre sitt prestedømme, etterleve Guds bud og undervise andre i Herrens guddommelige ord.

Overse ikke deres privilegium å være misjonærer mens dere tar formell utdannelse. Deres eksempel som sistedagers-hellige, vil bli iaktatt, veid og ofte etterlignet.

Brødre, uansett alder, uansett omstendigheter, ber jeg dere om å **planlegge livet målbevisst.**

Så til det tredje punktet i vår formel: **Undervis i sannheten med vitnesbyrd.**

Følg apostelen Peters råd, som oppfordret: "Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere."⁵ Åpne deres munn og bær vitnesbyrd om Guddommens sanne natur. Erklær deres vitnesbyrd om Mormons bok. Formidle de strålende og vakre sannheter som finnes i frelsesplanen.

Da jeg var misjonsprezident i Canada for mer enn 50 år siden, undret en ung misjonær fra et lite, landlig tettsted, seg over hvor stor Toronto var. Han var liten av vekst, men hadde et stort vitnesbyrd. Ikke lenge etter sin ankomst, kom han og ledsageren hjem til Elmer Pollard i Oshawa, Ontario i Canada. Fordi han

syntes synd på de unge mennene som under en blendende snøstorm gikk fra hus til hus, inviterte Pollard misjonærene inn. De fremla sitt budskap for ham. Han følte ikke Ånden. Til slutt ba han dem om å dra og ikke komme tilbake. Hans siste ord til eldstene idet de gikk fra verandaen hans, ble uttalt i en hånlige tone: "Dere kan ikke mene at dere faktisk tror at Joseph Smith var en Guds profet!"

Døren ble lukket. Eldstene fulgte gangveien ut. Gutten fra landet sa til sin ledsager: "Eldste, vi svarte ikke Pollard. Han sa at vi ikke trodde Joseph Smith var en sann profet. La oss gå tilbake og bære vitnesbyrd for ham." Først nølte den mer erfarne misjonæren, men til slutt ble han med sin ledsager. De ble grepet av frykt da de nærmet seg døren som de nettopp hadde blitt kastet ut fra. De banket på, møtte Pollard, utholdt et pinefullt øyeblikk, og med en kraft som kom fra Ånden, sa vår uerfarne misjonær så: "Pollard, du sa vi egentlig ikke trodde at Joseph Smith var en Guds

profet. Jeg vitner om at Joseph *var* en profet. Han *oversatte virkelig* Mormons bok. Han så Gud Faderen og Jesus, Sønnen. Jeg vet det."

En tid senere sto Pollard, nå bror Pollard, på et prestedømsmøte og fortalte: "Den natten fikk jeg ikke sove. Om og om igjen hørte jeg ordene: 'Joseph Smith var en Guds profet. Jeg vet det. Jeg vet det. Jeg vet det.' Dagen etter ringte jeg til misjonærene og ba dem om å komme tilbake. Deres budskap, kombinert med deres vitnesbyrd, forandret mitt og min families liv." Brødre, **undervis i sannheten med vitnesbyrd.**

Det siste punktet i vår formel er å **tjene Herren med kjærlighet.** Ingenting kan erstatte kjærlighet. Fremgangsrike misjonærer er glad i sine ledsagere, sine misjonsledere og de dyrebare menneskene de underviser. I fjerde kapittel av Lære og pakter fastslo Herren forutsetningene for arbeidet i riket. La oss se på noen få vers:

"Derfor, se til, dere som trer inn i Guds tjeneste, at dere tjener ham av

hele deres hjerte, og av all makt, sinn og styrke, så dere kan stå ulastelige for Gud på den ytterste dag...

Og tro, håp, kjærlighet og omsorg med øyet fullt og helt vendt mot Guds ære, gjør ham skikket til arbeidet.

Kom ihu tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, broderlig vennlighet, gudfryktighet, kjærlighet, ydmykhet og flid."⁶

Kanskje hver av dere som kan høre min røst, spør dere selv: "Har jeg i dag vokst i tro, i kraft, i kunnskap, i gudsfrykt, i kjærlighet?"

På grunn av deres hengivne trofasthet hjemme eller ute, kan disse sjelene som dere bidrar til å frelse, godt bli dem dere elsker høyest.

For mange år siden kom mine kjære venner Craig Sudbury og hans mor, Pearl, til kontoret mitt før Craig skulle reise til Australia Melbourne misjon. Fred Sudbury, Craigs far, var merkbart fraværende. 25 år tidligere hadde Craigs mor giftet seg med Fred, som ikke delte hennes kjærlighet til Kirken og heller ikke var medlem.

Craig fortalte meg om sin dype og varige kjærlighet til sine foreldre og sitt håp om at hans far på en eller annen måte måtte bli påvirket av Ånden og åpne sitt hjerte for Jesu Kristi evangelium. Jeg ba om inspirasjon til å vite hvordan et slikt ønske kunne bli oppfylt. Inspirasjonen kom, og jeg sa til Craig: “Tjen Herren av hele ditt hjerte. Vær lydige mot ditt hellige kall. Skriv brev til dine foreldre hver uke. Skriv iblant spesielt til pappa og la ham vite hvor høyt du elsker ham, og fortell ham hvorfor du er takknemlig for å være hans sønn.” Han takket meg, og han og moren gikk fra kontoret.

Jeg traff ikke Craigs mor igjen før 18 måneder senere, da hun kom til kontoret mitt og sa i setninger oppstykket av tårer: “Det er nesten to år siden Craig reiste på misjon. Han har alltid skrevet til oss hver uke. Nylig reiste mannen min, Fred, seg for første gang på et vitnesbyrds møte og overrasket meg og sjokkerte alle som var

der, med å bekjentgjøre at han hadde bestemt seg for å bli medlem av Kirken. Han sa at han og jeg skulle reise til Australia for å møte Craig på slutten av hans misjon, slik at Fred kunne bli Craigs siste dåp som heltidsmisjonær.”

Ingen misjonær raget så høyt som Craig Sudbury, da han, langt borte i Australia, hjalp sin far ned i vannet, løftet sin høyre arm i rett vinkel og sa de hellige ordene: “Frederick Charles Sudbury, med fullmakt fra Jesus Kristus doper jeg deg i Faderens og i Sønnens og i Den hellige ånds navn.”

Kjærligheten hadde seiret. **Tjen Herren med kjærlighet.**

Brødre, måtte hver og en av oss **granske Skriftene med flid, planlegge livet målbevisst, undervise i sannheten med vitnesbyrd og tjene Herren med kjærlighet.**

Våre sjelers fullkomne hyrde, misjonæren som forløste menneskeheten, ga oss sin guddommelige forsikring: “Og om så skjer at dere skulle

arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!

Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!”⁷

Om ham som uttalte disse ordene, bærer jeg mitt vitnesbyrd: Han er Guds Sønn, vår Forløser og vår Frelser.

Jeg ber om at vi alltid må følge hans milde invitasjon: “Følg du meg.”⁸ I vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. “Kom, alle I Guds menn,” *Salmer*, nr. 197.
2. Matteus 28:19–20.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 330.
4. Alma 17:2–3.
5. 1 Peter 3:15.
6. Lære og pakter 4:2, 5–6.
7. Lære og pakter 18:15–16.
8. Johannes 21:22.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Håpet i Guds lys

Når vi prøver å øke vår kjærlighet til Gud og streber etter å elske vår neste, vil evangeliets lys omgi og løfte oss.

Døren til opplysning

Jeg har et kjært maleri på kontoret mitt som heter *Døren til opplysning*. Det er malt av en venn av meg, den danske kunstneren Johan Benthin, som var den første stavsprezident i København.

Maleriet viser et mørkt rom med en åpen dør som det skinner lys fra. Det er interessant for meg at lyset som kommer gjennom døren, ikke lyser opp hele rommet – bare området rett foran døren.

For meg er mørket og lyset i dette maleriet en metafor for livet. At det noen ganger føles som om vi er omgitt av mørke er en del av vårt liv som mennesker. Vi kan ha mistet en av våre nærmeste, et barn kan ha kommet på avveier, vi kan ha fått en urovekkende medisinsk diagnose, vi kan ha utfordringer innenfor sysselsetting og være tynget av tvil eller frykt, eller vi kan føle oss ensomme eller at ingen verdsetter oss.

Men selv om vi kan føle oss hjelpe-løse i våre nåværende omstendigheter, lover Gud oss håpet i sitt lys – han lover å belyse veien foran oss og vise vei ut av mørket.

Et mørkt rom

Jeg vil gjerne fortelle dere om en kvinne som vokste opp i et mørkt rom – jeg skal kalle henne Jane.

Siden Jane var tre år gammel, ble hun gjentatte ganger slått, fornedret og mishandlet. Hun ble truet og hånet. Hun våknet hver morgen uten å vite om hun ville overleve til neste dag. De som burde ha beskyttet henne, var de som torturerte henne eller lot overgre-pene fortsette.

For å beskytte seg selv, lærte Jane å slutte å føle. Hun hadde ikke noe håp om hjelp, så hun stålsatte seg mot sin grufulle virkelighet. Det fantes ikke lys i hennes verden, så hun avfant seg med mørket. Med en nummenhet som bare kan komme av konstant og ubønnhørlig ondskap, aksepterte hun det faktum at hvert øyeblikk kunne bli hennes siste.

Så, da hun var 18 år gammel, oppdaget Jane Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Gleden og håpet i det gjengitte evangelium trengte inn i hennes hjerte, og hun fulgte oppfordringen om å bli døpt. For første gang kom lys inn hennes liv, og hun så en opplyst vei foran seg. Hun forlot mørket i sin verden og bestemte seg

for å gå på skole langt borte fra sin overgriper. Endelig følte hun seg frigjort fra et miljø av mørke og ondskap – fri til å nyte Frelserens gode fred og mirakuløse helbredelse.

Mange år senere, etter at overgriperen var død, ble imidlertid Jane igjen plaget av de fryktelige hendelsene i sin ungdom. Dyp sorg og sinne truet med å ødelegge det vidunderlige lyset hun hadde funnet i evangeliet. Hun skjønnte at hvis hun lot dette mørket få overhånd, ville hennes plageånd ha vunnet en siste seier.

Hun søkte rådgivning og medisinsk hjelp og begynte å innse at for henne var den beste veien til helbredelse å forstå og akseptere at mørket finnes – men å ikke oppholde seg der. For, som hun nå visste, finnes også lys – og det var der hun ville være.

Gitt sin mørke fortid kunne Jane lett ha blitt hevngjerrig, ondskapsfull eller voldelig. Men det ble hun ikke. Hun motsto fristelsen til å fare opp i sinne, smerte eller kynisme og derved spre mørket. I stedet holdt hun fast i håpet om at hun med Guds hjelp kunne bli helbredet. Hun valgte å utstråle lys og vie sitt liv til å hjelpe andre. Denne beslutningen gjorde henne i stand til å legge fortiden bak seg og gå inn i en strålende, lys fremtid.

Hun ble skolelærer, og i dag, flere tiår senere, har hennes kjærlighet påvirket hundrevis av barn og hjulpet dem å vite at de er verdifulle, at de er viktige. Hun har blitt en utrettelig forsvarer av de svake, de utsatte og de motløse. Hun bygger opp, styrker og inspirerer alle rundt seg.

Jane lærte at helbredelse kommer når vi beveger oss bort fra mørket og går mot håpet om et sterkere lys. Det var ved praktisk anvendelse av tro, håp og kjærlighet at hun ikke bare endret sitt eget liv, men for alltid vel-signet adskillige andre.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Forstærksgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Ammenfädgiver

DE TOLV APOSTLERS QVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

DE SYTTIS FØRSTE QUORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amador

Ion S. Ardem

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbiège

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Edward Dubé

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fababella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goady

Christoffel Golden Jr.

Gerri W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Parker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

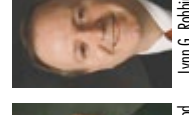
Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Urceda

Arnulfo Valenzuela

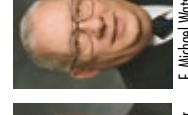
Francisco J. Vinas

W. Christopher Watfield

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballo

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzaguardi

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

Gerald Cussé
Førstledigver

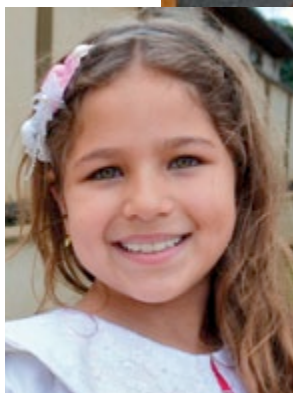

Gary E. Steverson
Presiderende biskop

Dean M. Davies
Arneidigver

Siste-dagers-hellige over hele verden samles til den 183. årlige generalkonferanse. Avbildet med klokken fra øverst til venstre er Kirkens medlemmer og misjonærer i Guayaquil, Ecuador; Pretoria, Syd-Afrika; Santiago, Chile; København, Danmark; New York City, New York, USA; Brasilia, Brasil og Edinburgh, Skottland.

Lys klynger seg til lys

Det er kanskje noen blant dere som føler mørket trenge seg på. Dere føler dere kanskje tynget av bekymring, frykt eller tvil. Til dere og til oss alle gjentar jeg en storartet og sikker sannhet: Guds lys finnes virkelig. Det er tilgjengelig for alle! Det gir liv til alle ting.¹ Det kan mildne smerten av det dypeste sår. Det kan være en helbredende balsam for ensomhet og sykdom i vår sjel. I fortvilelsens furer kan det så frøene av et lysere håp. Det kan opplyse sorgens dypeste daler. Det kan belyse veien foran oss og lede oss gjennom den mørkeste natt til løftet om et nytt daggry.

Dette er "Jesu Kristi Ånd", som gir "lys til hvert menneske som kommer til verden".²

Åndelig lys kommer imidlertid sjelden til dem som bare sitter i mørket og venter på at noen skal skru på en bryter. Det trengs en handling i tro for å åpne våre øyne for Kristi lys. Åndelig lys kan ikke skjernes av kjødelige øyne. Jesus Kristus selv sa: "Jeg er lyset som skinner i mørket, og mørket fatter det ikke."³ For "et sjelelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis".⁴

Hvordan åpner vi så våre øyne for håpet i Guds lys?

Først: Begynn der du er.

Er det ikke herlig å vite at vi ikke behøver å være fullkomne for å oppleve vår himmelske Faders velsignelser og gaver? Vi behøver ikke vente til vi har krysset mållinjen før vi kan motta Guds velsignelser. Faktisk begynner himmelen å åpne seg og himmelens velsignelser begynner å strømme til oss med de aller første skrittene vi tar mot lyset.

Det perfekte stedet å begynne er akkurat der du er akkurat nå. Det

spiller ingen rolle hvor uskikket du kanskje tror du er eller hvor langt bak andre du føler deg. I samme øyeblikk som du begynner å søke din himmelske Fader, akkurat da vil håpet i hans lys begynne å våkne, og oppleve og foredle din sjel.⁵ Alt mørket vil kanskje ikke forsvinne på en gang, men like sikkert som natten alltid gir etter for daggry, vil lyset komme.

For det annet: Vend ditt hjerte til Herren.

Løft din sjel i bønn og forklar din himmelske Fader hva du føler. Erkenn dine svakheter. Utøs ditt hjerte og uttrykk din takknemlighet. La ham vite om prøvelsene du opplever. Bønnfall ham i Kristi navn om styrke og støtte. Be om at dine ører må bli åpnet, så du

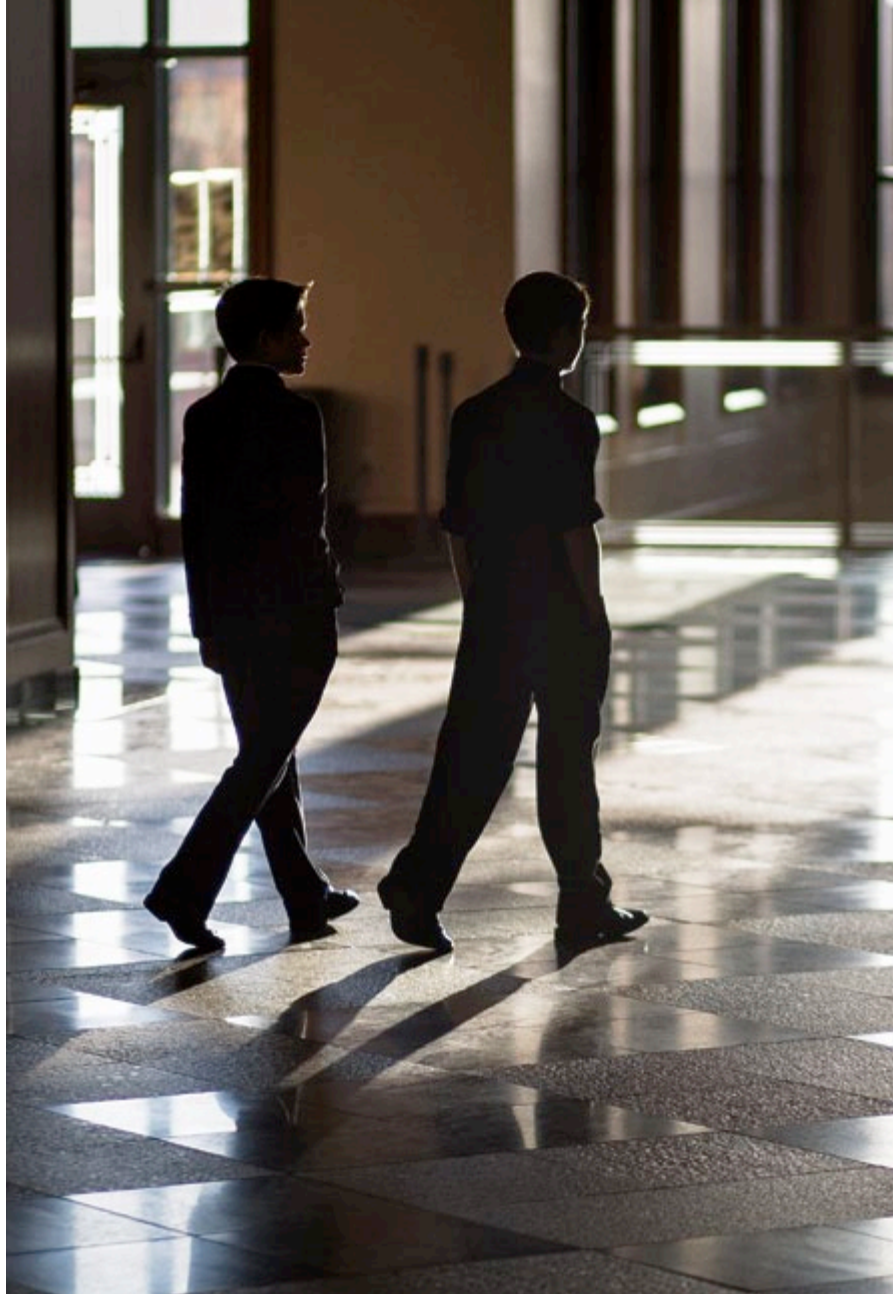
kan høre hans røst. Be om at dine øyne må bli åpnet, så du kan se hans lys.

For det tredje: Vandre i lyset.

Din himmelske Fader vet at du vil gjøre feil. Han vet at du vil snuble – kanskje mange ganger. Dette bedrøver ham, men han elsker deg. Han ønsker ikke å gjøre deg motløs. Tvert imot ønsker han at du reiser deg og blir den personen du var ment å være.

I denne hensikt sendte han sin Sønn til jorden for å belyse veien og vise oss hvordan vi trygt kan passere snublestener i vår vei. Han har gitt oss evangeliet, som lærer oss en disippels vei. Det lærer oss det vi må vite, gjøre og være for å vandre i hans lys og følge i hans elskede Sønn, vår Frelasers fotspor.

Lyset overvinner mørket

Ja, vi vil gjøre feil.

Ja, vi vil vakle.

Men når vi prøver å øke vår kjærlighet til Gud og streber etter å elske vår neste, vil evangeliets lys omgi og løfte oss. Mørket vil med sikkerhet svinne, for det kan ikke finnes der lyset er. Når vi kommer til Gud, vil han komme til oss.⁶ Og dag for dag vil håpet i Guds lys vokse i oss, "klarere og klarere inntil som ved høylys dag."⁷

Alle som føler at de vandrer i mørket, vil jeg oppfordre til å stole på dette sikre løftet som ble uttalt av menneskenes Frelser: "Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys."⁸

Et lys i Afrika

For noen år siden hadde min hustru Harriet og jeg en minneverdig opplevelse der vi så dette løftet oppfylt. Vi var i Vest-Afrika, en vakker del av verden hvor Kirken vokser og de siste-dagers-hellige er herlige. Vest-Afrika har imidlertid også mange utfordringer. Ikke minst ble jeg bedrøvet over fattigdommen jeg så. I byene er det høy arbeidsledighet, og familier sliter ofte med å dekke sine daglige behov og sin sikkerhet. Det var hjerteskjærende å vite at mange av våre dyrebare medlemmer av Kirken lever i en slik nød. Men jeg skjønnte også at disse flotte medlemmene hjelper hverandre med å lette sine tunge byrder.

Vi kom til slutt til et av våre møtehus i nærheten av en stor by. Men istedenfor å finne et folk tynget og oppslukt av mørke, fant vi et lykkelig folk som strålte av lys! Gleden de følte på grunn av evangeliet, var smittende og oppbygget oss. Kjærligheten de uttrykte til oss, gjorde oss ydmyke. Deres smil var oppriktige og smittende.

Jeg husker at jeg lurte på om det kunne finnes noe lykkeligere folk på denne jord. Selv om disse gode hellige var omgitt av vanskeligheter og prøvelser, var de fylt med lys!

Møtet begynte, og jeg begynte å tale. Snart gikk imidlertid strømmen i bygningen, og vi befant oss i stummende mørke.

En stund kunne jeg knapt se noen i forsamlingen, men jeg kunne se og føle våre medlemmers strålende og vakre smil. Å, som jeg elsket å være sammen med disse fantastiske menneskene!

Mørket i kirkesalen fortsatte, så jeg satte meg ved siden av min hustru og ventet på at strømmen skulle komme tilbake. Mens vi ventet, skjedde det noe bemerkelsesverdig.

Noen begynte å synge en av gjenopprettelsens salmer. Så stemte andre i. Og så enda flere. Snart fylte et vakker og overveldende kor kirkesalen.

Disse medlemmene av Kirken behøvde ikke salmebøker, de kunne hvert eneste ord av hver salme de sang. Og de sang den ene sangen etter den andre med en energi og en ånd som rørte min sjel.

Omsider tentes lysene igjen og badet rommet i lys. Harriet og jeg så på hverandre, med kinn som var våte av tårer.

Midt i mørket hadde disse vakre, fantastiske medlemmene fylt denne kirkebygningen og vår sjel med lys.

Det var et dypt rørende øyeblikk for oss – et Harriet og jeg aldri vil glemme.

Kom til lyset

Ja, fra tid til annen kan vårt liv synes å bli berørt av, eller til og med innhyllet i mørke. Noen ganger kan natten som omgir oss, virke undertrykkende, nedslående og skremmende.

Mitt hjerte sørger over de mange sorger noen av dere opplever, den smertefulle ensomheten og den trettende frykten dere kanskje føler.

Likevel bærer jeg vitnesbyrd om at vårt levende håp er i Kristus Jesus! Han er den sanne, rene og kraftfulle døren til guddommelig opplysning.

Jeg vitner om at med Kristus, kan ikke mørket lykkes. Mørket vil ikke seire over Kristi lys.

Jeg bærer vitnesbyrd om at mørket ikke kan stå seg mot den levende Guds Sønnns strålende lys!

Jeg oppfordrer dere alle til å åpne deres hjerte for ham. Søk svar gjennom studium og bønn. Kom til hans kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Lær om ham og hans evangelium, delta aktivt, hjelp hverandre og tjen vår Gud med glede.

Brødre og søstre, selv etter den mørkeste natt vil verdens Frelser lede dere til et gradvis, behagelig og lyst daggry som med sikkerhet vil vokse i dere.

Når dere går mot håpet i Guds lys, vil dere finne medfølelse, kjærlighet og godhet fra en kjærlig himmelsk Fader, som "er lys, og det er ikke noe mørke i ham".⁹ Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 88:11–13.
2. Lære og pakter 84:45–46.
3. Lære og pakter 6:21.
4. 1 Korinterbrev 2:14.
5. Se Alma 34:31.
6. Se Jakobs brev 4:8; Lære og pakter 88:63.
7. Lære og pakter 50:24.
8. Johannes 8:12.
9. 1 Johannes 1:5.

Av eldste Neil L. Andersen

i De tolv apostlers quorum

Det er et mirakel

Hvis dere ikke er heltidsmisjonærer med et misjonærskilt på frakken, er det nå på tide å male et på deres hjerte – malt som Paulus sa, ikke med "blekk, men med den levende Guds Ånd".

Jesu Kristi jordiske liv var fylt med mirakler: En mor som var jomfru, en ny stjerne, engler som viste seg for hyrdene, blinde som så, lamme som gikk, engler i Getsemane og ved graven, og det største av alle mirakler – hans strålende oppstandelse.

Kan dere forestille dere de elleve apostlene på fjellet i nærheten av Galilea, da den oppstandne Herre kom til dem og sa: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn."¹ "Gå ut i all verden og forkynt evangeliet for all skapningen."²

"Alle folkeslag"? "Hele verden"? "All skapningen"? Var det mulig? Selv om Jesus beroliget dem, må de ha lurt på om mirakler virkelig ville følge dem når de skulle spre evangeliet.³

Tro overvart tvil, og Peter sa: "Alle dere som bor i Jerusalem! ... lån øre til mine ord! ...

... Jesus fra Nasaret, ... [som dere slo] i hjel idet dere naglet ham til korset ved lovløse menns hender...

Denne Jesus oppreiste Gud, og vi er alle vitner om det."⁴

Det var en ubestridelig sterk åndelig utgytelse den dagen, og 3000 sjeler ble døpt. Som Jesus lovet, fulgte tegn og mirakler de troendes tro.

Da Jesu Kristi Kirke ble gjenopprettet på jorden for 183 år siden, gjentok Herren sin befaling til sin lille gruppe av disipler, som ble uttalt århundrer tidligere: "Advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker."⁵ "For sannelig, røsten må utgå ... til hele verden, til jordens ytterste deler."⁶

"Alle mennesker"? "Hele verden"? "Jordens ytterste deler"? Var det mulig?

Frelseren beroliget sine siste-dagers-hellige,⁷ men kunne de forutse dette forunderlige verks rekkevidde og fremtid? De må ha lurt på om mirakler virkelig ville følge dem når de skulle spre evangeliet.

Igjen, tro overvart tvil, og tusener ble døpt. I England fant eldste Wilford Woodruff et helt samfunn som ventet på ham. Herrens ånd kom over dem, og han døpte 45 predikanter og flere hundre medlemmer i løpet av sin første måned på Benbow gård.⁸

Vår tid er ikke annerledes. Da eldste David A. Bednar og jeg var misjonærer for ca 40 år siden (og jeg kan forsikre dere om at vi ikke er de eldste av de hjemvendte misjonærene som sitter i de røde stolene), var det 16 000 misjonærer. Som president Thomas S. Monson rapporterte i går, har vi nå 65 000 – mer enn noen gang før.

Det var da 562 staver. Nå er det over 3000. På den tiden fantes våre menigheter og grener i 59 land. I dag har vi forsamlinger i 189 av verdens 224 nasjoner og territorier. Vi er få i antall, akkurat som Nephi forutsa.⁹ Men samtidig er dere og jeg øyenvitner til Daniels profetiske ord om stenen som ble revet løs, men ikke med hender, og som fyller hele jorden.¹⁰

Vår tid er en bemerkelsesverdig tid med mirakler. For seks måneder siden da president Monson bekjentgjorde endringen i alderskravet til unge menn og unge kvinner som ønsker å reise på misjon, var det en ubestridelig åndelig utgytelse. Tro overvant tvil, og unge menn og kvinner satte i gang. Torsdagen etter konferansen fikk jeg i oppdrag å anbefale misjonærkall for Det første presidentskap. Jeg ble forbauset over å se søknader fra 18 år gamle menn og 19 år gamle kvinner som allerede hadde justert sine planer, gått til legen, blitt intervjuet av sin biskop og stavspresidenter og sendt sine misjonærssøknader – alt på bare fem dager. Tusener av andre har nå sluttet seg til dem. Det er et mirakel.

Vi er takknemlige for våre søstres energigivende tro, det voksende antallet misjonærer fra land over hele verden og det økende antallet ektepar som er rede til å tjene. 58 nye misjoner har blitt bekjentgjort, og vårt overfylte misjonær opplæringscenter i Provo har utrolig nok funnet et nytt motstykke i Mexico City.

President Thomas S. Monson har sagt: “Vi tar Frelserens befaling på største alvor...: ‘Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn.’”¹¹ “Denne ... sak ... vil fortsette å gå frem, og forandre og velsigne liv... Ingen makt i hele verden kan stoppe Guds verk.”¹²

Vi er vitne til Herrens mirakler idet hans evangelium sprer seg over hele verden.

Brødre og søstre, like sikkert som Herren har inspirert flere misjonærer til å tjene, vekker han også sinnene og åpner hjertene til flere gode og ærlige mennesker som vil motta hans misjonærer. Dere kjenner dem allerede, eller vil bli kjent med dem. De er i familien deres og bor i nabolaaget deres. De går forbi dere på gaten, sitter ved siden av dere på skolen og har kontakt med dere på nettet. Dere er også en viktig del av dette miraklet som utspiller seg.

Hvis dere ikke er heltidsmisjonærer med et misjonærskilt på frakken, er det nå på tide å male et på deres hjerte – malt som Paulus sa, ikke med “blekk, men med den levende Guds Ånd”.¹³ Hjemvendte misjonærer, finn frem misjonærskiltet. Ikke gå med det, men ha det der dere kan se det. Herren trenger mer enn noen gang at dere er et redskap i hans hender. Vi har alle noe å bidra med til dette underet.

Ethvert rettskaffent medlem av Kirken har tenkt på hvordan de kan spre evangeliet. Noen sprer evangeliet naturlig, og vi kan lære mye av dem.¹⁴ Noen sliter og lurar på hvordan vi kan

gjøre det bedre, og ønsker at skyldfølelsen vi noen ganger føler, ville finne et annet sted å gå.

Vårt ønske om å spre evangeliet bringer oss alle ned på våre knær, og det bør det, for vi trenger Herrens hjelp.

President Monson har bedt om at vi ber for “områder av verden hvor vår innflytelse er begrenset, og hvor vi ikke kan forkynne evangeliet fritt”.¹⁵ Hvis vi oppriktig og samstemt ber til vår Fader i himmelen, vil Herren fortsette å åpne viktige dører for oss.

Vi ber også om våre egne muligheter til å spre evangeliet. Apostelen Paulus sa: “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere.”¹⁶

Med forvirringen¹⁷ og oppstyret¹⁸ i dagens samfunn, er det ikke overraskende at færre går i sine gudshus. Selv om mange ønsker å være nærmere Gud og å forstå hensikten med livet bedre, har de ubesvarte spørsmål. Mange har hjerter som er åpne for sannheten, men som profeten Amos beskrev det, flakker de omkring og søker etter Herrens ord, men kan ikke finne det.¹⁹ Dere kan hjelpe dem å finne svar. I deres daglige samtaler kan dere legge til deres tro på Kristus.²⁰

Frelseren sa: “Løft dere lys opp så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys som dere skal løfte opp.”²¹

Jeg lover dere at når dere ber om å få vite hvem dere skal snakke med, vil navn og ansikter dukke opp i tankene. Ord vil bli gitt dere i samme øyeblikk som dere trenger dem.²² Muligheter vil åpne seg for dere. Tro vil overvinne tvil, og Herren vil velsigne dere med deres helt egne mirakler.

Frelseren lærte oss å spre evangeliet. Jeg liker historien om Andreas, som spurte: “Mester – hvor er ditt

Disse ekteparene fra Mosambik, som ble gift på fredag og døpt sammen med sine eldre barn på lørdag, valgte å følge vår Frelser, Jesus Kristus.

herberge?”²³ Jesus kunne ha sagt hvor han bodde. Men i stedet sa han til Andreas: “Kom og se.”²⁴ Jeg liker å tenke at Frelseren sa: “Kom og se ikke bare hvor jeg bor, men hvordan jeg lever. Kom og se hvem jeg er. Kom og føl Ånden.” Vi vet ikke alt om denne dagen, men vi vet at da Andreas fant sin bror Simon, erklærte han: “Vi har funnet ... Kristus.”²⁵

Overfor dem som viser interesse for våre samtaler, kan vi følge Frelserens eksempel ved å invitere dem til å komme og se. Noen vil ta imot vår invitasjon, og andre vil ikke. Vi kjenner alle noen som har blitt invitert flere ganger før de takker ja til en invitasjon om å komme og se. La oss også tenke på dem som en gang var blant oss, men som vi nå sjelden ser, og invitere dem til å komme tilbake og se en gang til.

Vi respekterer alles frie vilje og valg av tidspunkt. Herren sa: “La enhver velge selv.”²⁶ En persons manglende interesse trenger ikke å svekke våre vennskapsbånd eller vår kjærlighet. Uavhengig av om invitasjonen mottas når dere inviterer andre til å komme

og se, vil dere føle Herrens anerkjennelse, og med denne anerkjennelsen større tro til å dele deres tro med andre om og om igjen.

For dem som bruker Internett og mobiltelefoner, finnes det nye muligheter til å invitere andre til å komme og se. La oss gjøre det å dele vår tro på nettet til en større del av vårt daglige liv. LDS.org, Mormon.org, Facebook, Twitter – alle gir muligheter.

For å spre evangeliet, startet unge medlemmer i Boston flere blogger.²⁷ De som sluttet seg til Kirken, begynte sin læring på nettet, etterfulgt av diskusjoner med misjonærene. Denne erfaringen hjalp også ungdommene å få større tro når de snakker om evangeliet personlig. En av dem sa: “Dette er ikke misjonærarbeid. Dette er misjonærmoro.”²⁸

Vi er alle sammen om dette. Sammen med andre medlemmer og misjonærer planlegger vi, ber vi, og hjelper hverandre. Vær så snill å ha heltidsmisjonærene i deres tanker og bønner. Betro dem med deres familie og venner. Herren stoler på dem og har kalt dem til å undervise og

velsigne dem som søker ham.

President Paulo Kretly fra Mosambik Maputo misjon fortalte om denne opplevelsen: “Det er vanlig i Mosambik [at] par lever sammen [uten å være gift fordi] afrikansk tradisjon krever en kostbar medgift for å gifte seg, en medgift de fleste par ikke har råd til.”²⁹

Medlemmer og misjonærer overveide og ba om hvordan de kunne hjelpe.

Svaret på deres bønner var at de skulle understreke kyskhetsloven og viktigheten av ekteskap og evige familier. Og samtidig som de hjalp par å omvende seg og gifte seg, underviste de om den lykke som bare kommer ved å følge Jesus Kristus.

Dette er et bilde av par fra to forskjellige byer i Mosambik. De giftet seg på fredag, og ble døpt sammen med sine eldre barn på lørdag.³⁰ Venner og familie var invitert til å komme og se, og hundrevis kom og så.

Etter dåpen sa en søster: “Vi måtte velge om vi ville følge våre fedres tradisjoner eller følge Jesus Kristus. Vi valgte å følge Kristus.”³¹

Dere bor kanskje ikke i Mosambik,

men på deres egen måte, i deres egen kultur, kan dere spre Jesu Kristi gjen- gitte evangelium.

Be til deres himmelske Fader. Dette er hans hellige verk. Han vil veilede dere i hva dere skal gjøre. Han vil åpne dører, fjerne veisperringer og hjelpe dere å overvinne hindringer. Herren erklærte: “Advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker ved mine disiplers munn, ... og ingen skal hindre dem.”³²

Jeg vitner om at “Herrens røst [er] til jordens ender, så alle som vil høre kan høre.”³³ Det er et mirakel. Det er et mirakel. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 28:19.
2. Markus 16:15.
3. Se Matteus 28:20; Markus 16:17–18.
4. Apostlenes gjerninger 2:14, 22–23, 32.
5. Lære og pakter 1:4.
6. Lære og pakter 58:64.
7. Se Lære og pakter 1:5.
8. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 85–96.
9. Se 1 Nephi 14:12.
10. Daniel 2:34–35.
11. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, mai 2009, 5.
12. Thomas S. Monson, “Så samles vi igjen,” *Liahona*, mai 2012, 4.
13. 2 Korinterbrev 3:3.
14. Se Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How*

of Sharing the Gospel (2013).

15. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2009, 6.
16. 1 Peter 3:15.
17. De ser at gamle sannheter blir omdefinert eller ignorert; se Lære og pakter 1:16; se også Lære og pakter 132:8.
18. Se Lære og pakter 45:26; 88:91.
19. Amos 8:12.
20. Profeten Joseph Smith sa: “Har presbyterianerne noen sannhet? Ja. Har baptistene, metodistene osv. noen sannhet? Ja... Vi skulle samle alle gode og riktige prinsipper i verden og bevare dem” (*History of the Church*, 5:517). “Vi ber ingen om å gi avkall på noe av det de har som er godt, vi ber dem bare om å komme og få mer. Hva om hele verden tok imot dette evangelium? Da ville vi være enige med hverandre, og Guds velsignelser ville bli utøst over folket, og det ønsker jeg av hele min sjel” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 155). President Gordon B. Hinckley: “La meg si at vi verdsetter sannheten i alle kirkesamfunn og det gode som de gjør. Vi sier til folk: Ta med dere alt det gode dere har, og la oss så se om vi har noe å tilføye det. Det er ånden i dette arbeidet. Dette er kjernen i vår misjonærtjeneste” (“Den levende profets ord,” *Liahona*, april 1999, 19). “Vi må være et vennlig folk. Vi må se det gode i alle mennesker. Vi går ikke omkring og rakker ned på andre kirkesamfunn. Vi forkynner og underviser på en positiv og bekræftende måte. Vi sier til dem som ikke tilhører vår tro: ‘Ta med dere alt det gode dere har, og la oss se om vi har noe å tilføye det.’ Dette er kjernen i vårt store misjonærprogram, og det gir resultater” (i “Messages of Inspiration from President Hinckley,” *Church News*, 7. nov. 1998; se ldschurchnews.com).
21. 3 Nephi 18:24.
22. Se Lære og pakter 84:85; 100:6.
23. Johannes 1:38.
24. Johannes 1:39.
25. Johannes 1:41.
26. Lære og pakter 37:4.
27. Se for eksempel youngandmormon.com.
28. Telefonsamtale med Jackson Haight 22. mars 2013.
29. Personlig e-post fra president Paulo V. Kretly, 6. mars, 2013.
30. Bilder: president Paulo V. Kretly. Den første gruppen var fra Maputo. De giftet seg 30. november 2012 og ble døpt 1. desember 2012. Den andre gruppen var fra Beira. De giftet seg 1. mars 2013 og ble døpt 2. mars 2013.
31. Personlig e-post fra president Paulo V. Kretly, 6. mars, 2013.
32. Lære og pakter 1:4–5.
33. Lære og pakter 1:11.

Av Rosemary M. Wixom
Primærs generalpresident

Ordene vi bruker

Hvordan vi snakker til våre barn og ordene vi bruker, kan oppmuntre og oppløfte dem og styrke deres tro.

En ung far fikk nylig høre at hans spesielle lærer i andreklasse hadde gått bort. Til minne om henne skrev han: "Av alle de følelser og opplevelser jeg husker, er den mest fremtredende følelsen 'trygghet'. Hun lærte meg staving, grammatikk og matematikk, men langt viktigere var det at hun lærte meg å elske å være barn. I klasserommet var det greit å stove et ord feil her og der. 'Vi skal jobbe med det,' pleide hun å si. Det var greit å søle eller rive eller skitne til. 'Vi skal fikse det, og vi skal rydde opp,' pleide hun å svare. Det var greit å prøve, greit å strekke seg, greit å drømme og greit å nyte de gleder som kommer av ubetydelige ting som bare barn finner spennende."

En av de største innflytelser man kan ha i denne verden, er å påvirke et barn. Barns oppfatninger og egenverd formes tidlig i livet. Alle som kan høre min røst, kan øke et barns tillit til seg selv og øke et barns tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus ved hjelp av ordene de bruker.

I Helaman kapittel 5 leser vi: "Og nå, mine sønner, husk, ja, husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll."¹

Dette var *ordene* Helaman lærte sine sønner. Og videre leser vi: "Og de

husket hans *ord*, og ... de ... gikk ut for å undervise Guds ord blant hele Nephis folk."²

Selv om Helamans sønner ble forfulgt og satt i fengsel, ble de aldri sviktet av ordene de hadde hørt. De ble beskyttet og omkranset av en ildstøtte. Så kom det en røst som sa til dem som holdt dem fanget:

"Omvend dere, og forsøk ikke mer å drepe mine tjenere..."

... [Det var ikke] tordenens røst, heller ikke var det en larmende, støyende røst, men se, det var en lav røst som var fullkomment mild likesom

en hvisken, og den trengte inn i selve sjelen."³

Vi kan lære av denne røsten fra himmelen. Den var ikke høy, skjennende eller nedverdiggende. Det var en lav og fullkomment mild røst, som ga både veiledning og håp.

Hvordan vi snakker til våre barn og ordene vi bruker, kan oppmuntre og oppløfte dem og styrke deres tro til å holde seg på veien tilbake til vår himmelske Fader. De kommer til jorden beredt til å lytte.

Et eksempel på et barn som lyttet, fant sted i en tekstilbutikk. Butikken var overfylt med kunder da det ble klart for alle at en mor hadde panikk fordi hun hadde mistet sin unge sønn. I begynnelsen ropte hun navnet hans. "Connor," sa hun mens hun gikk rundt i butikken i høyt tempo. Etter hvert ble stemmen hennes høyere og mer panisk. Snart ble butikkens sikkerhetsvakter varslet, og alle i butikken deltok i letingen etter barnet. Flere minutter gikk uten at de fant ham. Connors mor ble forståelig nok mer panisk for hvert minutt, og ropte navnet hans raskt om og om igjen.

Etter å ha holdt en stille bønn, kom én som ønsket å hjelpe, til å tenke på at Connor kanskje ble redd da han hørte sin mor skrike navnet sitt. Hun nevnte dette for en annen kvinne som deltok i letingen, og de la raskt en plan. Sammen begynte de å gå mellom bordene med stoff, mens de lavmælt gjentok ordene: "Connor, hvis du kan høre meg, si: 'Her er jeg.'" Mens de sakte gikk gjennom butikken og gjentok disse ordene, fikk de høre en engstelig, lavmælt stemme si: "Her er jeg." Connor gjemte seg mellom stoffrullene under et bord. Det var en fullkomment mild stemme som oppmuntret Connor til å svare.

Be om å få vite et barns behov

For å tale til et barns hjerte, må vi vite barnets behov. Hvis vi ber om å få vite disse behovene, kan ordene vi bruker ha kraft til å komme inn i deres hjerter. Vår innsats blir forsterket når

vi søker Den hellige ånds veiledning. Herren sa:

"Tal de tanker som jeg skal legge i deres hjerter, ...

for det skal bli gitt dere i samme stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si."⁴

Koble fra, og lytt med kjærlighet

Dessverre forhindrer denne verdens distraksjoner mange barn i å høre oppmuntrende ord som kan forme deres syn på seg selv.

Dr. Neal Halfon, en lege som leder senteret for sunnere barn, familier og lokalsamfunn ved UCLA, snakker om "foreldres godartede forsømselse". Ett eksempel dreier seg om en 18 måneder gammel gutt og hans foreldre:

"Deres sønn virket fornøyd, aktiv og engasjert, og satte tydelig pris på tid og pizza sammen med foreldrene... Etter middagen reiste mamma

seg for å gjøre et ærend, og overlot omsorgen til faren."

Pappa... begynte å lese tekstmeldinger mens gutten kjempet for å få hans oppmerksomhet ved å kaste pizzabiter. Da engasjerte pappa seg igjen, snudde seg mot barnet og lekte med ham. Men snart valgte han isteden å se en video på telefonen sammen med gutten til hans hustru kom hjem.

... [Dr.] Halfon så en reduksjon i barnets indre lys, en svekkelse av forbindelsen mellom foreldre og barn."⁵

Svaret på vår bønn om hvordan vi kan ivareta våre barns behov, kan være å koble oftere fra teknologisk. Dyrebare øyeblikk og muligheter til å samhandle og snakke med våre barn, forsvinner når vi er opptatt med distraksjoner. Hvorfor ikke velge en tid hver dag til å koble fra teknologi og koble til hverandre? Slå ganske enkelt av alt sammen. Når dere gjør dette, kan hjemmet synes stille i begynnelsen. Kanskje vet dere ikke helt hva dere skal gjøre eller si. Så, når dere gir barna deres fulle oppmerksomhet, vil en samtale begynne, og dere kan lytte til hverandre.

Skriv for å overbevise våre barn

Vi kan også påvirke våre barn ved ordene vi skriver til dem. Nephi skriver: "Vi arbeider flittig med å skrive, for å overbevise våre barn ... til å tro på Kristus og bli forsonet med Gud."⁶

President Thomas S. Monson fortalte om Jay Hess, en flyger som ble skutt ned over Nord-Vietnam i 1960: "I to år ante ikke familien om han var død eller levende. Hans fangevoktere i Hanoi lot ham endelig få skrive hjem, men begrenset meldingen til mindre enn 25 ord." President Monson spør: Hva ville du og jeg si til vår familie hvis vi var i samme situasjon – og ikke hadde sett dem på mer enn to

år og ikke visste om vi ville få se dem igjen noen gang? Bror Hess ønsket at familien skulle forstå at det kom fra ham, og også å gi dem verdifull veiledning, og skrev: ' Dette er det som er viktig: tempelekteskap, misjon, høyere utdanning. Stå på, sett dere mål, skriv historie, ta bilder to ganger i året.' ”⁷

Hva ville du skrive til dine barn hvis du hadde 25 ord eller mindre?

Den unge faren jeg snakket om tidligere, som skrev sine minner om sin lærer i andreklasse, oppdrar nå en vakker datter. Han føler den himmelske tillit som har blitt vist ham. Hvordan vil hennes fremtid bli når hun vokser opp? Hva kan han si som vil synke dypt inn i hennes hjerte? Hvilke ord vil oppmuntre henne, styrke henne og hjelpe henne å holde seg på veien? Vil det bety noe om han tar seg tid å hviske: "Du er et Guds barn"? Vil hun huske en dag at hennes far ofte sa: "Jeg elsker alt ved deg"?

Var det ikke det vår himmelske Fader sa til sin Sønn og til oss alle da han sa: " Dette er min Sønn, den elskede", og så tilføyde: "I ham har jeg velbehag"?⁸

Måtte ordene vi sier og skriver til våre barn gjenspeile den kjærlighet vår himmelske Fader har til sin Sønn, Jesus Kristus, og til oss. Og måtte vi så stoppe opp for å lytte, for et barn er absolutt i stand til å uttale store og vidunderlige ting til oss. Dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Helaman 5:12.
2. Helaman 5:14; uthevelse tilføyd.
3. Helaman 5:29–30.
4. Lære og pakter 100:5–6.
5. Lois M. Collins, "Baby's Development Potentially Harmed by Parents Texting," *Deseret News*, 4. juni 2012, deseretnews.com/article/print/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html.
6. 2 Nephi 25:23.
7. Thomas S. Monson, "Gled deg over reisen," *Liahona*, nov. 2008, 86.
8. Matteus 3:17.

Av eldste L. Whitney Clayton
i De syttis presidentskap

Ekteskap: Se og lær

Herrens løfter er gitt til alle dem som følger det livsmønster som bygger et lykkelig, hellig ekteskap.

En kveld for mange år siden var min hustru og jeg hjemme hos en av våre sønner og hans hustru og barn til middag. Det forløp ganske typisk for en familie med små barn – det var mye støy og enda mer moro. Kort tid etter middag satt vårt fire år gamle barnebarn, Anna, og jeg fortsatt ved bordet. Da hun skjønte at hun hadde min fulle oppmerksomhet, sto hun på en benk og festet blikket på meg. Da hun var sikker på at jeg så på henne, beordret hun meg høytidelig: "Se og lær." Så danset og sang hun for meg.

Annas instruksjon: "Se og lær," var visdom fra barnemunn. Vi *kan* lære svært mye ved å se og deretter overveie det vi har sett og følt. I denne ånd, la meg dele med dere noen prinsipper jeg har lagt merke til ved å se og lære av fantastiske, trofaste ekteskap. Disse prinsippene bygger sterke, givende ekteskap som er i samsvar med himmelske prinsipper. Jeg oppfordrer dere til å se og lære sammen med meg.

For det første har jeg sett at i de lykkeligste ekteskapene ser både mann og hustru på sitt forhold som en uerstattelig perle, en skatt av uendelig verdi. Begge forlater sine fedre og mødre og går sammen inn for å bygge et ekteskap som vil blomstre i all

evighet. De forstår at de går en guddommelig forordnet vei. De vet at intet annet forhold av noe slag kan bringe så mye glede, skape så mye godt eller frembringe så mye personlig foredling. Se og lær: De beste ektefeller anser sitt ekteskap som uerstattelig.

Så var det tro. Gode evige ekteskap er bygget på en grunnvoll av tro på Herren Jesus Kristus og overholdelse av hans læresetninger.¹ Jeg har lagt merke til at par som har gjort sitt ekteskap uerstattelig, følger mønstre for tro: De går på nadverdsmøtet og andre møter hver uke, holder familiens hjemmeaften, ber og studerer Skriftene sammen og hver for seg, og betaler en ærlig tiende. Deres gjensidige ønske er å være lydige og gode. De ser ikke på budene som en buffert der de kan velge og vrake bare de mest tiltalende tilbudene.

Tro er fundamentet for enhver dyd som styrker ekteskapet. Ved å styrke tro, styrker man ekteskapet. Troen vokser når vi holder budene, og det samme gjør harmonien og gleden i ekteskapet. Dermed er det å holde budene grunnleggende for å skape et sterkt evig ekteskap. Se og lær: Tro på Herren Jesus Kristus er grunnlaget for et lykkelig og evig ekteskap.

For det tredje, omvendelse. Jeg har lært at lykkelig ekteskap stoler på

skulle erstattes av riktige prinsipper og adferdsmønstre.

Ektemenn og hustruer i gode ekteskap tar avgjørelser enstemmig, med hver av dem som en fullverdig deltager og med like stor innflytelse.⁵ De fokuserer først på hjemmet og på å hjelpe hverandre med sine delte ansvarsoppgaver.⁶ Deres ekteskap bygger på samarbeid, ikke forhandling. Middagen og familietiden som følger, blir dagens midtpunkt og gjenstand for deres beste innsats. De slår av elektronikk og avstår fra personlig underholdning for å hjelpe til med huslige plikter. I den grad det er mulig, leser de sammen med barna hver kveld, og begge deltar i leggingen av de små. De legger seg sammen om kvelden. Hvis deres plikter og omstendigheter tillater det, arbeider mann og hustru side om side i det viktigste arbeidet som finnes – det arbeidet vi gjør i vårt eget hjem.

Hvor det er respekt, er det også åpenhet, som er et nøkkelement i et lykkelig ekteskap. Det er ingen hemmeligheter om aktuelle saker i ekteskap som bygger på gjensidig respekt og åpenhet. Mann og hustru tar alle beslutninger om økonomi sammen, og begge har tilgang til all informasjon.

Lojalitet er en form for respekt. Profeter sier at gode ektefeller er “hundre prosent lojale” mot hverandre.⁷ De holder sin bruk av sosiale medier fullstendig verdig på alle måter. De tillater seg ingen hemmelige Internett-opplevelser. De deler fritt sine passord til sosiale nettverk med hverandre. De ser ikke på virtuelle profiler av noen på en måte som kan svikte ektefellens hellige tillit. De gjør eller sier aldri noe som kan minne om usømmelighet, hverken virtuelt eller fysisk. Se og lær: Et utmerket ekteskap er fullstendig respektfullt, åpent og lojalt.

omvendelsens gave. Det er et vesentlig element i ethvert godt ekteskap. Ektefeller som regelmessig foretar ærlig selvransakelse og raskt gjør nødvendige tiltak for å omvende seg og bli bedre, opplever en helbredende balsam i ekteskapet. Omvendelse bidrar til å gjenopprette og bevare harmoni og fred.

Ydmykhet er kjernen i omvendelse. Ydmykhet er uselvisk, ikke egoistisk. Den står ikke på sitt eller snakker med moralsk overlegenhet. I stedet svarer ydmykhet mildt² og lytter vennlig etter forståelse, ikke oppreisning. Ydmykhet forstår at ingen kan forandre en annen, men med tro, innsats og Guds hjelp, kan *vi* gjennomgå *vår egen*

mektige forandring i hjertet.³ Med den mektige forandringen i hjertet, behandler vi andre, særlig vår ektefelle, med saktmodighet.⁴ Ydmykhet betyr at både mann og hustru ønsker å velsigne, hjelpe og oppbygge hverandre, og sette den andre først i enhver avgjørelse. Se og lær: Omvendelse og ydmykhet bygger et lykkelig ekteskap.

For det fjerde, respekt. Jeg har lagt merke til at i gode, lykkelig ekteskap behandler mann og hustru hverandre som likeverdige partnere. Skikker fra steder eller tider hvor mannen har dominert sin hustru eller på noen måte behandlet henne som en annenrangs partner i ekteskapet, er ikke i tråd med guddommelig lov og

For det femte, kjærlighet. De lykkeligste ekteskap jeg har sett, utstråler lydighet til et av de gledeligste bud – at vi skal “leve sammen i kjærlighet”.⁸ Herren befalte ektemenn: “Du skal elske din hustru av hele ditt hjerte, og holde deg til henne og ingen annen.”⁹ En av Kirkens håndbøker sier: “Å *holde seg til* betyr at man er fullstendig hengiven og trofast mot den andre. Ektepar holder seg til Gud og hverandre ved å tjene og elske hverandre og ved å holde budene i fullstendig troskap til hverandre og til Gud.” Både mann og hustru “legger bak seg ungkarlivet og gir ekteskapet førsteprioritet i sitt liv... De lar ingen annen person eller interesse få høyere prioritet enn det å holde de pakter de har inngått med Gud og med hverandre.”¹⁰ Se og lær: Lykkelige ektepar elsker hverandre med fullstendig troskap.

Det finnes dem hvis ekteskap ikke er så lykkelig som de skulle ønske, så vel som dem som aldri har giftet seg, er skilt, er enslige forsørgere eller av forskjellige årsaker ikke er i stand til å gifte seg. Disse omstendighetene kan være fulle av utfordringer og hjertesorg, men de trenger ikke vare evig. Til de av dere i slike situasjoner som likevel “med glede gjør alt som står i [deres] makt”¹¹ for å holde ut, måtte himmelen velsigne dere rikelig. Søk etter idealet evig ekteskap, blant annet ved å strebe etter eller forberede dere til å være en verdig ektefelle. Hold budene, og stol på Herren og hans fullkomne kjærlighet til dere. En dag vil enhver lovet velsignelse med hensyn til ekteskap være deres.¹²

Et av de fineste versene i Mormons bok lyder: “Og de tok til ekte og ga til ekte og ble velsignet i overensstemmelse med alle de mange løfter som Herren hadde gitt dem.”¹³ Herrens løfter er gitt til alle dem som følger det

livsmønster som bygger et lykkelig og hellig ekteskap. Slike velsignelser kommer som de gode, forutsigbare følgene av trofast etterlevelse av Jesu Kristi evangelium.

Jeg er takknemlig for min fantastiske hustru Kathy, som er mitt livs kjærlighet.

Ekteskapet er en gave fra Gud til oss. Kvaliteten på vårt ekteskap er en gave fra oss til ham. Jeg bærer vitnesbyrd om vår kjærlige himmelske Faders fantastiske plan, som muliggjør et evig, vidunderlig ekteskap. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. Se Ordspråkene 15:1.
3. Se Alma 5:11–12, 26–31.
4. Se Moroni 7:43–48; 8:25–26.
5. Se Lære og pakter 107:27–31.
6. Se “Familien – En erklæring til verden”, 129.
7. Se Thomas S. Monson, “Prestedømmets kraft,” *Liahona*, mai 2011, 68; Gordon B. Hinckley, “Livets forpliktelser,” *Liahona*, mai 1999, 4.
8. Lære og pakter 42:45.
9. Lære og pakter 42:22.
10. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.1.3.
11. Lære og pakter 123:17.
12. Se *Håndbok 2*, 1.3.3.
13. 4 Nephi 1:11.

Av **eldste L. Tom Perry**
i De tolv apostlers quorum

Lydighet mot loven er frihet

Menn og kvinner får sin handlefrihet som en gave fra Gud, men deres frihet og i sin tur deres evige lykke kommer som et resultat av lydighet mot hans lover.

Jeg fikk en spesiell gave til jul som vekket mange minner. Min niese ga meg den. Det var blant de tingene jeg hadde reist fra i vårt gamle familiehjem da jeg flyttet ut etter at jeg giftet meg. Gaven var denne lille brune boken som jeg holder i hånden. Det er en bok som ble gitt til Kirkens medlemmer som vervet seg i de væpnede styrker under andre verdenskrig. Personlig så jeg boken som en gave fra president Heber J. Grant og hans rådgivere, J. Reuben Clark jr. og David O. McKay.

Foran i boken skrev disse tre Guds profeter: "Det som foregår i de væpnede styrker, tillater ikke at vi har konstant personlig kontakt med deg, enten direkte eller ved personlig representasjon. Vårt nest beste alternativ er å gi deg tilgang til deler av nyere åpenbaring og forklaringer av prinsippene i evangeliet som, uansett hvor du måtte være, vil bringe deg fornyet håp og tro, trygghet, trøst og fred i sinnet."¹

I dag er vi midt i en annen krig. Dette er ikke en krig med våpen. Det er en krig med tanker, ord og gjerninger. Det er en krig mot synd, og mer enn noen gang trenger vi å

bli påminnet om å holde budene. Verdslighet begynner å bli normen, og mange av dens trosoppfatninger og handlemåter er direkte i strid med dem som ble innstiftet av Herren selv til fordel for hans barn.

I den lille brune boken, umiddelbart etter brevet fra Det første presidentskap, er det et "Forberedende notat til menn i tjeneste", med tittelen "Lydighet mot loven er frihet." Notatet trekker en parallell mellom militær lov, som "er til beste for alle som er i tjeneste", og guddommelig lov.

Det står: "I universet, der Gud har styringen, er det også lover – universelle, evige lover – med visse velsigelser og uforanderlige straffer."

De siste ordene i notatet fokuserer på lydighet mot Guds lov: "Hvis du ønsker å vende tilbake til dine kjære med hodet hevet... Hvis du vil være en mann og leve et godt liv – da må du overholde Guds lov. Ved å gjøre dette kan du legge til disse uvurderlige friheter som du kjemper for å bevare, en annen som de andre godt kan være avhengige av, frihet fra synd, for 'lydighet mot loven er [virkelig] frihet.'²

Hvorfor gjorde uttrykket "lydighet mot loven er frihet" så sterkt inntrykk på meg den gangen? Hvorfor gjør det inntrykk på oss alle nå?

Kanskje det er fordi vi har åpenbart kunnskap om vår førjordiske fortid. Vi vet at da Gud den evige Fader fremla sin plan for oss ved tidens begynnelse, ønsket Satan å endre planen. Han sa at han ville forløse hele menneskeheten. Ikke en sjel ville gå tapt, og Satan var sikker på at han kunne gjennomføre forslaget sitt. Men det var en uakseptabel kostnad – ødeleggelsen av menneskets handlefrihet, som var og er en gave gitt av Gud (se Moses 4:1–3). Om denne gaven sa president Harold B. Lee: "Nest etter selve livet er handlefriheten Guds største gave til menneskeheten."³ Da var det ingen ubetydelig ting for Satan å se bort fra menneskets handlefrihet. Faktisk ble det hovedprinsippet som striden i himmelen ble utkjempet om. Seieren i krigen i himmelen var en seier for menneskets handlefrihet.

Satan var imidlertid ikke ferdig. Reserveplanen hans – planen han har gjennomført siden Adam og Evas tid – var å friste menn og kvinner, i hovedsak for å bevise at vi ikke fortjener den gudgitte gaven handlefrihet. Satan har mange grunner til å gjøre det han gjør. Kanskje den viktigste er hevn, men han ønsker også å gjøre menn og kvinner ulykkelige, fordi han selv er ulykkelig. Ingen av oss skulle undervurdere hvor motiverert Satan er til å lykkes. Hans rolle i Guds evige plan skaper "motsetning i alle ting" (2 Nephi 2:11) og prøver vår handlefrihet. Hvert valg du og jeg tar, er en prøve på vår handlefrihet – om vi velger å være lydige eller ulydige mot Guds bud er faktisk et valg mellom "frihet og evig liv" og "fangenskap og død".

Denne grunnleggende læresetningen fremsettes tydelig i 2 Nephi kapittel 2: “Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er nødvendig for menneskene, er gitt dem. Og de er fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er” (2 Nephi 2:27).

På mange måter har denne verden alltid vært i krig. Jeg tror at da Det første presidentskap sendte meg min lille brune bok, var de mer opptatt av en større krig enn andre verdenskrig. Jeg tror også de håpet at boken ville være et troens skjold mot Satan og hans hær i denne større krigen – krigen mot synd – og være en påminnelse for meg om å etterleve Guds bud.

En måte å måle oss selv og sammenligne oss med tidligere generasjoner på er ved en av de eldste normer mennesker kjenner – de ti bud. For mye av den siviliserte verden, spesielt

den jødisk-kristne verden, har de ti bud vært det mest aksepterte og varige skillet mellom godt og ondt.

Etter min vurdering blir fire av de ti bud tatt like alvorlig i dag som noensinne. Som kultur forakter og fordømmer vi drap, tyveri og løgn, og vi har fortsatt tro på barns ansvar overfor sine foreldre.

Men som storsamfunn avviser vi rutinemessig de andre seks budene:

- Hvis verdslige prioriteringer er noen indikasjon, har vi absolutt “andre guder” som vi setter foran den sanne Gud.
- Vi lager avguder av kjendiser, av livsstil, av rikdom og ja, noen ganger av utskårne bilder eller gjenstander.
- Vi bruker Guds navn på alle slags blasfemiske måter, herunder i våre utrop og vår banning.
- Vi bruker sabbatsdagen til våre største kamper, vår viktigste rekreasjon, våre tyngste innkjøp og nesten alt annet enn gudsdyrkelse.

- Vi ser på seksuell omgang utenfor ekteskapet som rekreasjon og underholdning.
- Og misunnelse har blitt en altfor vanlig levemåte. (Se 2 Mosebok 20:3–17.)

Profeter fra alle evangelieutdelinger har konsekvent advart mot brudd på to av de mer alvorlige budene – de som har med drap og utroskap å gjøre. Jeg ser et felles grunnlag for disse to avgjørende budene – troen på at selve livet er et privilegium fra Gud, og at vårt fysiske legeme, jordelivets tempel, skulle skapes innenfor de rammer Gud har satt. At menneskene bytter ut Guds lover med sine egne regler i begge ender av livet er toppen på overmot og den nedrigste synd.

De viktigste følgene av disse forringende holdningene til ekteskapets hellighet er konsekvensene for familier – familien svekkes i et urovekkende tempo. Denne nedbrytningen forårsaker omfattende skader

på samfunnet. Jeg ser en direkte årsak og virkning. Når vi gir opp engasjement og troskap til vår ektefelle, fjerner vi det limet som holder samfunnet vårt sammen.

Et nyttig perspektiv på budene er at de er kjærlige råd fra en klok, allvitende himmelske Fader. Hans mål er vår evige lykke, og hans bud er veikartet han har gitt oss slik at vi kan vende tilbake til ham, som er den eneste måten vi kan bli evig lykkelige på. Hvor viktig er hjemmet og familien for vår evige lykke? På side 141 i min lille brune bok står det: "Vår himmel er i virkeligheten lite mer enn en projeksjon av våre hjem inn i evigheten."⁴

Læren om familien og hjemmet ble nylig understreket på nytt med stor klarhet og styrke i "Familien – En erklæring til verden". Den erklærte familiers evige natur og forklarte deretter forbindelsen til templet. Erklæringen fremsatte også loven som familiers

evige lykke er betinget av, nemlig "at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru".⁵

Gud åpenbarer til sine profeter at det finnes absolutte moralske krav. Synd vil alltid være synd. Ulydighet mot Herrens bud vil alltid frata oss hans velsignelser. Verden endrer seg stadig og dramatisk, men Gud, hans bud og lovede velsignelser forandrer seg ikke. De er tidløse og uforanderlige. Menn og kvinner får sin handlefrihet som en gave fra Gud, men deres frihet og i sin tur deres evige lykke kommer av lydighet mot hans lover. Som Alma rådet sin villfarne sønn Corianton: "Ugudelighet har aldri vært lykke" (Alma 41:10).

I denne vår tid hvor evangeliet finnes i sin fylde, har Herren igjen åpenbart for oss velsignelsene som loves oss for å være lydige mot hans bud.

I Lære og pakter 130 leser vi:

"Det er en lov ugenkallelig fastsatt i himmelen før denne verdens grunnvoll ble lagt som alle velsignelser er betinget av –

og når vi mottar en velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov den er betinget av" (L&p 130:20–21).

Det kan neppe finnes en læresetning som er sterkere uttrykt i Skriftene enn Herrens uforanderlige bud og deres tilknytning til vår lykke og velvære som enkeltpersoner, som familier og som samfunn. Det finnes absolutte moralske krav. Ulydighet mot Herrens bud vil alltid frata oss hans velsignelser. Disse tingene forandrer seg ikke.

I en verden hvor samfunnets moralske kompass svikter, vakler aldri Jesu Kristi gjengitte evangelium, og det skulle heller ikke dets staver og menigheter, dets familier eller enkeltmedlemmer. Vi må ikke velge og vrake hvilke bud vi tror er viktige å holde, men anerkjenne alle Guds bud. Vi må stå fast og standhaftig, med full tillit til Herrens urokkelighet og fullkommen tillit til hans løfter.

Måtte vi alltid være et lys på fjellet, et eksempel på å holde budene, som aldri har forandret seg og aldri vil forandre seg. Akkurat som denne lille boken oppmuntret medlemmer i militærtjeneste til å være moralsk urokkelige i krigstid, kan vi i denne siste-dagers strid være et fyrtårn for hele jorden, og spesielt for de av Guds barn som søker Herrens velsignelser. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Det første presidentskap, i *Principles of the Gospel* (1943), i.
2. *Principles of the Gospel*, v, vii, viii.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 4.
4. Stephen L Richards, i *Principles of the Gospel*, 141.
5. "Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129.

Av president Thomas S. Monson

Lydighet gir velsignelser

Kunnskap om sannhet og svar på våre største spørsmål kommer til oss når vi er lydige mot Guds bud.

Mine kjære brødre og søstre, jeg er så takknemlig for å være sammen med dere i dag. Jeg ønsker deres tro og bønner når jeg nå har det privilegium å tale til dere.

Gjennom alle tider har menn og kvinner søkt kunnskap og forståelse om denne jordiske tilværelse og sin plass og hensikt i den, så vel som veien til fred og lykke. Dette er noe vi alle søker.

Denne kunnskapen og forståelsen er tilgjengelig for hele menneskeheten. Den finnes i sannheter som er evige. I Lære og pakter kapittel 1, vers 39, leser vi: "Se, og gi akt, Herren er Gud, og Ånden bærer vitnesbyrd, og vitnesbyrdet er sant, og sannheten består evindelighet og alltid."

Lyrikeren skrev:

*Om himlen og jorden omdannes,
for visst skal sannheten leve og ei
lide brist.
Den seirer og aldri forgår.¹*

Noen vil spørre: "Hvor er denne sannhet å finne, og hvordan skal vi gjenkjenne den?" I en åpenbaring som ble gitt gjennom profeten Joseph

Smith i Kirtland i Ohio i mai 1833, erklærte Herren:

"Sannhet er kunnskap om ting som de er og som de var og som de skal bli...

Sannhetens Ånd er av Gud... og intet menneske mottar en fylde uten at det holder hans bud.

Den som holder [Guds] bud, mottar sannhet og lys inntil han blir forherliget i sannhet og kjenner alle ting."²

Hvilket strålende løfte! "Den som holder [Guds] bud, mottar sannhet og lys inntil han blir forherliget i sannhet og kjenner alle ting."

I denne opplyste tidsalder da evangeliets fylde er gjengitt, trenger hverken dere eller jeg å seile på ukjent hav eller ta oss frem på umerkede veier på leting etter sannhet. En kjærlig himmelsk Fader har stukket ut vår kurs og gitt oss en ufeilbarlig rettesnor – nemlig *lydighet*. Kunnskap om sannhet og svar på våre største spørsmål kommer til oss når vi er lydige mot Guds bud.

Vi lærer lydighet gjennom hele livet. Fra vi er svært unge, fastsetter de ansvarlige for vår omsorg retningslinjer og regler for vår sikkerhet. Livet ville vært enklere for oss alle

hvis vi ville følge slike regler fullstendig. Mange av oss lærer imidlertid ved erfaring visdommen i å være lydige.

Hver sommer i min oppvekst, fra begynnelsen av juli til begynnelsen av september, bodde min familie på hytten vår i Vivian Park i Provo Canyon i Utah.

En av mine beste venner i denne bekymringsløse tiden i dalen var Danny Larsen, hvis familie også hadde hytte i Vivian Park. Hver dag vandret han og jeg omkring i dette gutteparadis, fisket i bekken og elven, samlet steiner og andre skatter, gikk turer, klatret og nøt hvert minutt av hver time av hver dag.

En morgen fant Danny og jeg ut at vi ville ha et leirbål den kvelden sammen med alle våre venner i dalen. Vi måtte bare rydde et område på et nærliggende jorde hvor vi alle kunne samles. Juni-gresset som dekket jordene, hadde blitt tørt og stikkende, slik at jordet var uegnet til vårt formål. Vi begynte å dra i det høye gresset, og planla å rydde et stort, rundt område. Vi slet og dro av all vår makt, men klarte bare å få små håndfuller av det gjenstridige ugresset. Vi visste at denne oppgaven ville ta hele dagen, og allerede var energien og entusiasmen avtagende.

Og så kom det jeg trodde var den perfekte løsningen, til mitt åtte år gamle sinn. Jeg sa til Danny: "Vi trenger bare å tenne på ugresset. Vi kan bare *brenne* en sirkel i ugresset!" Han trengte ingen overtalelse, og jeg løp til hytta for å hente fyrstikker.

Så ingen av dere skal tro at vi i en alder av åtte hadde lov til å bruke fyrstikker, vil jeg gjøre det klart at både Danny og jeg hadde forbud mot å bruke dem uten tilsyn av en voksen. Vi hadde begge blitt advart gjentatte ganger om farene ved ild. Jeg

visste imidlertid hvor familien hadde fyrstikkene, og vi trengte å rydde dette jordet. Uten å tenke meg om løp jeg til hytta og tok noen fyrstikker, og jeg passet på at ingen så meg. Jeg gjemte dem raskt i lommen.

Jeg løp tilbake til Danny, glad for at jeg hadde løsningen på problemet vårt i lommen. Jeg tenkte at brannen bare ville brenne så langt som vi ønsket, og så, som ved et trylleslag, slukke seg selv.

Jeg tente en fyrstikk på en stein og satte fyr på det tørre junigresset. Det antente som om det var dynket i bensin. Til å begynne med var Danny og jeg begeistret da vi så ugresset forsvinne, men det ble snart klart at brannen ikke ville dø ut på egenhånd. Vi fikk panikk da vi skjønnte at vi ikke kunne gjøre noe for å stoppe den. De faretruende flammene begynte å følge villgresset opp fjellsiden, og satte furutrær og alt annet i fare på sin vei.

Til slutt hadde vi ingen annen mulighet enn å løpe etter hjelp. Ikke lenge etter løp alle tilgjengelige menn og kvinner i Vivian Park frem og tilbake med våte striesekker og slo på flammene i et forsøk på å slukke dem. Etter flere timer ble de siste gjenværende glørne slukket. De eldgamle furutrærne hadde blitt reddet, og det samme hadde boligene som flammene til slutt ville ha nådd.

Danny og jeg fikk flere vanskelige, men viktige lærdommer den dagen – ikke minst hvor viktig lydighet var.

Det finnes regler og lover som skal bidra til vår fysiske sikkerhet. På samme måte har Herren gitt retningslinjer og bud for vår åndelige sikkerhet, slik at vi kan navigere gjennom dette ofte lumske jordelivet og til slutt vende tilbake til vår himmelske Fader.

For mange århundrer siden, til en generasjon med sterke tradisjoner for

dyreofring, erklærte Samuel djervt: “Lydighet er bedre enn offer, lydighet er bedre enn fett av værer.”³

I denne evangelieutdeling åpenbarte Herren til profeten Joseph Smith at han krever “hjertet og et villig sinn, og den som er villig og lydige, skal ete det gode i Sions land i disse siste dager.”⁴

Alle profeter, både før og nå, har visst at lydighet er avgjørende for vår frelse. Nephi erklærte: “Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt.”⁵ Selv om andre vaklet i sin tro og sin lydighet, unnlot aldri Nephi å gjøre det som Herren bedt ham om. Utallige generasjoner har blitt velsignet på grunn av det.

En gripende beretning om lydighet er den om Abraham og Isak. Hvor vondt og vanskelig det må ha vært for Abraham, i lydighet mot Guds befaling, å bringe sin kjære sønn Isak til Moria-landet for å ofre ham. Kan vi forestille oss Abrahams tunge hjerte da han reiste til avtalt sted? Kvalene må ha herjet hans kropp og torturert hans sinn da han bandt Isak, la ham på alteret og tok kniven for å avlive ham. Med urokkelig tro og ubetinget tillit til Herren fulgte han Herrens befaling. Hvilken herlig erklæring, og hvor kjærkommen og etterlengtet den var: “Legg ikke hånd på gutten, og gjør ham ikke noe! For nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din sønn, din eneste, for meg.”⁶

Abraham hadde blitt satt på prøve, og for hans trofasthet og lydighet ga Herren ham dette strålende løfte: “I din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mitt ord.”⁷

Selv om vi ikke blir bedt om å bevise vår lydighet på en like dramatisk og hjerteskjærende måte, kreves det også lydighet av oss.

President Joseph F. Smith erklærte i oktober 1873: “Lydighet er himmelens første lov.”⁸

President Gordon B. Hinckley sa: “De siste-dagers-helliges lykke, de siste-dagers-helliges fred, de siste-dagers-helliges utvikling, de siste-dagers-helliges velstand og dette folks evige frelse og opphøyelse ligger i å vandre i lydighet mot Guds rettledning.”⁹

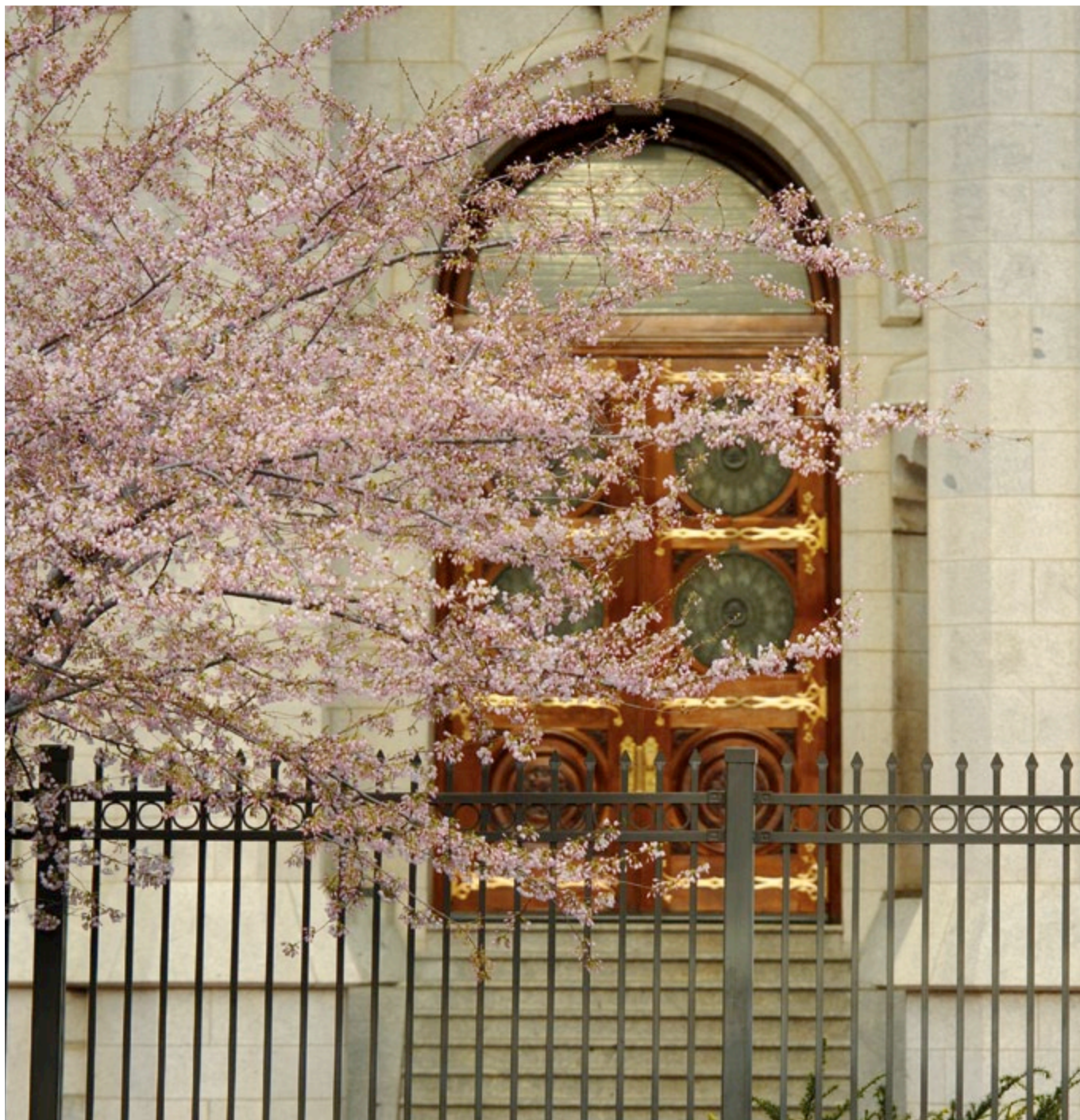
Lydighet er et kjennetegn på profeter. Det har gitt dem styrke og kunnskap gjennom alle tider. Det er viktig for oss å innse at også vi har rett til denne kilden til styrke og kunnskap. Den er lett tilgjengelig for hver enkelt av oss i dag hvis vi adlyder Guds bud.

I årenes løp har jeg kjent utallige personer som har vært spesielt trofaste og lydige. Jeg har blitt velsignet og inspirert av dem. Jeg skal fortelle om to slike personer.

Walter Krause var et standhaftig medlem av Kirken som, sammen med sin familie, bodde i det som var kjent som Øst-Tyskland etter andre verdenskrig. Til tross for vanskelighetene han opplevde på grunn av mangelen på frihet i dette området den gangen, var bror Krause en mann som elsket og tjente Herren. Han utførte trofast og samvittighetsfullt enhver oppgave som ble gitt ham.

Den andre mannen, Johann Denndorfer, opprinnelig fra Ungarn, ble omvendt til Kirken i Tyskland og døpt der i 1911 i en alder av 17 år. Ikke altfor lenge etterpå kom han tilbake til Ungarn. Etter andre verdenskrig var han praktisk talt fange i sitt eget land, i byen Debrecen. Friheten hadde også blitt fratatt folket i Ungarn.

Bror Walter Krause, som ikke kjente bror Denndorfer, fikk i oppdrag å være hans hjemmelærer og besøke ham regelmessig. Bror Krause ringte sin hjemmelærerledsager og sa: “Vi har fått i oppdrag å besøke bror

Johann Denndorfer. Kan du bli med meg denne uken for å besøke ham og gi ham et evangeliebudskap?” Og så la han til: “Bror Denndorfer bor i Ungarn.”

Den forskrekkede ledsageren spurte: “Når drar vi?”

“I morgen,” var svaret fra bror Krause.

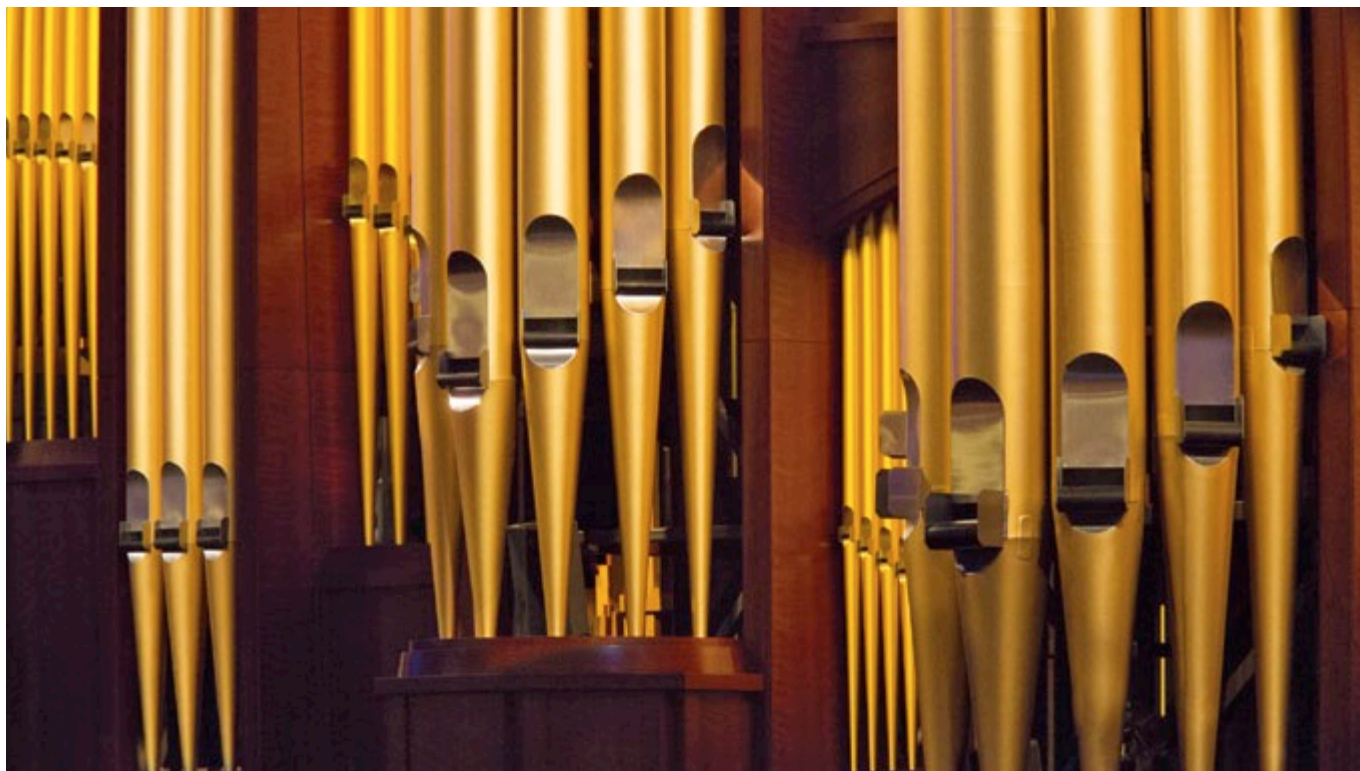
“Når kommer vi hjem?” spurte ledsageren.

Bror Krause svarte: “Å, om en ukes tid – hvis vi *kommer hjem*.”

Avsted dro de to hjemmelærersledsagerne for å besøke bror Denndorfer, med tog og buss fra den nordøstlige delen av Tyskland til Debrecen i Ungarn – en betydelig reise. Bror Denndorfer hadde ikke hatt hjemmelærere siden før krigen. Da han så disse Herrens tjenere, ble han overveldet av takknemlighet for

at de hadde kommet. Først nektet han å håndhilse på dem. Han gikk isteden til soverommet og fant frem fra et lite skap en eske som inneholdt hans tiende som han hadde spart i mange år. Han ga tienden til sine hjemmelærere og sa: “Nå er jeg å jour med Herren. *Nå* føler jeg meg verdig til å håndhilse på Herrens tjenere!” Bror Krause fortalte meg senere at han hadde blitt ubeskrivelig rørt over

at denne trofaste mannen, som ikke hadde noen kontakt med Kirken på mange år, lydige og konsekvent hadde tatt 10 prosent av sin beskjedne inntekt for å betale sin tiende. Han hadde spart den uten å vite når eller om han ville få det privilegium å betale den.

Bror Walter Krause døde for ni år siden i en alder av 94. Han tjente trofast og lydige hele sitt liv, og var en inspirasjon for meg og alle som kjente ham. Når han ble bedt om å utføre oppgaver, stilte han aldri spørsmål ved det, han knurret aldri, og han kom aldri med unnskyldninger.

Mine brødre og søstre, dette livets store prøve er lydighet. "Vi vil prøve dem ved dette," sa Herren, "for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem."¹⁰

Frelseren erklærte: "For alle som ønsker en velsignelse fra mine hender, skal holde den lov som ble fastsatt for denne velsignelse og dens betingelser slik de ble bestemt før verdens grunnvoll ble lagt."¹¹

Det finnes intet større eksempel på lydighet enn vår Frelser. Om ham sa Paulus:

"Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led.

Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som er lydige mot ham."¹²

Frelseren viste sann kjærlighet til Gud ved å leve et fullkomment liv, ved å hedre den hellige misjon han hadde. Han var aldri hovmodig. Han var aldri oppblåst av stolthet. Han var aldri illojal. Han var alltid ydmyk. Han var alltid oppriktig. Han var alltid lydige.

Selv om han ble fristet av bedrageriets mester, ja, djevelen, og selv om han var fysisk svekket etter å ha fastet i 40 dager og 40 netter og var sulten, og selv da den onde fremla for Jesus de mest forlokkende og fristende forslag, ga han oss et guddommelig eksempel på lydighet ved å nekte å avvike fra det han visste var riktig.¹³

Da han gjennomgikk store kvaler i Getsemane, hvor han led slike smerter at hans svette ble som store bloddråper som falt ned på jorden,¹⁴ viste han at han var den lydige Sønn da han sa: "Far, om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din."¹⁵

Som Frelseren instruerte sine første apostler, instruerer han også dere og

meg: "Følg du meg."¹⁶ Er vi villige til å adlyde?

Kunnskapen vi søker, svarene vi lengter etter og styrken vi ønsker i dag for å møte utfordringene i en innviklet og omskiftelig verden, kan bli våre hvis vi villig adlyder Herrens bud. Jeg siterer igjen Herrens ord: Den som holder [Guds] bud, mottar sannhet og lys inntil han blir forherliget i sannhet og kjenner alle ting."¹⁷

Det er min ydmyke bønn at vi må bli velsignet med de rike belønninger som er lovet de lydige. I Jesu Kristi, vår Herre og Frelseres navn. Amen. ■

NOTER

1. "Å, si hva er sannhet?" *Salmer*, nr.181.
2. Lære og pakter 93:24, 26–28.
3. 1 Samuelsbok 15:22.
4. Lære og pakter 64:34.
5. 1 Nephi 3:7.
6. 1 Mosebok 22:12.
7. 1 Mosebok 22:18.
8. Joseph F. Smith, "Discourse," *Deseret News*, 12. nov. 1873, 644.
9. Gordon B. Hinckley, "If Ye Be Willing and Obedient," *Ensign*, des. 1971, 125.
10. Abraham 3:25.
11. Lære og pakter 132:5.
12. Hebreerne 5:8–9.
13. Se Matteus 4:1–11.
14. Lukas 22:44.
15. Lukas 22:42.
16. Johannes 21:22.
17. Lære og pakter 93:28.

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

“Herre, jeg tror!”

Erkjenn ærlig deres spørsmål og deres bekymringer, men blås først og alltid på troens flamme, for alt er mulig for dem som tror.

Ved en anledning kom Jesus over en gruppe som kranglet heftig med hans disipler. Da Frelseren spurte om årsaken til denne ordstriden, kom faren til et lidende barn frem og sa at han hadde spurt Jesu disipler om en velsignelse for sin sønn, men de var ikke i stand til å gi den. Mens gutten fortsatt gnisset tenner, frådte om munnen og kastet seg i bakken foran dem, appellerte faren til Jesus med det som må ha vært den siste utveis fortvilelse i stemmen:

“Men om du kan gjøre noe,” sa han, “ha medynk med oss og hjelp oss.

Jesus sa til ham: Om du kan tro, alt er mulig for den som tror.

Straks ropte guttens far: Jeg tror! Hjelp min vantrol!”¹

Denne mannens innledende overbevisning, innrømmer han selv, er begrenset. Han har imidlertid et presserende, klart ønske på vegne av sitt eneste barn. Vi vet at dette er godt nok som utgangspunkt. “Selv om dere ikke kan gjøre mer enn *ønske å tro*,” erklærer Alma, “la dette ønske virke i dere inntil dere tror.”² Uten annet håp igjen, betyr denne faren den tro han har og bønnfaller verdens Frelser: “Om *du* kan gjøre *noe*, ha medynk

med oss og hjelp oss.”³ Jeg kan knapt lese disse ordene uten å gråte. Flertallspronomenet *oss* er tydeligvis brukt med hensikt. Denne mannen sier i praksis: “Hele familien ber deg. Vår kamp slutter aldri. Vi er utmattet. Vår sønn faller i vannet. Han faller i ilden. Han er stadig i fare, og vi er stadig redde. Vi har ingen annen å henvende oss til. Kan *du* hjelpe oss? Vi vil være takknemlige for *hva som helst* – en delvis velsignelse, et lite glimt av håp, en liten lindring av byrden denne guttens mor bærer hver dag.”

“Om *du* kan gjøre *noe*,” sier faren. “Om *du* kan *tro*,” svarer Mesteren.⁴

“Straks,” sier skriftstedet – ikke sakte eller skeptisk eller kynisk, men “straks” – roper faren ut i sin usminkele foreldresmerte: “Jeg tror! Hjelp min vantrol!” Som følge av ny, men fortsatt delvis tro, helbreder Jesus gutten, og vekker ham nesten bokstavelig fra de døde, slik Markus beskriver hendelsen.⁵

Med denne gripende historien fra Skriftene som bakteppe, ønsker jeg å tale direkte til de unge i Kirken – unge i alder, unge i år med medlemskap eller unge i år med tro. Uansett bør dette omfatte de fleste av oss.

Det første jeg legger merke til ved denne beretningen, er at når han står overfor utfordringen med tro, betyr faren først sin styrke, for så å erkjenne sin begrensning. Hans første erklæring er bekreftende og uten å nøle: “Jeg tror!” Jeg vil si til alle som ønsker mer tro: Husk denne mannen! I øyeblikk med frykt eller tvil eller urolige tider, hold på det terreng dere allerede har vunnet, selv om det er begrenset. I den vekst vi alle må oppleve i jordelivet, vil det åndelige motstykke til denne guttens lidelse eller denne farens fortvilelse komme til oss alle. Når disse øyeblikkene kommer og problemer dukker opp som ikke har en umiddelbar

løsning, *hold fast på det dere allerede vet, og stå sterkt til ytterligere kunnskap kommer.* Det var om denne hendelsen, dette miraklet, at Jesus sa: “Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: Flytt deg herfra og dit! Og det skal flytte seg. Og ingen ting skal være umulig for dere.”⁶ Størrelsen på deres tro eller graden av deres kunnskap er ikke spørsmålet – det er integriteten dere viser overfor den tro og den sannhet dere allerede har.

Den andre observasjonen er en variant av den første. Når problemer oppstår og spørsmål dukker opp, innled ikke deres søken etter tro ved å si hvor mye dere *ikke* har, og dermed lede an med deres “vantrø”. Det er som å prøve å fylle en kalkun gjennom nebbet! La meg være tydelig på dette punktet: Jeg ber dere ikke påberope dere en tro dere ikke har. Jeg *ber* dere om å være tro mot den tro dere *har*. Noen ganger kan vi opptre som om en ærlig erklæring av tvil er en større tilkjennegivelse av moralsk mot enn en ærlig erklæring av tro. Det er det ikke! La oss derfor alle huske det klare budskap i denne beretningen i Skriftene: Vær så ærlige om deres spørsmål som dere trenger å være – livet er fullt av dem om ett eller annet emne. Men

hvis dere og deres familie ønsker å bli helbredet, må dere ikke la disse spørsmålene hindre troen i å bevirke sitt mirakel.

Dessuten har dere mer tro enn dere tror, på grunn av det Mormons bok kaller “de store bevis”.⁷ “På fruktene skal dere kjenne dem,” sa Jesus,⁸ og frukten av å etterleve evangeliet er tydelig i siste-dagers-helliges liv overalt. Som Peter og Johannes en gang sa til sine tilhørere i oldtiden, sier jeg i dag: “Vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt,” og det vi har sett og hørt, er at “et åpenbart tegn er skjedd” i livet til millioner av medlemmer av denne kirken. Det kan ikke fornektes.⁹

Brødre og søstre, dette er et guddommelig arbeid med dets tilkjennegivelser og velsignelser på alle kanter, så vær så snill å ikke hyperventilere om det fra tid til annen oppstår problemer som må granskes, forstås og løses. Det gjør de, og det vil de. *I denne kirken vil det vi vet, alltid overgå det vi ikke vet. Og husk at i denne verden skal alle vandre i tro.*

Vær tålmodige med menneskelig skrøpeligheit – deres egen så vel som deres som tjener sammen med dere i en kirke ledet av frivillige, jordiske menn og kvinner. Bortsett fra hans eneste fullkomne, enbårne Sønn, er

ufullkomne mennesker alt Gud alltid har hatt å arbeide med. Det må være fryktelig frustrerende for ham, men han takler det. Det samme skulle vi. Og når dere ser ufullkommenhet, husk at begrensningen *ikke* ligger i verkets guddommelighet. Som en begavet forfatter har sagt, når den uendelige fylde blir utøst, er det ikke oljens skyld om noe går tapt fordi begrensede kar ikke helt kan romme alt.¹⁰ Disse begrensede karene er dere og meg, så vær tålmodige og vennlige og tilgivende.

Siste observasjon: Når tvil eller vanskeligheter kommer, ikke vær redde for å be om hjelp. Hvis vi ønsker den like ydmykt og ærlig som denne faren gjorde, kan vi få den. Skriftene uttrykker slike oppriktige ønsker som at vi har “ærlig hensikt”, søker noe “av hele [vårt] hjerte [og] ikke viser falskhet og hykleri for Gud”.¹¹ Jeg vitner om at som svar på *den* slags bønn, vil Gud alltid sende hjelp fra begge sider av sløret for å styrke vår tro.

Jeg sa jeg talte til de unge. Det gjør jeg fremdeles. En 14 år gammel gutt sa nylig litt nølende: “Bror Holland, jeg kan ennå ikke si jeg vet at Kirken er sann, men jeg tror den er det.” Jeg klemte denne gutten til øynene hans bulet ut. Jeg fortalte ham med all glød i min sjel at *tro* er et dyrebart ord, enda mer dyrebart handling, og at han aldri trengte å be om unnskyldning for “bare å tro”. Jeg fortalte ham at Kristus selv sa: “Frykt ikke, bare tro,”¹² en setning som forresten førte unge Gordon B. Hinckley ut på misjonsmarken.¹³ Jeg fortalte denne gutten at tro alltid var første skritt mot overbevisning og at de definerende artikler om vår kollektive tro ettertrykkelig understreker ordene “Vi tror”.¹⁴ Jeg fortalte ham også hvor stolt jeg var av ham for hans ærlige søken.

Med den fordel som nesten 60 år

gir meg siden jeg var en nylig troende 14-åring, erklærer jeg noen ting jeg nå vet. Jeg vet at Gud til alle tider og på alle måter og i alle tilfeller er vår kjærlige, tilgivende Fader i himmelen. Jeg vet at Jesus var hans eneste fullkomne barn, hvis liv ble gitt kjærlig og villig av både Faderen og Sønnen for å forløse alle oss andre som ikke er fullkomne. Jeg vet at han

sto opp fra denne død til liv igjen, og fordi han gjorde det, vil dere og jeg gjøre det samme. Jeg vet at Joseph Smith, som erkjente at han ikke var fullkommen,¹⁵ likevel var det utvalgte redskap i Guds hånd til å gjengi det evige evangelium til jorden. Jeg vet også at ved å gjøre dette – særlig ved å oversette Mormons bok – har han lært meg mer om Guds kjærlighet,

Kristi guddommelighet og prestedømmets kraft enn noen annen profet som jeg noensinne har lest om, kjent eller hørt gjennom et helt livs søken. Jeg vet at president Thomas S. Monson, som går hengivent og spent mot 50-årsjubileet for sin ordinasjon som apostel, er den rettmessige etterfølger til denne profetkappe i dag. Vi har sett denne kappen på ham igjen under denne konferansen. Jeg vet at 14 andre menn som dere oppholder som profeter, seere og åpenbarere, oppholder ham med sine hender, sitt hjerte og sine egne apostoliske nøkler.

Disse tingene erklærer jeg med den overbevisning Peter kalte det enda fastere profetiske ord.¹⁶ Det som en gang var et lite frø av tro for meg, har vokst til livets tre, så hvis deres tro blir satt litt på prøve nå eller når som helst, støtt dere til meg. Jeg vet at dette arbeidet er selve Guds sannhet, og jeg vet at vi utsetter oss for fare hvis vi lar tvil eller djevler trekke oss bort fra denne veien. Fortsett å håpe. Fortsett videre. Erkjenn ærlig deres spørsmål og deres bekymringer, men blås først og alltid på troens flamme, for alt er mulig for dem som tror. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Markus 9:22–24; se også vers 14–21.
2. Alma 32:27; uthevelse tilføyd.
3. Markus 9:22; uthevelse tilføyd.
4. Markus 9:22, 23; uthevelse tilføyd.
5. Se Markus 9:24–27.
6. Matteus 17:20.
7. Helaman 5:50.
8. Matteus 7:16.
9. Se Apostlenes gjerninger 4:16, 20.
10. Tilpasset fra Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 bind (1883), 2:108.
11. 2 Nephi 31:13.
12. Markus 5:36.
13. Se Gordon B. Hinckley, i Conference Report, okt. 1969, 114.
14. Se de 13 trosartiklene.
15. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 515.
16. 2 Peter 1:19.

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Kristi tilhengere

Å følge Kristus er ingen tilfeldig eller sporadisk praksis, men en kontinuerlig innsats og levemåte som gjelder til alle tider og på alle steder.

En av våre mest avholdte salmer, som ble fremført av Tabernakelkoret i formiddag, begynner med disse ordene:

“Kom, følg med meg,” vår Frelser ba. Gå derfor i hans fotspor glad. Når vi ham lyder, er vi ett med Gud og ham i evighet.¹

Disse ordene, inspirert av Frelsens første invitasjon til sine disipler (se Matteus 4:19), ble skrevet av John Nicholson, en skotsk konvertitt. Som mange av våre tidlige ledere, hadde han lite formell skolegang, men dyp kjærlighet til vår Frelser og frelsesplanen.²

Alle talene på denne konferansen hjelper oss å følge i vår Frelsers fotspor, hvis eksempel og læresetninger markerer veien for enhver etterfølger av Jesus Kristus.

I likhet med alle andre kristne, studerer medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige vår Frelsers liv slik det omtales i det Nye Testamente av Matteus, Markus, Lukas og Johannes. Jeg skal se på noen eksempler og læresetninger i disse fire bøkene i Bibelen, og oppfordrer hver av oss og alle andre kristne til å overveie hvordan denne gjenopprettede kirke

og hver av oss er kvalifisert som Jesu tilhengere.

Jesus sa at dåpen var nødvendig for å komme inn i Guds rike (se Johannes 3:5). Han begynte sin tjenestegjerning ved å bli døpt (se Markus 1:9), og han og hans tilhengere døpte andre (se Johannes 3:22–26). Vi gjør det samme.

Jesus begynte sin forkynnelse ved å oppfordre sine tilhørere til å omvende seg (se Matteus 4:17). Dette er fortsatt hans tjeneres budskap til verden.

Gjennom hele sitt virke ga Jesus befalinger. Han sa: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15; se også vers 21, 23). Han bekreftet at det å holde hans bud ville kreve at hans tilhengere forlot det han kalte “det som mennesker akter høyt” (Lukas 16:15) og “menneskers

forskrifter” (Markus 7:8; se også vers 13). Han advarte også: “Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget. Men fordi dere ikke er av verden, men jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere” (Johannes 15:19). Som apostelen Peter senere erklærte, skulle Jesu tilhengere være “et folk til eiendom” (1 Peter 2:9).

Siste-dagers-hellige forstår at vi ikke skulle være “av verden”, eller bundet til “menneskers forskrifter”, men som andre Kristi etterfølgere, synes vi iblant det er vanskelig å skille oss ut fra verden og dens tradisjoner. Noen følger verdens veier fordi, som Jesus sa om noen av dem han underviste: “De ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud” (Johannes 12:43). Disse eksemplene på å ikke følge Kristus er for mange og for følsomme til å nevne her. De spenner over alt fra verdslig praksis som politisk korrekthet og ekstrem påkledning og personlig pleie, til avvik fra grunnleggende verdinormer som familiens evige natur og funksjon.

Jesu lære var ikke ment å være teoretisk. Den skulle alltid føre til handling. Jesus sa: “Den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann” (Matteus 7:24; se også Lukas 11:28) og “Salig er den tjener som herren finner i ferd med å gjøre dette når han kommer”

(Matteus 24:46). I en annen avholdt salme synger vi:

*Frelser, må jeg vise omsorg,
vandre der hvor Ånden er...
Frelser, må jeg vise omsorg,
O, må jeg følge deg.³*

Som Jesus sa, vil de som elsker ham, holde hans bud. De vil være lydige, som president Thomas S. Monson sa i formiddag. Å følge Kristus er ingen tilfeldig eller sporadisk praksis, men en kontinuerlig innsats og levemåte som gjelder til alle tider og på alle steder. Frelseren forklarte dette prinsippet og hvordan vi skulle påminnes og styrkes for å følge det, da han innstiftet nadverdets ordinans (som noen kaller altergang). Vi vet av nyere åpenbaring at han befalte sine tilhengere å ta del i symbolene til minne om ham (se Veiledning til Skriftene, Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:22 og Markus 14:21–24). Medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige følger denne befalingen hver uke ved å delta i en gudstjeneste der vi tar del i brødet og

vannet og slutter pakt om at vi alltid vil minnes ham og holde hans bud.

Jesus sa at “[menneskene] alltid skulle be” (Lukas 18:1). Han viste også dette ved eksempel, som da “han ble... hele natten i bønn til Gud” (Lukas 6:12) før han kalte sine tolv apostler. Som andre kristne, ber vi på alle Kirkens møter. Vi ber også om veiledning, og vi lærer at vi skulle ha hyppige personlige bønner og daglig knele i bønn som familie. I likhet med Jesus, ber vi til vår Fader i himmelen, og vi gjør det i Jesu Kristi hellige navn.

Frelseren kalte tolv apostler til å hjelpe ham i hans kirke, og ga dem nøklene og myndigheten til å fortsette etter hans død (se Matteus 16:18–19; Markus 3:14–15; 6:7; Lukas 6:13). Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, som Jesu Kristi gjenopprettede Kirke, følger dette eksemplet i sin organisasjon og i sin overdragelse av nøkler og myndighet til apostler.

Noen som Jesus kalte til å følge seg, gjorde det ikke umiddelbart, men ønsket å vente for å ivareta familieforpliktelser. Jesus svarte: “Ingen som legger sin hånd på ploget og ser

seg tilbake, er skikket for Guds rike” (Lukas 9:62). Mange siste-dagers-hellige praktiserer den prioriteringen Jesus forkynte. Dette innbefatter tusenvis av fantastiske seniormisjonærer og andre som har reist fra barn og barnebarn for å utføre de misjonæroppgaver de har blitt kalt til.

Jesus sa at Gud skapte mann og kvinne, og at en *mann* skulle forlate sine foreldre og holde seg til sin *hustru* (se Markus 10:6–8). Vårt engasjement for denne læren er velkjent.

I den kjente lignelsen om det bortkomne får sa Jesus at vi skulle gjøre alt vi kan for å søke etter enhver i flokken som har kommet bort (se Matteus 18:11–14; Lukas 15:3–7). Som vi vet, har president Thomas S. Monson lagt stor vekt på denne rettleidningen i sitt minneverdige eksempel og sine læresetninger om å redde våre medmennesker.⁴

I vår innsats for å redde og tjene, følger vi vår Frelasers unike eksempel og gripende læresetninger om kjærlighet: “Du skal elske din neste som deg selv” (Matteus 22:39). Han befalte oss til og med å elske våre fiender

(se Lukas 6:27–28). Og i sine store læresetninger på slutten av sitt virke på jorden, sa han:

“Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:34–35).

Som en del av å elske hverandre, sa Jesus at når vi blir forurettet av noen, skulle vi tilgi dem (se Matteus 18:21–35; Markus 11:25–26; Lukas 6:37). Selv om mange strever med dette vanskelige budet, kjenner vi alle til inspirerende eksempler på sistedagers-hellige som har gitt kjærlig tilgivelse, selv for den verste urett. For eksempel hentet Chris Williams styrke i sin tro på Jesus Kristus til å tilgi fyllekjørereren som var skyld i at hans hustru og to av hans barn døde. Bare to dager etter tragedien og fortsatt dypt fortvilet, sa denne barmhjertige mannen, som da var en av våre biskoper: “Som en Kristi disippel, hadde jeg ikke noe annet valg.”⁵

De fleste kristne gir til de fattige og trengende, slik Jesus lærte oss (se Matteus 25:31–46; Markus 14:7). Med hensyn til denne vår Frelseres lære, utmerker Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og dens medlemmer seg. Våre medlemmer gir generøse bidrag til veldedige organisasjoner og yter personlig tjeneste og gir andre gaver til de fattige og trengende. I tillegg faster våre medlemmer over

to måltider hver måned og gir minst kostnadene for disse måltidene som fasteoffer, som våre biskoper og grenspresidenter bruker til å hjelpe trengende medlemmer. Å faste for å hjelpe de sultne er en nestekjærlig handling, og når det gjøres med ærlig hensikt, gir det åndelig påfyll.

Mindre kjent er Kirkens verdensomspennende humanitærtjeneste. Ved hjelp av midler donert av generøse medlemmer, sender Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige mat, klær og andre nødvendigheter for å lindre voksne og barns lidelser over hele verden. Disse humanitære bidragene, til sammen flere hundre millioner dollar de siste ti årene, gjøres uten hensyn til religion, rase eller nasjonalitet.

Vår massive hjelpeinnsats etter jordskjelvet og tsunamien i Japan i 2011 sørget for 13 millioner dollar i kontanter og hjelpeforsyninger. I tillegg utførte over 31 000 frivillige fra Kirken mer enn 600 000 timer med tjeneste. Vår humanitære bistand til ofrene etter orkanen Sandy i det østlige USA innbefattet store donasjoner av forskjellige ressurser, i tillegg til nesten 300 000 timer med tjeneste av ca 28 000 medlemmer av Kirken under oppryddingsarbeidet. Blant mange andre eksempler i fjor sørget vi for 136 tonn klær og sko til flyktningene i det afrikanske landet Tsjad. I løpet av de siste 25 årene har vi bistått nesten 30 millioner mennesker i 179 land.⁶ Utvilsomt vet de som

kalles “mormoner”, å gi til de fattige og trengende.

I sin siste bibelske undervisning befalte vår Frelser sine tilhengere å bringe hans læresetninger til hver nasjon og hver skapning. Siden begynnelsen av gjenoprettelsen har Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige søkt å følge denne læresetningen. Selv da vi var en fattig og vanskeligstilt ny kirke med bare noen få tusen medlemmer, sendte våre tidlige ledere misjonærer over havet, til øst og vest. Som folk har vi fortsatt å undervise i det kristne budskap, til vårt unike misjonærprogram i dag har mer enn 60 000 heltidsmisjonærer, i tillegg til flere tusen andre som virker på deltid. Vi har misjonærer i over 150 land og territorier over hele verden.

Som en del av sin store Bergpreken, sa Jesus: “Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen” (Matteus 5:48). Hensikten med denne læresetningen og hensikten med å følge vår Frelser er å komme til Faderen, som vår Frelser kalte “min Far og deres Far, min Gud og deres Gud” (Johannes 20:17).

Av nyere åpenbaring, som er unik for det gjengitte evangelium, vet vi at befalingen om å søke fullkommenhet er en del av Gud Faderens plan for sine barns frelse. Ifølge denne planen er vi alle *arvinger* av våre himmelske foreldre. “Vi er Guds barn,” sa apostelen Paulus, “men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger” (Romerne 8:16–17). Dette betyr, som vi blir fortalt i Det nye testamente, at vi er “arvinger til det evige liv” (Titus 3:7) og at hvis vi kommer til Faderen, skal vi “arve alle ting” (Johannes’ åpenbaring 21:7) – alt han har – noe vårt jordiske sinn knapt kan begripe. Men vi kan i det minste forstå at det å oppnå denne høyeste tilstand i evigheten bare er

mulig hvis vi følger vår Frelser Jesus Kristus, som sa at “ingen kommer til Faderen uten ved meg” (Johannes 14:6). Vi ønsker å følge ham og bli mer lik ham, både her og siden. Derfor synger vi i siste vers av vår salme “Kom, følg med meg”:

*Er det da nok å ham forstå?
Nei, vi ham også følge må
hvor sorg og gråt oss tynger ned.
Vår lodd er da hans herlighet...*

*For troner, riker, ja, og makt,
samt herlighet i all dens prakt,
er vår for evig. Glem det ei,
husk på hans ord: “Kom, følg
med meg.”⁷*

Jeg vitner om vår Frelser Jesus Kristus, hvis læresetninger og eksempel vi søker å følge. Han oppfordrer alle oss som har tungt å bære, til å komme til ham, til å lære av ham, til å følge ham, og dermed finne hvile for vår sjel (se Matteus 4:19; 11:28). Jeg vitner om sannheten av hans budskap og hans gjenopprettede kirkes guddommelige misjon og myndighet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “Kom, følg med meg,” *Salmer*, nr. 94.
2. Se Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* (1988), 142–43, 419.
3. “O, må jeg følge deg,” *Salmer*, nr. 201.
4. Se for eksempel Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 149–61; Thomas S. Monson, “Til unnsetning,” *Liahona*, juli 2001, 57–60.
5. Chris Williams, i Jessica Henrie, “Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver,” *Deseret News*, 1. aug. 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; se også Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness* (2012).
6. Se “Emergency Response: Church Assists Worldwide,” *Church News*, 9. mars 2013, 9; Welfare Services Emergency Response, “2012 Year in Review,” 8.
7. *Salmer*, nr. 94.

Av eldste Christoffel Golden jr.
i De sytti

Faderen og Sønnen

Sentralt i Jesu Kristi evangelium og dets kraft til å frelse står en korrekt forståelse av Faderen og Sønnen.

Mine kjære brødre og søstre, jeg er takknemlig for å kunne tale til dere i ettermiddag på denne inspirerende generalkonferansen!

Når jeg skal tale om et tema som er svært hellig for meg, vil jeg først anerkjenne med takknemlighet så mange kristnes hengivenhet gjennom tidene, inkludert min slekt av franske protestanter og irske katolikker. På

grunn av sin tro og gudsdyrkelse, ofret mange av dem anseelse, eiendeler og til og med sitt eget liv for å forsvare sin Gud og sin tro.¹

Som siste-dagers-hellige og som kristne, har vi likeledes en sterk og dyp tro på Gud den evige Fader og hans Sønn, Jesus Kristus. Hengivenhet til Gud er stadig en hellig og personlig sak mellom hver enkelt av oss og vår Skaper.

Vår søken etter evig liv er intet annet enn et forsøk på å forstå hvem Gud er og å vende tilbake for å bo hos ham. Frelseren ba til sin Fader: "Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus."²

Selv i lys av denne erklæringen av vår Frelser selv, er den rådende oppfatning av Faderens og Sønnens natur gjennom mange århundrer og blant mye av menneskeheten, klart i strid med de hellige skrifers lære.

Vi hevder respektfullt at sentralt i Jesu Kristi evangelium og dets kraft til å frelse står en korrekt forståelse av Faderen og Sønnen.³

Betydningen av dette mest grunnleggende prinsipp i Jesu Kristi evangelium blir bekreftet av profeten Joseph Smiths første syn i 1820. Profeten skrev: "Jeg så to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*"⁴

Den unge Josephs opplevelse, etterfulgt av mange andre syner og åpenbaringer, viser at Gud virkelig finnes, Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus, er to adskilte og forskjellige personer, mennesket er skapt i Guds bilde, vår himmelske Fader er bokstavelig talt Jesu Kristi Far, Gud fortsetter å åpenbare seg for mennesket, Gud er alltid nær og interessert i oss, og han besvarer våre bønner.

Selv om lignende tilfeller hvor Faderen og Sønnen viser seg, er relativt sjeldne i hellig skrift, er det påfallende faktum i det første syn at det stemmer så godt med andre nedtegnede hendelser i hellig skrift.

I Det nye testamente kan vi for eksempel lese om Stefanus' siste vitnesbyrd ved sin martyrdød. Han

sa: "Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!"⁵

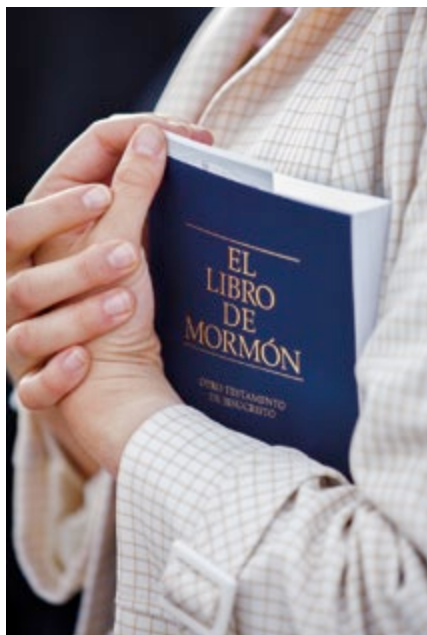
Under sitt mektige syn på øya Patmos, ser apostelen Johannes "Herren Gud, Den Allmektige"⁶ så vel som Guds lam, som forløste oss ved sitt blod.⁷

I Mormons bok står læren om Faderen og Sønnen som et majestetisk vitnesbyrd sammen med Bibelen. Mormons bok forteller om vår Frelseres besøk til nephittene, hvor Faderens røst, i påhør av rundt 2500 nephitter, presenterer den oppstandne Kristus: "Se, min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mitt navn, hør ham."⁸

I de fire evangeliene omtaler Kristus selv sin Fader i himmelen 160 ganger, og under hans korte tre-dagers tjenestegjerning blant nephittene, som er nedtegnet i Mormons bok, nevner han sin Fader 122 ganger.

I Matteus sier for eksempel Jesus: "Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør *min himmelske Faders* vilje."⁹

I Johannes vitner han: "Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser *Faderen* gjøre."¹⁰

Og i Lukas utbryter han: "*Far*, i dine hender overgir jeg min ånd!"¹¹

Hver gang vår Herre omtaler sin himmelske Fader, gjør han det med den største ærbødighet og underdanighet.

Når jeg sier dette, håper jeg det ikke blir noen misforståelser. Jesus Kristus er den store Jehova, Israels Gud, den lovede Messias, og på grunn av hans uendelige forsoning er han vår Frelser og verdens Forløser. Om ham erklærte apostelen Paulus: "Deretter kommer enden, når [Kristus] overgir riket til Gud og Faderen, etter at [Kristus] har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde."¹²

Kvelden før Frelserens forsoning holdt han sin store forbønn til Faderen. Han ba:

"Jeg ber ikke bare for disse [med andre ord sine apostler], men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg,

at de alle må være *ett*, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være *ett i oss*, for at verden skal tro at du har utsendt meg.

Og den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være *ett*, likesom vi er *ett*."¹³

Faderen og Sønnen er tydelig adskilte personer, men de er fullkomment samstemte og *ett i kraft* og hensikt. Deres enhet er ikke forbeholdt dem alene. Nei, de ønsker den samme enhet for alle som vil, med hengivenhet, følge og adlyde deres bud.

Hvordan kan den som oppriktig søker Gud, bli kjent med Faderen og Sønnen? Vår Frelser lovet: "Mentalsmannen, Den Hellige Ånd, ... skal lære dere alle ting."¹⁴

I Mormons bok erklærte Nephi, da han talte om Kristi lære, at Den hellige ånd "vitner om Faderen og Sønnen".¹⁵

Det er sant at Den hellige ånds kraft eller innflytelse til tider kan føles

av enhver, i henhold til Herrens vilje, uavhengig av vedkommendes religiøse overbevisning. Men det fulle mål, eller Den hellige ånds gave, kommer først etter at man har mottatt, med “et sønderknust hjerte og en angrende ånd”,¹⁶ ordinansene dåp og Den hellige ånds gave¹⁷ Ved håndspåleggelse. Disse og andre hellige ordinanser kan bare utføres ved Guds prestedømmes ledelse og myndighet. I denne forbindelse lærer vi:

“Og dette større prestedømme forvalter evangeliet og har nøkkelen til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud.

Derfor, i dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt.”¹⁸

Sett i sitt sanne lys, er læren om Faderen og Sønnen læren om den evige familie. Alle mennesker har levd tidligere som et åndebarn med himmelske foreldre,¹⁹ med Kristus som

Faderens førstefødte i denne himmelske familie.²⁰

Dette gjelder oss alle. Vi er vår himmelske Faders barn.

President Ezra Taft Benson sa følgende med profetisk innsikt: “Intet kommer til å overraske oss mer når vi går gjennom sløret til den annen side, enn å innse hvor godt vi kjenner vår Fader [i himmelen] og hvor kjent hans ansikt er for oss.”²¹

Jeg har lært at det ikke er mulig å formidle på menneskers språk de tingene som bare gjøres kjent ved Den hellige ånd og Guds kraft. Det er i denne ånd at jeg bærer mitt høytidelige vitnesbyrd om vår evige Fader og hans hellige Sønns eksistens, nærhet og godhet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, bind 1: Beginnings to 1500*, rev. utg. (1975) and *A History of*

Christianity, bind 2: Reformation to the Present, rev. utg. (1975); se også Diarmaid MacCulloch, *The Reformation* (2003).

2. Johannes 17:3.

3. Se *Lectures on Faith* (1985), 38–44.

4. Joseph Smith – Historie 1:17.

5. Apostlenes gjerninger 7:56.

6. Johannes’ åpenbaring 4:8.

7. Johannes’ åpenbaring 5:9.

8. 3 Nephi 11:7.

9. Matteus 7:21; uthevelse tilføyd.

10. Johannes 5:19; uthevelse tilføyd.

11. Lukas 23:46; uthevelse tilføyd.

12. 1 Korinterbrev 15:24. For ytterligere forståelse av Frelseren og hans misjon, se “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd,” *Liahona*, april 2000, 2–3.

13. Johannes 17:20–22; uthevelse tilføyd.

14. Johannes 14:26.

15. 2 Nephi 31:18.

16. 3 Nephi 9:20; Moroni 6:2.

17. Se Johannes 3:5; 3 Nephi 11:31–38.

18. Lære og pakter 84:19–20.

19. Se “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.

20. Se Kolosserne 1:15; Lære og pakter 93:21.

21. Ezra Taft Benson, “Jesus Christ – Gifts and Expectations,” i *Speeches of the Year, 1974* (1975), 313; se også “Jesus Kristus – gaver og forventninger,” *Tambuli*, May 1977, 24.

Av eldste Enrique R. Falabella
i De sytti

Hjemmet – Livets skole

Lærdommer mottas i et hjem – stedet som kan bli et stykke himmel her på jorden.

Noen foreldre unnskylder seg for feil de har gjort hjemme, ved å si at årsaken til dette er at det ikke finnes en skole for foreldre.

I virkeligheten finnes det en slik skole, og den kan være den beste av alle. Denne skolen kalles *hjemmet*.

Når jeg reiser tilbake i tid i min egen hukommelse, husker jeg verdsatte øyeblikk jeg har opplevd sammen med min hustru. Når jeg deler disse minnene med dere, vil dere kanskje minnes egne erfaringer – både gode og dårlige. Vi lærer av dem alle.

1. Templet er stedet

Da jeg kom hjem fra misjon, møtte jeg en vakker ung kvinne med langt svart hår ned til midjen. Hun hadde nydelige, store honningfargede øyne og et smittende smil. Hun bergtok meg fra første stund jeg så henne.

Min hustru hadde satt seg som mål å gifte seg i templet, selv om nærme-ste tempel den gangen innebar en reise på over 6400 km.

Vår borgerlige vielse var både gledelig og trist, fordi vi ble viet med en utløpsdato. Funksjonæren uttalte ordene: "Og nå erklærer jeg dere

mann og hustru", men straks etter sa han: "Inntil døden skiller dere ad."

Så med offer sparte vi penger til en enveisbillett til Mesa Arizona tempel.

I templet, mens vi knelte ved alteret, uttalte en bemyndiget tjener de ordene jeg lengtet etter, som erklærte oss mann og hustru for tid og all evighet.

En venn tok oss med til Søndagsskolen. Under møtet reiste han seg og presenterte oss for klassen. På slutten av møtet kom en mann bort til meg, tok meg i hånden og la en 20-dollarseddel i den. Like etter kom en annen mann bort til meg, og til min overraskelse la han også en seddel i hånden min. Jeg så raskt etter min hustru, som var på den andre siden av rommet, og ropte: "Blanquy, håndhils på alle!"

Snart hadde vi samlet nok penger til å reise tilbake til Guatemala.

"I den celestiale herlighet er det tre himler eller grader.

Og for å oppnå den høyeste, må et menneske inngå i dette prestedømmets orden."¹

2. Det skal to til for å krangle

Et av min hustrus slagord har vært: "Det skal to til for å krangle, og jeg skal aldri være en av dem."

Herren har tydelig beskrevet egenskapene som skulle veilede vår omgang med andre mennesker. Dette er overtalelse, langmodighet, mildhet, ydmykhet og oppriktig kjærighet.²

Fysiske overgrep i familien er noe som forekommer sjeldnere i visse samfunn, og vi gleder oss over det. Vi er imidlertid fortsatt langt unna å avskaffe følelsesmessige overgrep. Den skade som forårsakes av denne formen for overgrep, vedvarer i vår hukommelse, sårer vår personlighet, sår hat i vårt hjerte, reduserer vår selv-følelse og fyller oss med frykt.

Det er ikke nok å delta i seremonien for celestiale ekteskap. Vi må også leve et celestiale liv.

3. Et barn som synger, er et lykkelig barn

Min hustru har et annet slagord som hun nevner ofte.

Frelseren forsto viktigheten av hellig musikk. Etter at han hadde feiret påske sammen med sine disipler, forteller Skriftene: "Da de hadde sunget lovsangen, gikk de ut til Oljeberget."³

Og gjennom profeten Joseph sa han: "For min sjel fryder seg ved hjertets sang, ja, de rettferdiges sang er en bønn til meg, og den skal bli besvart med en velsignelse på deres hoder."⁴

Hvor rørende det er å høre et lite barn som har blitt lært av sine foreldre å synge "Jeg er Guds kjære barn".⁵

4. Jeg trenger en klem

Ordene "Jeg er glad i deg", "Tusen takk" og "Tilgi meg" er som balsam for sjelen. De forvandler tårer til lykke. De gir trøst til en nedtyngt sjel og bekrefter de varme følelsene i vårt hjerte. Akkurat som planter visner når de ikke får dyrebart vann, vil vår kjærighet vansmekte og dø hvis vi glemmer de kjærlige ordene og handlingene.

gleden i ansiktet hennes når hun leser om igjen skriftstedene som vitner om Frelserens misjon.

Hvor kloke vår Frelseres ord er: “Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg.”⁷

Inspirert av dette spurte jeg mitt barnebarn Raquel, som nylig hadde lært å lese: “Hva med å sette deg som mål å lese Mormons bok?”

Hun svarte: “Men bestefar, det er så vanskelig. Det er en stor bok.”

Så spurte jeg om hun ville lese en side for meg. Jeg fant frem en stoppeklokke og tok tiden på henne. Jeg sa: “Det tok bare tre minutter, og den spanske versjonen av Mormons bok har 642 sider, så du trenger 1926 minutter.”

Dette kunne ha skremt henne enda mer, så jeg delte dette tallet på 60 minutter og fortalte henne at hun bare ville trenge 32 timer til å lese den – mindre enn en og en halv dag!

Så sa hun: “Det er så enkelt, bestefar.”

Til slutt tok det Raquel, hennes bror Esteban og våre andre barnebarn mer tid enn dette, for dette er en bok som må leses med bønn og meditasjon.

Med tiden, når vi lærer å glede oss over Skriftene, vil vi utbryte som salmisten: “Hvor dine ord er søte for min gane, de er bedre enn honning for min munn!”⁸

6. Det er ikke nok å være kjent med Skriftene, vi må etterleve dem

Jeg husker at da jeg kom hjem fra misjon og hadde gransket Skriftene flittig, trodde jeg at jeg visste alt. I forlovelsestiden pleide Blanquy og jeg å studere Skriftene sammen. Jeg brukte mange av mine notater og henvisninger for å dele min kunnskap om evangeliet med henne. Etter at vi giftet oss, kom jeg til en alvorlig erkjennelse

Jeg husker da vi pleide å sende kjærlighetsbrev via vanlig post, eller hvordan vi samlet noen mynter for å ringe våre kjære fra en telefonkiosk, eller hvordan vi tegnet og skrev kjærlighetsdikt på vanlig papir.

I dag høres alt dette ut som museumsgjenstander!

Teknologien i vår tid gjør oss i stand til å utrette underverker. Hvor lett det er å sende en tekstmelding om kjærlighet og takknemlighet! Ungdom gjør det stadig vekk. Jeg lurar på om denne og andre vakre vaner fortsetter når vårt hjem er etablert. En tekstmelding jeg fikk av min hustru nylig, lyder slik: “En klem som himmelen, et kyss

som solen og en kveld som månen. En lykkedag, jeg elsker deg.”

Jeg kan ikke motstå følelsen av at jeg er i himmelen når jeg får en melding som dette.

Vår himmelske Fader er et fullkomment eksempel på å uttrykke kjærlighet. Da han presenterte sin Sønn, brukte han ordene “Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.”⁶

5. Jeg elsker Mormons bok og min Frelser Jesus Kristus

Jeg blir full av følelser når jeg ser min hustru lese Mormons bok hver dag. Når hun gjør det, kan jeg føle hennes vitnesbyrd bare ved å se

da jeg lærte en viktig lekse av henne: Jeg hadde kanskje prøvd å *lære* henne evangeliet, men hun lærte meg å *etterleve* det.

Da Frelseren avsluttet Bergprekenen, ga han dette kloke rådet: “Derfor – hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygde huset sitt på fjellgrunn.”⁹

De som etterlever de celestiale prinsippene som finnes i Skriftene, trøster dem som lider. De gir glede til dem som er deprimert, veiledning til dem som er villfarne, fred til dem som er fortvilet, og sikker rettledning til dem som søker sannheten.

I korthet:

1. Templet er stedet.
2. Det skal to til for å krangle, og jeg skal aldri være en av dem.
3. Et barn som synger, er et lykkelig barn.
4. Jeg trenger en klem.
5. Jeg elsker Mormons bok og min Frelser Jesus Kristus.
6. Det er ikke nok å være kjent med Skriftene, vi må etterleve dem.

Disse og mange andre lærdommer er lært i et hjem – stedet som kan bli et stykke himmel her på jorden.¹⁰ Jeg vitner om at Jesu Kristi evangelium og vår himmelske Faders plan gir sikker rettledning i dette liv og løftet om evig liv, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 131:1–2.
2. Se Lære og pakter 121:41.
3. Markus 14:26.
4. Lære og pakter 25:12.
5. “Jeg er Guds kjære barn,” *Salmer*; nr. 187.
6. Matteus 3:17; se også Markus 1:11; 3 Nephi 11:7.
7. Johannes 5:39.
8. Salmene 119:103.
9. Matteus 7:24.
10. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – David O. McKay (2003), 43, 150.

Av eldste Erich W. Kopischke

i De sytti

Herrens anerkjennelse

Å søke og motta Herrens anerkjennelse vil føre til kunnskap om at vi er utvalgt og velsignet av ham.

Da jeg var ung gutt, tok min far meg noen ganger med seg for å arbeide på prosjekter. Vi hadde en liten hage noen få kilometer fra der vi bodde, og det var alltid så mye å gjøre for å forberede hagen til hver årstid. Vi jobbet med lysthuset eller bygget eller reparert gjerder. I mitt minne foregikk dette arbeidet alltid når det var iskaldt, tung snø eller øsende regn. Men jeg elsket det. Min far lærte meg å gjøre ting med tålmodighet og anerkjennelse.

En dag ba han meg om å stramme en skrue og advarte: “Husk at hvis du skruer for hardt, vil den knekke.” Stolt ønsket jeg å vise ham hva jeg kunne. Jeg skrudde av alle krefter, og selvfølgelig knakk jeg skruen. Han kom med en morsom kommentar, og vi begynte på nytt. Selv når jeg gjorde noe feil, følte jeg alltid hans kjærlighet og tillit til meg. Han gikk bort for mer enn 10 år siden, men jeg kan fortsatt høre stemmen hans, kjenne hans kjærlighet, nyte hans oppmuntring og føle hans anerkjennelse.

Følelsen av å bli anerkjent av noen vi elsker, er et grunnleggende menneskelig behov. Å bli anerkjent av gode mennesker motiverer oss. Det styrker vår følelse av egenverd og selvtillit. De som ikke kan finne anerkjennelse fra ønskelige kilder, søker den ofte

andre steder. De søker kanskje til personer som ikke er interessert i deres beste. De kan slutte seg til falske venner og gjøre tvilsomme ting for å prøve å få den anerkjennelsen de søker. De kan søke anerkjennelse ved å gå med et spesielt klesmerke for å oppnå en følelse av tilhørighet eller status. For noen kan det å strebe etter en fremtredende rolle eller stilling også være en måte å søke anerkjennelse på. De kan definere sin verdi ved en stilling de har eller en status de oppnår.

Selv i Kirken er vi ikke alltid fri for en slik tankegang. Å søke anerkjennelse fra feil kilder eller av feil grunner fører oss inn på et farlig spor – et som lett kan føre oss vill og til og med til fortapelse. Istedenfor å føle oss verdsett og selvsikre, vil vi til slutt føle oss forlatt og mindrevverdige.

Alma rådet sin sønn Helaman: “Se hen til Gud og lev.”¹ Den beste kilden til styrke og varig anerkjennelse er vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. De kjenner oss. De elsker oss. De anerkjenner oss ikke på grunn av vår tittel eller stilling. De ser ikke på vår status. De ser inn i vårt hjerte. De anerkjenner oss for den vi er og det vi streber etter å bli. Å søke og motta anerkjennelse fra Dem vil alltid løfte og oppmuntre oss.

Jeg skal presentere et enkelt mønster som, hvis det brukes, kan hjelpe hver og en av oss å finne den største anerkjennelse. Dette mønsteret ble gitt av Herren gjennom profeten Joseph Smith: "Sannelig sier jeg dere, alle blant dem som vet at deres hjerter er ærlige, og er sønderknuste og har en angrende ånd og er villige til å holde sine pakter ved å ofre, ja, ethvert offer som jeg, Herren, befaler – vil jeg ta imot."²

Dette mønsteret består av tre enkle trinn:

1. Vite at vårt hjerte er ærlig og sønderknust.
2. Vite at vi har en angrende ånd.
3. Være villige til å overholde våre pakter ved å ofre, slik Herren har befalt.

Først må vi vite at vårt hjerte er ærlig og sønderknust. Hvordan vet vi det? Vi begynner med oppriktig selvransakelse. Hjertet er våre innerste følelser. Når vi betrakter vårt hjerte, evaluerer vi oss selv. Det ingen rundt oss vet, vet utvilsomt vi. Vi kjenner våre motiver og ønsker. Når vi foretar en oppriktig, ærlig selvransakelse, vil vi ikke bortforklare eller narre oss selv.

Det finnes også en måte å bedømme om vårt hjerte er sønderknust på. Et sønderknust hjerte er et mykt, åpent og mottagelig hjerte. Når jeg hører Frelseren si: "Se, jeg står for døren og banker,"³ hører jeg ham banke på døren til mitt hjerte. Hvis jeg åpner denne døren for ham, er jeg mer mottagelig for Åndens tilskyndelser, og jeg aksepterer lettere Guds vilje.

Hvis vi oppriktig og ydmykt grunner på i hvilken grad vårt hjerte er ærlig og sønderknust, vil vi bli undervist av Den hellige ånd. Vi vil

få en behagelig bekreftelse eller mild irettesettelse som oppfordrer oss til å handle.

Derneft må vi vite at vår ånd er angrende. Ordet *angrende* er definert i Oxford Dictionary som "å føle eller uttrykke samvittighetskval når man erkjenner at man har gjort noe galt".⁴ Hvis vi har en angrende ånd, erkjenner vi våre synder og mangler. Vi er lærevillige med hensyn til "det som angår rettferdighet"⁵ Vi føler bedrøvelse etter Guds sinn og er villige til å omvende oss. En angrende ånd er villig til å lytte til "Den hellige ånds tilskyndelser".⁶

En angrende ånd tilkjenner seg vår villighet og beslutsomhet til å handle. Vi er villige til å ydmyke oss for Gud, villige til å omvende oss, villige til å lære og villige til å forandre oss. Vi er villige til å be: "La ikke min vilje skje, bare din."⁷

Det tredje trinnet for å bli anerkjent av Herren er en bevisst beslutning om å overholde våre pakter ved offer, "ja, ethvert offer som jeg, Herren, befaler."⁸ Altfor ofte tror vi at ordet *offer* refererer til noe stort eller vanskelig for oss å gjøre. I enkelte situasjoner kan dette være sant, men det meste handler om å leve fra dag til dag som en sann Kristi disippel.

En måte å overholde våre pakter om å ofre, er verdig deltagelse i nadverden hver uke. Vi forbereder oss bevisst for den hellige ordinansen. Vi fornyer og bekrefter våre hellige løfter til Herren. På denne måten føler vi hans anerkjennelse og mottar hans forsikring om at vår innsats blir påskjønet og våre synder er tilgitt gjennom Jesu Kristi forsoning. Under denne ordinansen lover Herren oss at hvis vi er villige til å påta oss hans Sønnens navn og alltid minnes ham

og holde hans bud, vil vi alltid ha hans Ånd hos oss. Å ha Den hellige ånd som vår stadige ledsager, er den beste indikasjon på at vi blir anerkjent av Gud.

Andre måter å overholde våre pakter om å ofre, er noe så enkelt som å ta imot et kall i Kirken og trofast tjene i dette kallet, eller å følge oppfordringen fra vår profet, Thomas S. Monson, om å strekke oss ut til dem som står ved veikanten og trenger åndelig redning. Vi overholder våre pakter om å ofre ved å yte stillferdig tjeneste i vårt nabolag eller lokalsamfunn, eller ved å finne navnene på våre forfedre og gjøre tempelarbeid for dem. Vi overholder våre pakter om å ofre ved ganske enkelt å strebe etter rettferdighet, å være åpne og lytte til Åndens tilskyndelser i hverdagen. Noen ganger innebærer overholdelse av våre pakter intet mer enn å stå urokkelig og trofast når livets stormer raser rundt oss.

Etter å ha forklart mønsteret for å bli anerkjent av ham, bruker Herren en flott illustrasjon for å vise hvordan

vi som enkeltpersoner og familier, tjener på å søke hans anerkjennelse. Han sa: “For jeg, Herren, vil forårsake at de blir lik et meget fruktbart tre som er plantet i god jord ved en klar bekk og bærer meget dyrebar frukt.”⁹

Når vi personlig er i harmoni med Herrens ånd og føler hans anerkjennelse, vil vi bli velsignet mer enn vi kan fatte og frembringe mye god frukt. Vi vil være blant dem til hvem han har sagt: “Vel gjort, du gode og tro tjener! Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget. Gå inn til din herres glede!”¹⁰

Å søke og motta Herrens anerkjennelse vil føre til kunnskap om at vi er utvalgt og velsignet av ham. Vi vil få økt tillit til at han vil lede oss og veilede oss til det gode. Hans milde barmhjertighet vil bli tydelig i vårt hjerte, i vårt liv og i vår familie.

Av hele mitt hjerte ber jeg dere søke Herrens anerkjennelse og nyte hans lovede velsignelser. Når vi følger det enkle mønster som Herren har gitt oss, vil vi få visshet om at vi er anerkjent av

ham, uavhengig av vår stilling, status eller jordiske begrensninger. Hans kjærlige anerkjennelse vil motivere oss, øke vår tro og hjelpe oss å takle alt vi står overfor i livet. Til tross for våre utfordringer, vil vi ha fremgang, blomstre,¹¹ og føle fred.¹² Vi vil være blant dem om hvem Herren sa:

“Frykt ikke, små barn, for dere er mine, og jeg har overvunnet verden, og dere er av dem som min Fader har gitt meg.

“Og ingen av dem som min Fader har gitt meg, skal gå fortapt.”¹³

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 37:47.
2. Lære og pakter 97:8.
3. Johannes' åpenbaring 3:20.
4. *Oxford Dictionaries Online*, “contrite,” oxforddictionaries.com.
5. Alma 21:23.
6. Mosiah 3:19.
7. Lukas 22:42.
8. Lære og pakter 97:8.
9. Lære og pakter 97:9.
10. Matteus 25:21.
11. Se Mosiah 2:22.
12. Se Mosiah 2:41.
13. Lære og pakter 50:41–42.

Av eldste Bruce D. Porter

i De sytti

Vakre morgener

Vi trenger ikke frykte fremtiden eller miste håpet eller vårt gode mot, for Gud er med oss.

På en torsdag kveld i Jerusalem møtte Jesus sine disipler i et rom ovenpå for å feire påske. Men nene som var sammen med ham, visste ikke at dette måltidet en dag ville bli kalt det siste måltid. Hadde de visst dette og hva det betydde, ville de ha grått.

Deres Mester forsto imidlertid fullkomment at ildprøven i Getsemane og på Golgata snart ville begynne. De mørkeste timene i verdens historie var nært forestående, og likevel sa Jesus til dem: "I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden" (Johannes 16:33).

Vi lever i dag i en tid med uro og usikkerhet, en tid Herren profeterte for Enok at det ville være "ugudelighetens og hevners dager" (Moses 7:60). Trengsel og vanskelige tider kan ligge foran oss, men vi har også grunn til godt mot og stor glede, for vi lever i den siste evangelieutdeling, da Gud har gjenopprettet sin kirke og sitt rike på jorden som forberedelse for sin Sønnns gjenkomst.

President Boyd K. Packer talte en gang om sine barnebarn og den stadig mer urolige verden de lever i. Han sa: "De vil se mange begivenheter finne sted i sin levetid. Noen av disse vil bli en prøve på deres mot og prøve deres tro. Men hvis de ved bønn søker hjelp

og veiledning, skal de bli gitt makt over motgang."

Og senere tilføyde han: "De moralverdier som selve sivilisasjonen må være forankret i, tillegges stadig mindre betydning. Likevel frykter jeg ikke fremtiden" ("Frykt ikke," *Liahona*, mai 2004, 77, 78).

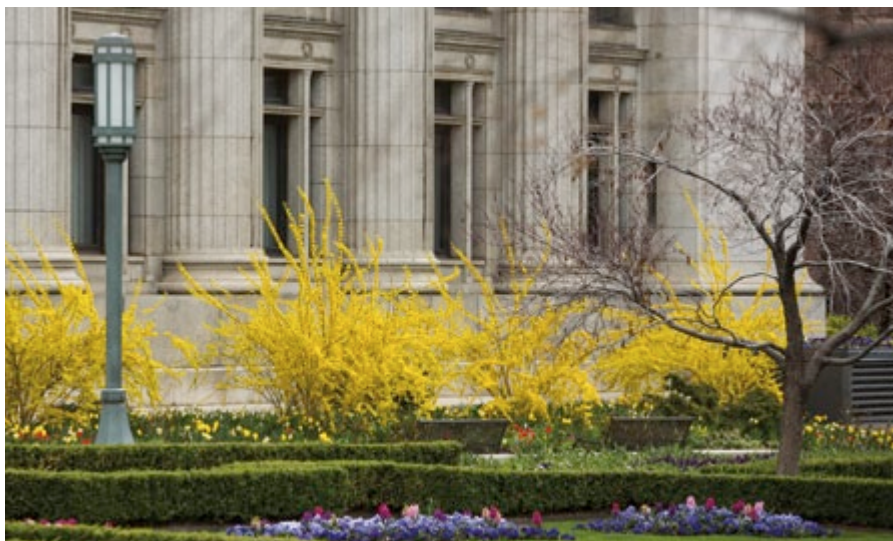
Brødre og søstre, vi trenger ikke frykte fremtiden eller miste håpet eller vårt gode mot, for Gud er med oss. Blant de første nedskrevne råd som Jesus ga sine nylig kalte disipler i Galilea, var de to ordene: "Frykt ikke" (Lukas 5:10). Han gjentok dette rådet mange ganger under sin tjenestetgjerning. Til sine hellige i vår tid har Frelseren sagt: "Vær derfor ved godt mot og frykt ikke, for jeg, Herren, er med dere og vil stå ved deres side" (L&p 68:6).

Herren vil stå ved sin kirke og sitt folk og holde dem i sikkerhet til sitt komme. Det vil være fred i Sion og i hennes staver, for han har erklært: "Innsamlingen til Sions land og til hennes staver, kan tjene som et forsvar og en tilflukt fra stormen og fra vreden når den i fullt mål skal utøses over hele jorden" (L&p 115:6).

Kirken står som en skanse for dens medlemmers sikkerhet. Selv om forholdene i verden kan bli svært plagsomme til tider, vil trofaste sistedagers-hellige finne tilflukt i Sions staver. Herren har bestemt at steinen som ble revet løs fra fjellet, men ikke av menneskehender, skal rulle frem til den har fylt hele jorden (se Daniel 2:31–45; L&p 65:2). Og ingen menneskelig makt kan stanse den, for Gud er dette verkets opphavsmann, og Jesus Kristus er hjørnesteinen.

Profeten Nephi så i et syn at i de siste dager ville Guds Lams kraft falle på "Herrens pakts folk", og de ville bli "væpnet med rettskaffenhet og med Guds kraft i stor herlighet" (1 Nephi 14:14).

Hver og en av oss og våre familier, kan bli væpnet med Guds kraft som et forsvar hvis vi bare vil være trofaste mot Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og la Ånden være vår veileder. Prøvelser kan komme, og vi vil kanskje ikke forstå alt som skjer

Broadway-musikalen *Oklahoma*: “Å, hvilken nydelig morgen! Å, hvilken nydelig dag! Jeg har en strålende følelse, alt vil gå min vei” (Se Richard Rodgers og Oscar Hammerstein II, “Oh, What a Beautiful Mornin” [1943]).

I de mellomliggende årene har denne lyse stemmen i et mørkt uvær blitt for meg et symbol på hva tro og håp dreier seg om. Selv i en stadig mørkere verden, kan vi som sistedagers-hellige synge med glede, vel vitende om at himmelens krefter er med Guds kirke og folk. Vi kan glede oss i visshet om at en vakker morgen ligger foran oss – begynnelsen av tusenårsrikets dag, da Guds Sønn skal stige opp i øst og igjen regjere på jorden.

Jeg tenker også på to andre vakre morgener i verdens historie. Våren 1820, en vakker, klar morgen i Palmyra, New York, gikk en ung mann ved navn Joseph Smith inn i en lund og knelte i bønn. Svaret på denne bønnen, at Faderen og Sønnen viste seg, innledet evangelieutdelingen i tidenes fylde og gjenopprettelsen av Jesu Kristi Kirke på jorden.

Enda en vakker morgen grydde for nesten 2000 år siden like utenfor Jerusalems murer. Solen skinte utvilsomt uvanlig sterkt den påskemorgenen. En liten gruppe kvinner hadde kommet for å besøke graven i hagen, i håp om å salve sin korsfestede Herres legeme. To engler møtte dem og erklærte: “Hvorfor søker dere den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått” (Lukas 24:5–6).

Jeg vitner om Jesu Kristi seier over synd og død. Jeg vitner om vår evige Faders barmhjertige plan og hans evige kjærlighet. Når vi står opp hver morgen, måtte vi se opp mot himmelen i tro og si: “Å, hvilken nydelig morgen.” Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

med oss eller rundt oss. Men hvis vi ydmykt og i stillhet stoler på Herren, vil han gi oss styrke og veiledning i enhver utfordring vi opplever. Når vårt eneste ønske er å behage ham, vil vi bli velsignet med dyp indre fred.

I begynnelsen av gjenopprettelsen opplevde Kirkens medlemmer alvorlige prøvelser. President Brigham Young sa om denne tiden: “Når jeg har vært omgitt av mobber, og død og ødeleggelse har truet overalt, vet jeg ikke noe annet enn at jeg har følt meg like glad [og] vel til mote som jeg gjør nå. Utsiktene kan virke dystre og meget mørke, men jeg har aldri opplevd en tid i dette evangelium da jeg ikke visste at resultatet ville bli til beste for sannhetens sak” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* [1997], 357).

Min misjonærledsager, Paul, var en som alltid utstrålte godt mot. Som ung far ble han rammet av multipel sklerose. Men til tross for motgangen som fulgte, fortsatte han å tjene andre med glede og godt humør. Han kom en gang inn på kontoret mitt i sin første rullestol og erklærte: “Livet begynner med en motorisert

rullestol!” Jeg vil alltid huske da han, et par år før han døde, løftet den olympiske fakkelen i rullestolen sin mens hundrevis jublet. Som den evig-brennende flamme, avtok aldri Pauls tro i livets uvær.

Da jeg var student ved Brigham Young University, bodde jeg i et hus sammen med flere unge menn. Min romkamerat, Bruce, var den mest optimistiske personen jeg noen sinne har kjent. Vi hørte ham aldri si noe negativt om noen person eller omstendighet, og det var umulig å ikke føle seg oppmuntret i hans nærvær. Hans gode mot kom av en vedvarende tillit til Frelseren og hans evangelium.

En kald vinterdag gikk en annen venn av meg, Tom, over universitetsområdet. Klokken var bare 07.00, og universitetsområdet var folketomt og mørkt. Det snødde tungt og blåste friskt. “For et elendig vær,” tenkte Tom. Han gikk videre, og ute i mørket og snøen hørte han noen synge.

Ganske riktig, gjennom snødrevet kom vår evig optimistiske venn, Bruce. Med armene utstrakt mot himmelen, sang han et nummer fra

Av **eldste D. Todd Christofferson**
i De tolv apostilers quorum

Forløsning

Ettersom vi følger Kristus, søker vi å delta i og fremme hans forløsende arbeid.

I kolonitiden var det stor etterspørsel etter arbeidskraft i Amerika. I det 18. og på begynnelsen av det 19. århundre ble potensielle arbeidsinnvandrere rekruttert i Storbritannia, Tyskland og andre europeiske land, men mange som var villige til å dra, hadde ikke råd til reisen. Det var ikke uvanlig for disse å reise under en lånekontrakt, hvor de lovet å jobbe etter sin ankomst i en viss periode uten lønn, som betaling for reisen. Andre kom med løfte om at familiemedlemmer som allerede var i Amerika, ville betale reisen ved ankomst, men hvis det ikke skjedde, var nykommerne forpliktet til å betale sine egne kostnader ved å arbeide gratis i en periode. Begrepet som ble brukt til å beskrive disse arbeidsinnvandrerne, var "forløser". De måtte "forløse" kostnadene for sin reise – på en måte kjøpe sin frihet – ved sitt arbeid.¹

Blant de mest betydningsfulle av Jesu Kristi beskrivende titler er Forløser. Som nevnt i min korte redegjørelse for innvanderer-"forløser", betyr ordet *forløse* å betale en forpliktelse eller en gjeld. *Forløse* kan også bety å redde eller sette fri som ved å betale løsepenger. Hvis noen begår en feil og deretter korrigerer den eller gjør det godt igjen, sier vi at han har forløst seg selv. Hver av disse betydningene

antyder ulike sider av den store forløsning som ble utført av Jesus Kristus ved sin forsoning, som ifølge ordboken innbefatter "å befri fra synden og dens straff, som ved et offer gjort for synderen."²

Frelserens forløsning har to deler. Først soner den for Adams overtredelse og menneskets påfølgende fall ved å overvinne det som kan kalles de direkte virkningene av fallet – fysisk død og åndelig død. Fysisk død er godt forstått. Åndelig død er

menneskets adskillelse fra Gud. Med Paulus' ord: "For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus" (1 Korinterbrev 15:22). Denne forløsning fra fysisk og åndelig død er både universell og uten vilkår.³

Den andre siden av Frelserens forsoning er forløsning fra det som kan kalles de indirekte konsekvensene av fallet – våre egne synder i motsetning til Adams overtredelse. På grunn av fallet blir vi født inn i en jordisk verden hvor synd – det vil si ulydighet mot guddommelig innstiftet lov – er gjennomgripende. Herren snakker for oss alle når han sier:

"Synden [vil] unnfanges i deres hjerter når de vokser opp, og de må smake det bitre så de kan vite å verdsette det gode.

"Og det er gitt dem å kjenne godt fra ondt, derfor har de sin valgfrihet" (Moses 6:55–56).

Fordi vi er ansvarlige, og vi foretar valgene, er forløsning fra våre egne synder betinget – betinget av at vi

bekjenner og avstår fra synd og vender om til et gudfryktig liv, eller med andre ord, betinget av omvendelse (se L&p 58:43). “Derfor,” befaler Herren, “lær dine barn at alle mennesker, hvor de enn måtte være, må omvende seg, ellers kan de på ingen måte arve Guds rike, for intet urent kan bo der eller i hans nærhet” (Moses 6:57).

Frelserens lidelse i Getsemane og hans pine på korset forløser oss fra synd ved å oppfylle de krav som rettferdigheten har på oss. Han viser barmhjertighet og benåder dem som omvender seg. Forsoningen betaler også gjelden som rettferdigheten skylder oss, ved å helbrede og kompensere oss for lidelse vi påføres uskyldig. “For se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skapnings smerter, både menns, kvinners og barns som tilhører Adams familie” (2 Nephi 9:21; se også Alma 7:11–12).⁴

Ettersom vi følger Kristus, søker vi å delta i, og fremme hans forløsende arbeid. Den største tjeneste vi kan tilby andre i dette liv, først og fremst de i vår egen familie, er å bringe dem til Kristus ved tro og omvendelse, slik at de kan oppleve hans forløsning – fred og glede nå, og udødelighet og evig liv i den kommende verden. Våre misjonærs arbeid er et stort uttrykk for Herrens forløsende kjærlighet. Som hans bemyndigede sendebud, tilbyr de uforlignelige

velsignelser av tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåp og Den hellige ånds gave, som åpner veien til åndelig gjenfødelse og forløsning.

Vi kan også bistå i Herrens forløsning av dem som er på den andre siden av graven. “De trofaste eldster i denne evangelieutdeling når de forlater jordelivet, fortsetter sitt arbeid med å forkynne omvendelsens og forløsnings evangelium gjennom Guds Enbårne Sønnns offer blant dem som er i mørke og under syndens trelldom i den store verden hvor de døde ånder befinner seg” (L&p 138:57). Med fordelene av stedfortredende ritualer som vi tilbyr i Guds templer, kan selv de som døde i fangenskap under synden, bli frigjort.⁵

Selv om de viktigste aspektene ved forløsning har med omvendelse og tilgivelse å gjøre, er det et svært viktig timelig aspekt også. Jesus sies å ha gått omkring og gjort vel (se Apostlenes gjerninger 10:38), blant annet ved å helbrede syke og uføre, gi mat til de sultne og undervise i en enda bedre vei. “Menneskesønnen [er ikke] kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge i manges sted” (Matteus 20:28). Slik kan også vi, under Den hellige ånds innflytelse, gå omkring og gjøre vel ifølge Mesterens forløsende mønster.

Den slags forløsende arbeid innebærer å hjelpe mennesker med deres

problemer. Det betyr å være en venn for de fattige og svake, lindre lidelse, rette opp i urett, forsvare sannheten, styrke den oppvoksende generasjon, og oppnå trygghet og lykke i hjemmet. Mye av vårt forløsningsarbeid på jorden består i å hjelpe andre å vokse og oppnå sine rettferdige håp og ambisjoner.

Et eksempel fra Victor Hugos roman *Les Misérables*, om enn oppdiktet, har alltid rørt og inspirert meg. På begynnelsen av historien gir biskop Bienvenu kost og losji til den hjemløse Jean Valjean, som nettopp har blitt løslatt etter 19 år i fengsel for å ha stjålet et brød til sin søsters sultende barn. Herdet og bitter belønner Valjean biskop Bienvenus godhet ved å stjele sølvtøyet hans. Når han senere blir anholdt av mistenksomme gendarmen, påstår Valjean at sølvet var en gave til ham. Når gendarmene bringer ham tilbake til biskopens hus, bekrefter biskop Bienvenu, til Valjeans store overraskelse, hans historie og for effektens skyld sier han: “Men! Jeg ga deg også lysestakene, som er i sølv som det andre, og er verdt to hundre franc. Hvorfor tok du ikke dem sammen med tallerkenene?” ...

Biskopen gikk bort til ham og sa med lav stemme:

‘Glem ikke at du har lovet meg å bruke dette sølvet til å bli en hederlig mann.’

Jean Valjean, som ikke kunne huske noe om dette løftet, sto målløs. Biskopen ... fortsatte høytidelig:

‘Jean Valjean, min bror – du tilhører ikke lenger det onde, men det gode. Det er din sjel jeg kjøper for deg. Jeg trekker den bort fra mørke tanker og fra fortapelsens ånd, og jeg gir den til Gud!’”

Jean Valjean ble virkelig en ny mann, en ærlig mann og en velgjører for mange. Resten av livet beholdt

han de to sølvlysestakene som en påminnelse om at hans sjel hadde blitt forløst for Gud.⁶

Noen former for timelig forløsning kommer med felles innsats. Det er en av grunnene til at Frelseren opprettet en kirke. Når vi er organisert i quorum og hjelpeorganisasjoner og i staver, menigheter og grener, kan vi ikke bare undervise og oppmuntre hverandre i evangeliet, men vi kan også dra nytte av personer og ressurser til å takle livets kriser. Personer som opptrer alene eller i interessegrupper, kan ikke alltid gi tilstrekkelige midler til å løse større utfordringer. Som Jesu Kristi etterfølgere er vi et fellesskap av hellige som er organisert for å hjelpe med å ivareta våre medhelliges behov og så mange andres som vi kan nå over hele verden.

På grunn av vår humanitærinnsats det siste året, som eldste Dallin H. Oaks nevnte, har 890 000 mennesker i 36 land rent vann, 70 000 mennesker i 57 land rullestoler, 75 000 mennesker i 25 land forbedret syn, og mange mennesker i 52 land har fått bistand etter naturkatastrofer. I samarbeid med andre har Kirken gitt vaksinasjoner til rundt 8 millioner barn og

hjulpet syrere i flyktningleirer i Tyrkia, Libanon og Jordan med livets nødvendigheter. Samtidig mottok Kirkens medlemmer i nød over 500 millioner dollar som fasteoffer- og annen velferdshjelp i 2012. Takk for deres giverglede.

Alt dette tar ikke engang med i beregningen de enkelte handlinger av godhet og støtte – gaver av mat, klær, penger, omsorg og tusen andre former for lindring og medfølelse – hvor kan vi delta i Kristus-lignende forløsningsarbeid. Som gutt var jeg vitne til min egen mors handlinger for å forløse en kvinne i nød. For mange år siden da hennes barn var små, gjennomgikk min mor en alvorlig operasjon som nesten tok livet hennes og gjorde henne sengeleggende mye av tiden i nesten et år. I løpet av denne tiden hjalp familien og menigheten mor og familien vår. For ytterligere hjelp anbefalte Hjelpeforeningens president, søster Abraham, at foreldrene mine leide en kvinne i menigheten som desperat trengte arbeid. Når jeg forteller denne historien, vil jeg bruke de fiktive navnene Sara og Annie på denne kvinnen og hennes datter. Dette er

min mors beretning:

“Jeg kan se det så tydelig som om det var i går. Der lå jeg i sengen, og søster Abraham tok Sara med til soveromsdøren. Hjertet sank i brystet mitt. Der sto den minst attraktive personen jeg noensinne hadde møtt – så tynn, pjusket, uflidd hår, skråskuldret, og med bøyd hode og blikket i gulvet. Hun gikk i en gammel huskjole, fire størrelser for stor. Hun ville ikke se opp, og snakket så lavt at jeg ikke kunne høre henne. Bak henne gjemte det seg en liten jente på ca tre år. Hva i all verden skulle jeg gjøre med denne skapningen? Da de hadde forlatt rommet, gråt og gråt jeg. Jeg trengte hjelp, ikke flere problemer. Søster Abraham ble hos henne en stund, og de fikk snart orden i huset og tilberedte noen gode måltider. Søster Abraham ba meg prøve det i noen dager, [og sa] at denne jenta hadde det svært vanskelig og trengte hjelp.

Neste morgen da Sara kom, fikk jeg henne endelig til å komme bort til sengen så jeg kunne høre henne. Hun spurte hva jeg ville at hun skulle gjøre. Jeg fortalte henne det og sa: ‘Men det viktigste er guttene mine. Tilbring tid med dem, les for dem – de er viktigere

enn huset.' Hun var en god kokk og holdt huset rent, vasket klærne og var snill med guttene.

Med tiden fikk jeg høre Saras historie. [Fordi hun var tunghørt, gjorde hun det ikke bra på skolen og måtte omsider slutte. Hun giftet seg ung med en utsvevende mann. Annie ble født og ble Saras øyensten. En vinternatt kom hennes mann hjem full, tvang Sara og Annie inn i bilen i bare nattøyet og slapp dem så av i veikanten. De så ham aldri igjen. Barbente og iskalde gikk Sara og Annie flere kilometer til hennes mors hjem.] Moren lot dem få bo hos seg i bytte for å gjøre alt husarbeid og all matlaging og ta seg av sin søster og bror som gikk på videregående skole.

Vi tok Sara med til en ørelege så hun fikk høreapparat... Vi fikk henne til å ta voksenopplæring, og hun fullførte videregående. Hun gikk på kveldsskole og ble senere uteksaminert fra høyskole og underviste i spesialpedagogikk. Hun kjøpte et lite hus. Annie giftet seg i templet og fikk to barn. Sara ble til slutt operert i ørene, og var endelig i stand til å høre godt. Mange år senere

pensjonerte hun seg og reiste på misjon... Sara takket oss ofte og sa at hun lærte så mye av meg, spesielt da jeg sa at sønnene mine var viktigere enn huset. Hun sa at det lærte henne å være slik med Annie... Sara er en veldig spesiell kvinne."

Som Jesu Kristi disipler skulle vi gjøre alt vi kan for å forløse andre fra lidelse og byrder. Likevel vil vår største forløsende tjeneste være å lede dem til Kristus. Uten hans forløsning fra døden og fra synd, har vi bare et evangelium av sosial rettferdighet. Dette kan gi litt hjelp og forsoning i dag, men det har ingen makt til å nedkalle fra himmelen den fullkomne rettferdighet og uendelige barmhjertighet. Den avgjørende forløsning finnes i Jesus Kristus og i ham alene. Jeg anerkjenner ydmykt og takknemlig ham som Forløseren, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. utg. (1993), "redemptioner."
2. *Webster's New World College Dictionary*, 3. utg. (1988), "redeem."
3. "Guds Sønn har sonet for den opprinnelige overtredelse, derfor kan ikke foreldrenes synder legges på barnas hoder, for de er

rene fra verdens grunnleggelse av" (Moses 6:54). Ved Kristi forløsning overvinnes alle graven og oppstår til udødelighet. I tillegg overvinnes alle åndelig død ved å bli bragt tilbake til Guds nærhet for å bli dømt. Jesus sa: "Likesom jeg er blitt løftet opp [på korset] av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger" (3 Nephi 27:14). De som er rensset fra synd, forblir hos Gud i det himmelske rike, men de som ikke har omvendt seg og er urene, kan ikke bo hos en hellig Gud, og etter dommen må de dra derfra og dermed lide åndelig død igjen. Dette omtales noen ganger som en annen død eller å lide åndelig død for annen gang. (Se Helaman 14:15-18.)

4. Det er med hensyn til våre egne synder at Skriftene sier at noen ikke får fordelene av forløsningen: "Derfor forblir de ugudelige i en tilstand som om ingen forløsning var utført, unntatt forløsningen fra dødens bånd" (Alma 11:41). "Den som ikke utøver noen tro til omvendelse, blir utsatt for hele den lov som rettferdigheten forlanger. Derfor er den store og evige forløsningsplan bare tilveiebragt for den som har tro til omvendelse" (Alma 34:16). Hvis en mann avviser Frelserens forsoning, må han selv innfri sin gjeld til rettferdigheten. Jesus sa: "For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg. Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg" (Lære og pakter 19:16-17). En uforløst persons lidelse for synd er kjent som helvete. Det innebærer å være underlagt djevelen og er beskrevet i Skriftenes metaforer som å være i lenker eller en innsjø av ild og svovel. Lehi tryglet sine sønner om å velge Kristi forløsning "og ikke velge evig død ifølge kjødets vilje og det onde som er i det, som gir djevelens ånd makt til å ta til fange og føre dere ned til helvete, så han kan herske over dere i sitt eget rike" (2 Nephi 2:29). Likevel, på grunn av Jesu Kristi forsoning, har helvete en ende, og de som må gjennomgå det, blir "forløst fra djevelen [i] den siste oppstandelse" (Lære og pakter 76:85). De relativt få "fortapelsens sønner" er "de eneste som den annen død skal ha [varig] makt over, ja, sannelig, de eneste som ikke skal bli forløst i Herrens beleilige tid etter å ha lidd hans vrede" (Lære og pakter 76:32, 37-38).
5. Profeten Joseph Smith jublet: "La de døde fremføre frydesanger om evig lovprisning til kong Immanuel som før verden ble til fastsatte det som ville gjøre det mulig for oss å fri dem ut av deres fengsel, for fangene skal settes fri" (Lære og pakter 128:22).
6. Se Victor Hugo, *Les Misérables* (1992), 91-92.

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Jeg ber om at Herren må velsigne og bevare dere, mine brødre og søstre. Måtte hans lovede fred være med dere nå og alltid.

Mine brødre og søstre, hvilken strålende konferanse vi har hatt. Jeg vet at dere er enige med meg i at budskapene har vært inspirerende. Våre hjerter har blitt rørt, og våre vitnesbyrd om dette guddommelige verk har blitt styrket når vi har følt Herrens ånd. Måtte vi lenge huske det vi har hørt de siste to dagene. Jeg

oppfordrer dere til å studere budskapene ytterligere når de blir trykt i kommende utgaver av *Ensign* og *Liahona*.

Vi vil takke alle som har talt til oss, så vel som dem som har holdt bønn. I tillegg har musikken vært oppløftende og inspirerende. Vi elsker vårt fantastiske Tabernakelkor, og takker alle

andre som også har fremført musikk.

Sammen uttrykker vi vår takknemlighet til Unge kvinners generalpresidentskap og generalutvalg, som ble avløst i går. Deres tjeneste har vært enestående og deres engasjement fullstendig.

Vi har oppholdt, med oppløftede hender, brødre og søstre som har blitt kalt til nye stillinger under denne konferansen. De skal alle vite at vi gleder oss til å tjene sammen med dem i Mesterens sak.

Vi er en verdensomspennende kirke, brødre og søstre. Våre medlemmer finnes over hele verden. Måtte dere være gode borgere i de nasjoner der dere bor, gode naboer i deres lokalsamfunn og rekke ut en hjelpende hånd til personer fra andre trossamfunn så vel som til våre egne. Måtte vi være tolerante, snille og kjærlige overfor dem som ikke deler

vår tro og våre normer. Frelseren kom til jorden med et budskap om kjærlighet og velvilje overfor alle menn og kvinner. Måtte vi alltid følge hans eksempel.

Jeg ber om at vi må være oppmerksomme på behovene til menneskene rundt oss. Det er noen, særlig blant de unge, som tragisk nok er innblandet i narkotika, umoral, pornografi og så videre. Det finnes dem som er ensomme, heriblant enker og enkemenn, som lengter etter andres selskap og omtanke. Måtte vi alltid være rede til å gi dem en hjelpende hånd og et kjærlig hjerte.

Vi lever i en tid i verdens historie da det er mange vanskelige utfordringer, men også store muligheter og grunner til å glede seg. Det hender naturligvis at vi opplever skuffelser, sorg og til og med tragedier i vårt liv. Men hvis vi vil sette vår lit til

Herren, vil han hjelpe oss gjennom våre vanskeligheter, uansett hva de måtte være. Salmisten ga følgende forsikring: "Om kvelden kommer gråt som gjest, om morgenen er det frydesang."¹

Mine brødre og søstre, dere skal vite hvor takknemlig jeg er for Jesu Kristi evangelium, gjengitt i disse siste dager gjennom profeten Joseph Smith. Det er nøkkelen til vår lykke. Måtte vi være ydmyke og tilbøyelige til bønn, i tro på at vår himmelske Fader kan veilede og velsigne oss i vårt liv.

Jeg bærer mitt personlige vitnesbyrd for dere om at Gud lever, at han hører ydmyke hjerters bønner. Hans Sønn, vår Frelser og Forløser, taler til hver av oss: "Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham."² Måtte vi tro disse ordene og dra nytte av dette løftet.

Når vi nå avslutter denne konferansen, nedkaller jeg himmelens velsignelser over hver og en av dere. Måtte deres hjem være fylt med harmoni, høflighet og kjærlighet. Måtte de være fylt med Herrens ånd. Måtte dere gi næring til deres vitnesbyrd om evangeliet, slik at det kan beskytte dere mot Satans tuktelse.

Til vi ses igjen om seks måneder, ber jeg om at Herren vil velsigne og bevare dere, mine brødre og søstre. Måtte hans lovede fred være med dere nå og alltid. Takk for deres bønner på mine og alle generalautoritetenes vegne. Vi er dypt takknemlige for dere. I vår Frelser og Forløser, vår Herre Jesu Kristi navn, han som vi tjener. Amen. ■

NOTER

1. Salmene 30:5.
2. Johannes' åpenbaring 3:20.

Av **Ann M. Dibb**
Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Deres hellige steder

Enten [deres hellige steder] er geografiske eller øyeblikk i tid, er de like hellige og har en utrolig styrkende kraft.

Vårt GUF-tema for 2013 er hentet fra det 87. kapittel i Lære og pakter. Denne instruksjonen finnes i tre forskjellige kapitler, så formaningene er åpenbart viktige. Den forklarer hvordan vi kan få beskyttelse, styrke og fred i urovekkende tider. Den inspirerte instruksjonen er: "Stå på hellige steder og vær urokkelige."¹

Når jeg grunner på dette temaet, tenker jeg alltid: "Hva er de 'hellige steder' vår himmelske Fader sikter til?" President Ezra Taft Benson sa: "Blant disse hellige stedene er våre templer, våre møtehus, våre hjem og Sions staver, som er ... 'som en beskyttelse og en tilflukt'."² I tillegg til disse, tror jeg vi alle kan finne mange flere hellige steder. Vi kan først se på ordet *sted* som fysiske omgivelser eller en geografisk plassering. Et *sted* kan imidlertid være "en tydelig omstendighet, et standpunkt eller en sinnstilstand".³ Dette betyr at hellige steder kan innbefatte *øyeblikk i tid* – øyeblikk når Den hellige ånd vitner for oss, øyeblikk når vi føler vår himmelske Faders kjærlighet, eller øyeblikk når vi får svar på våre bønner. Ikke minst tror jeg at hver gang man har mot til å stå for det som er rett, særlig i situasjoner der ingen andre er villige til å gjøre det, skaper man et hellig sted.

I løpet av Joseph Smiths korte, men storartede liv, sto han virkelig "på hellige steder" og var urokkelig. Som ung tenåring var han urolig på grunn av den religiøse forvirringen i lokalsamfunnet, og ønsket å vite hvilken av alle kirkene som var sann. Skogen nær hans hjem ble et hellig sted da han knelte blant trærne og ba høyt for første gang. Hans bønn ble besvart, og i dag kaller siste-dagers-hellige dette skogholtet for Den hellige lund.

Unge kvinner over hele verden står på hellige steder i naturen på Unge kvinners leir. En leder fortalte meg historien om en ung kvinnes opplevelse. Denne jenta var mindre aktiv, og var litt skeptisk til å ha en åndelig opplevelse i skogen. Etter den første dagen rapporterte hun til lederen: "Jeg koser meg, men kan vi kutte ut alt snakket om Ånden? Jeg er her for å være på leir, nyte naturen, være sammen med mine venner og ha det gøy!" Men på det avsluttende vitnesbyrdsrådet innrømmet den samme jenta gråtende: "Jeg vil ikke hjem. Hvordan kan jeg ha det jeg føler akkurat nå, denne Ånden, med meg hele tiden?" Hun hadde oppdaget et hellig sted.

Et annet hellig sted i Joseph Smiths liv var hans eget soverom. Dette kan være vanskelig å tro fordi, som mange av dere, delte han soverom med søsken. Det ble et hellig sted da han ba med stor tro, ydmykhet og behov. Han forklarte: "Etter å ha gått til sengs for natten, henga [jeg] meg til Den Allmektige Gud og ba om tilgivelse for alle mine synder og tåpeligheter."⁴ De tre årene som hadde gått siden Joseph Smith mottok synet i Den hellige lund, hadde ikke vært lette. Sytten år gamle Joseph hadde utholdt endeløs hån, latterliggjøring og mobbing. Men den natten på Josephs soverom, viste

engelen Moroni seg som svar på hans bønner. Joseph fikk kunnskap og trøst. Den natten ble soverommet hans et hellig sted.

Da jeg så en Mormon Message-video for ungdom, så jeg et annet soverom som hadde blitt et hellig sted. Videoen viser Ingrid Delgado, en ung kvinne fra El Salvador som uttrykker sine følelser for templet. Hun sier: "Det er godt å vite at vi har et sted hvor vi kan komme vekk fra det som er av verden, og motta hellige ordinanser og hjelpe dem som ikke kunne motta dem i dette livet." Mens hun snakker, viser videoen Ingrid som leser i Skriftene, omgitt av Kirkens plakater, sitater, et Personlig fremgang-hefte, bilder av familien og templet og ja, hennes yndlingskosedyr.⁵ Kanskje uten å være klar over det, har hun skapt sitt hellige sted borte fra det som er av verden. Jeg lurer på hvor mange ganger Ingrid har lest i Skriftene, følt Ånden og mottatt svar på sine bønner på sitt hellige sted.

Et annet uventet hellig sted i Joseph Smiths liv var Liberty fengsel. Eldste Jeffrey R. Holland sa: "Det var ingen tyngre tid i Josephs liv enn denne grusomme, ulovlige og uberettigede innesperringen." Eldste Holland forklarte så at Liberty fengsel hadde

blitt kalt et "fengselstempel" på grunn av de hellige opplevelsene profeten Joseph Smith hadde der.⁶

Noen av dere unge kvinner har kanskje deres eget Liberty fengsel, et sted hvor dere opplever ydmykelse, et sted hvor dere ikke føler noen kjærlig omtanke, et sted hvor dere blir hånet, mobbet, eller til og med fysisk skadet. Til dere unge kvinner har jeg eldste Hollands ord: "Man kan få hellige åpenbaringer og dypt lærerike opplevelser fra Herren *i livets ynkeligste omstendigheter* ... mens man opplever den vondeste urett og står overfor de mest uoverstigelige odds og den verste motstand noensinne."⁷ Med andre ord, akkurat som profeten Joseph Smith, kan *dere* skape og stå på hellige steder, selv i de vanskeligste stunder dere noensinne har opplevd.

En ung voksen, Kirsten, fortalte meg om sin smertefulle opplevelse. Videregående skole hadde vært hennes Liberty fengsel. Heldigvis ga musikkrommet lindring. Hun sa: "Når jeg kom inn i dette rommet, var det som om jeg kom til et sikkert sted. Det var ingen nedverdiggende eller hånlige kommentarer, ingen banning. I stedet hørte vi uttrykk for oppmuntring og kjærlighet. Vi var vennlige. Det var et lykkelig sted. Musikkrommet var fylt med Ånden mens vi øvet og fremførte musikk. Rommet var som dette i stor grad på grunn av lærerens innflytelse. Han var en god kristen mann. Når jeg tenker tilbake, var videregående et foredlingssted. Det var vanskelig, men jeg lærte standhaftighet. Jeg vil alltid være takknemlig for mitt tilfluktssted, mitt hellige sted, musikkrommet."⁸

Har dere reflektert over deres hellige steder i kveld? Jeg har bedt hundrevis av unge kvinner om å fortelle

om sine hellige steder. Enten de er geografiske eller øyeblikk i tid, er de like hellige og har en utrolig styrkende kraft. Her er ni av deres gripende svar:

- En: "Jeg var på sykehuset og holdt min nye lillebror."
- To: "Hver gang jeg leser min patriarkalske velsignelse, føler jeg at min himmelske Fader kjenner og elsker meg."
- Tre: "Den dagen jeg fylte 12, pyntet de unge kvinnene i menigheten døren min med papirhjerter.⁹ Jeg følte meg elsket, akseptert og lykkelig!"
- Fire: "Da jeg leste i Skriftene en dag, var det noen ord som 'skilte seg ut'. Jeg hadde funnet et svar på mine bønner."
- Fem: "Jeg kom inn på en fest hvor folk drakk og drev med andre upassende aktiviteter. Ånden ba meg snu og dra hjem. Jeg gjorde det, og ja, det var sosiale konsekvenser. I det øyeblikket fikk jeg imidlertid selv tilliten jeg trengte for å vite at jeg kunne etterleve evangeliet."
- Seks: "Under nadverden tenkte jeg på forsoningen. Jeg innså at jeg trengte å tilgi noen jeg var sint på. Å velge å tilgi var en positiv handling som ville bringe forsoning inn i mitt daglige liv."
- Syv: "Etter å ha deltatt på "En ny begynnelse" sammen med mamma, kysset hun meg på kinnet og sa at hun var glad i meg. Det var første gang jeg kunne huske at hun hadde gjort det."
- Åtte: "Etter biskopens bekreftelse, visste jeg at løftet i Skriftene var sant: 'Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø.'¹⁰ Jeg følte håp og visste at jeg kunne begynne min lange omvendelsesprosess."

- Til slutt: "En kveld fattet jeg mot til å dele mine følelser om evangeliet og en Mormons bok med min beste venninne. Senere var det et privilegium å få delta i dåpen hennes. Nå går vi i kirken sammen."

La meg fortelle dere om et av mine hellige steder. En gang følte jeg meg overveldet, redd og helt alene. Stille ba jeg: "Himmelske Fader, jeg får ikke dette til. Vil du være så snill å hjelpe meg?" Snart var det en som kom, la en hånd på skulderen min og ga meg oppriktig oppmuntring. I samme øyeblikk følte jeg fred. Jeg følte meg anerkjent. Alt hadde endret seg. Jeg tenkte på president Spencer W. Kimballs ord: "Gud ser oss virkelig og våker over oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov."¹¹ For meg hadde det øyeblikket, det stedet, blitt hellig.

Kjære unge kvinner, det finnes utallige andre hellige steder jeg skulle ønske vi kunne dele med hverandre. Når dere kommer hjem i kveld, oppfordrer jeg dere til å skrive i dagboken om de stedene dere gjenkjenner og husker. Det er klart for meg at tusenvis av *dere* står på hellige steder. Disse stedene gir dere beskyttelse,

styrke og fred i urovekkende tider. Deres vitnesbyrd blir sterkere fordi dere står for sannhet og rettferdighet på *strålende* måter.

Dere, Kirkens edle ungdom, er mine helter. Jeg er glad i dere. Jeg føler vår himmelske Faders utrolige kjærlighet til dere, og jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Jesu Kristi evangelium er sant. Han venter, rede til å holde dere oppe når dere står "på hellige steder og [er] urokkelige". Jeg elsker og oppholder president Thomas S. Monson, vår sanne og oppmuntrende profet. Dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 87:8; se også Lære og pakter 45:32; 101:22.
2. Ezra Taft Benson, "Prepare Yourself for the Great Day of the Lord," *New Era*, mai 1982, 50; se også Lære og pakter 115:6.
3. Merriam-Webster Online, "place," merriam-webster.com/dictionary/place.
4. Joseph Smith – Historie 1:29.
5. Se "Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador," lds.org/youth/video.
6. Jeffrey R. Holland, "Lessons from Liberty Jail," *Ensign*, sep. 2009, 26, 28.
7. Jeffrey R. Holland, "Lessons from Liberty Jail," 28.
8. Personlig samtale med forfatteren.
9. Kalles i USA noen ganger et "hjerteanfall".
10. Jesaja 1:18.
11. Spencer W. Kimball, "Et liv i overflod," *Liahona*, juni 1979, 3.

San Salvador, El Salvador

Av Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Når du redder en pike, redder du flere generasjoner

Deres gode liv vil velsigne deres forfedre, deres familie nå og familiemedlemmer som ennå ikke har kommet.

Det er en ære for meg å tale til Kirkens tapre unge kvinner. Vi ser dere gå fremover på veien for dem som overholder sine pakter, og vi vet at deres gode liv vil velsigne deres forfedre, deres familie nå og familiemedlemmer som ennå ikke har kommet, for som president Gordon B. Hinckley uttalte “Når du redder en pike, redder du flere generasjoner.”¹

Deres pakts vei begynte da dere ble døpt og mottok Den hellige ånds gave. Den fortsetter ukentlig på nadverdsmøtet, et hellig sted hvor dere fornyer deres dåpspakt. Nå er tiden for å forberede dere til å inngå tempelpakter. “Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for [våre] familier å bli evig forenet.”²

Stå på hellige steder for deres forfedre. “Alle mennesker som kommer til denne jord, er et produkt av generasjoner av foreldre. Vi har en naturlig lengsel etter å assosiere oss med våre

forfedre.”³ Når dere deltar i slektshistorie og tempelarbeid, veves deres liv sammen med deres forfedres ved å gi dem frelsende ordinanser.

Stå på hellige steder for dere selv og deres nærmeste familie. Deres rettferdige eksempel vil være en kilde til stor glede, uavhengig av familiens omstendigheter. Deres gode valg vil gjøre dere kvalifisert til å inngå og holde hellige pakter som vil binde familien sammen for evig.

Stå på hellige steder for deres fremtidige familie. Bestem dere for å bli beseglet til deres mann ved det hellige prestedømme i templet når dere starter en evig familieenhet. Deres barn vil bli velsignet med sannheten når dere vever deres gode eksempel og urokkelige vitnesbyrd inn i deres liv og veileder dem på paktens vei.

Jeg så disse evige prinsippene utstilt på den forrige internasjonale kunstkonkurransen for ungdom. Megan Warner Taylor hadde digitalt komponert et fotografi med en moderne tilnærming til Kristi lignelse

om de ti jomfruer.⁴ Jeg møtte Megan, og hun forklarte symbolikken i den tiende jomfruen, som hun beskrev som en dydig og troende ung kvinne som var beredt til å inngå og holde hellige tempelpakter. Som med alle de kloke jomfruene, kom hennes forberedelse ved at hun fylte olje på sin lampe, en dråpe om gangen, ved konsekvent rettferdig livsførsel. Jeg la jeg merke til hvor vakkert håret hennes var flettet. Megan forklarte at flettingen symboliserte sammenvevingen av denne unge kvinnens dydige liv med utallige generasjoner. Én flette symboliserte hennes kjærlighet og respekt for sine forfedre, den andre hennes rettferdige innflytelse på sin nåværende familie og den tredje hennes forberedte liv sammenvevd med kommende generasjoner.

Jeg møtte en annen ung kvinne hvis tidlige åndelige forberedelse har vevd et liv i rettferdighet sammen med mange generasjoner.

En vakker september ettermiddag var min mann og jeg i templet og ventet på å delta i tempelordinanser. Chris, en venn av oss, kom inn i rommet. Det var flott å se denne unge mannen, som nylig hadde kommet hjem fra misjon til Russland.

Da sesjonen var i ferd med å begynne, satte en ung og vakker kvinne seg ved siden av meg. Hun strålte, smilte og var fylt med lys. Jeg ønsket å bli kjent med henne, så jeg presenterte meg lavmælt. Hun hvisket navnet sitt, Kate, og jeg gjenkjente etternavnet som en familie som hadde bodd i Michigan der familien min en gang bodde. Kate var deres voksne datter, som fem uker tidligere hadde kommet hjem fra misjon i Tyskland.

Under sesjonen dukket stadig tanken opp: “Presenter Kate for Chris.”

Queen Creek, Arizona, USA

Jeg skjøv tilskyndelsen til side og tenkte: "Når, hvor, hvordan?" Da vi forberedte oss til å dra, kom Chris bort for å si adjø, og jeg grep muligheten. Jeg trakk Kate mot meg og hvisket: "Dere er to dydige unge mennesker som trenger å bli kjent med hverandre." Jeg forlot templet tilfreds med at jeg hadde fulgt tilskyndelsen.

På vei hjem snakket min mann og jeg om våre erindringer om utfordringene som hadde kommet til Kates familie. Jeg har siden blitt bedre kjent med Kate, og hun har hjulpet meg å forstå årsakene til gleden hun utstrålte i templet den dagen.

Kate har alltid prøvd å holde seg på paktens vei ved å søke hellige steder. Hun vokste opp i et hjem der familiens hjemmeaften, familiebønn og skriftstudium gjorde hennes hjem til et hellig sted. Som barn lærte hun om templet, og sangen "Jeg ser vår Herres tempel" var en favoritt på familiens hjemmeaften.⁵ Som liten pike så hun foreldrene sette et eksempel på å søke et hellig sted når de dro til templet på

en helgekvelde istedenfor å gå på kino eller ut på middag.

Hun elsket sin far inderlig, og han brukte sin prestedømsmyndighet til å hjelpe henne å inngå sin første pakt i dåpen. Hun fikk deretter hender lagt på sitt hode og mottok Den hellige ånd. Kate sa: "Jeg var glad for å motta Den hellige ånd, og jeg visste at det ville hjelpe meg å holde meg på veien til evig liv."

Livet fortsatte på svært velsignet og lykksalig vis for Kate. Da hun var 14, begynte hun på videregående skole og elsket Seminar, et annet hellig sted hvor hun lærte om evangeliet. En dag begynte læreren å snakke om prøvelser, og garanterte at vi alle ville oppleve dem. Hun sa til seg selv: "Jeg vil ikke ha prøvelser. Jeg vil ikke høre dette."

Det var bare noen få uker senere at hennes far våknet svært syk 1. påskedag. Kate sa: "Far var veldig sunn. Han var maratonløper. Mor ble så skremt av hvor syk han var at hun kjørte ham til sykehuset. Innen 36 timer hadde

han et massivt slag som lammet det meste av kroppen hans. Han kunne blunke, men resten av kroppen fungerte ikke. Jeg husker at jeg så ham og tenkte: Å nei, det skjer. Seminarlæreren min hadde rett. Jeg opplever en prøvelse." Innen få dager gikk Kates far bort.

Kate fortalte videre: "Det var så vanskelig. Man ønsker aldri å miste helten i livet sitt. Jeg visste at jeg kunne gjøre det til et springbrett til vekst eller la det være en veisperning. Jeg ønsket ikke å la det ødelegge livet mitt, for jeg var bare 14 år gammel. Jeg prøvde å være så nær til Herren som mulig. Jeg leste mye i Skriftene. Alma kapittel 40 forsikret meg om at oppstandelsen er reell, og at på grunn av Kristi forsoning kan jeg være sammen med far igjen. Jeg ba mye. Jeg skrev i dagboken min så ofte jeg kunne. Jeg holdt mitt vitnesbyrd levende ved å skrive det ned. Jeg gikk til kirken og i Unge kvinner hver uke. Jeg omga meg med gode venner. Jeg holdt meg nær

omsorgsfulle slektninger og spesielt mor, som var ankeret i vår familie. Jeg ba om prestedømsvelsignelser fra min bestefar og andre prestedømsbærere.”

Disse konsekvente valgene, i likhet med den kloke jomfruens, fylte olje på Kates lampe. Hun var motivert av sitt ønske om å være sammen med faren igjen. Kate visste at faren var klar over hennes valg, og hun ønsket ikke å skuffe ham. Hun ønsket et evig forhold til ham, og hun forsto at det å holde seg på paktens vei ville holde hennes liv tett sammenvevd med hans.

Prøvelsene var imidlertid ikke over. Da Kate var 21 og sendte inn misjonspapirene sine, fikk moren diagnosen kreft. Kate måtte ta en viktig avgjørelse. Skulle hun bli hjemme og hjelpe sin mor eller reise på misjon? Moren fikk en prestedømsvelsignelse som lovet at hun ville overleve sykdommen. Beroliget av denne velsignelsen gikk Kate frem i tro og fortsatte med sine planer om å reise på misjon.

Kate sa: “Det var å ta et skritt ut i mørket, men på min misjon kom omsider lyset og jeg fikk nyheten om at min mors velsignelse ble oppfylt. Jeg var så glad for at jeg ikke utsatte å tjene Herren. Når vanskelige ting kommer, tror jeg det er lett å stoppe opp og ikke egentlig ønske å gå videre, men hvis man setter Herren først, kan motgang føre til vakre velsignelser. Man kan se hans hånd og oppleve mirakler.” Kate opplevde sannheten i president Thomas S. Monsons ord: “Vi vil finne våre største muligheter når vi har det aller vanskeligst.”⁶

Kate hadde denne slags tro fordi hun forsto frelsesplanen. Hun visste at vi levde før, at jordelivet er en tid for prøvelser og at vi vil leve igjen. Hun hadde tro på at hennes mor ville bli velsignet, men på grunn av sin erfaring med faren, visste hun at hvis moren skulle gå bort, ville det gå bra. Hun sa: “Jeg overlevde ikke bare min fars død, den ble en del av min identitet for godt. Og hadde min mor blitt tatt bort, ville det ha gjort det samme.

Det ville ha vevd et større vitnesbyrd inn i mitt liv.”⁷

Kate søkte et hellig sted den kvelden jeg møtte henne i templet. Av et ønske om å veve de evige forbindelser som kommer gjennom templet tett sammen, fulgte hun det mønster som ble etablert av foreldrene med regelmessige tempelbesøk.

Ikke mye hendte den kvelden jeg presenterte Kate for Chris, men da hun søkte et annet hellig sted neste søndag, så Kate Chris blant hundrevis av unge enslige voksne på en andakt for Instituttet. Der fant de ut mer om hverandre. Noen uker senere inviterte Chris henne til å se generalkonferansen sammen. De fortsatte å søke steder som innbød Ånden gjennom hele forlovelsesstiden, og ble til slutt besejlet i templet, det hellige stedet der de først møtte hverandre. Begge ivaretar nå sitt hellige ansvar som foreldre, idet de vever sitt vitnesbyrd om frelsesplanen inn i tre små gutters liv og veileder dem på paktens vei.

“Når du redder en pike, redder du flere generasjoner.” Kates beslutning som 14-åring om å holde seg på veien, konsekvent fylle olje på sin lampe og stå på hellige steder, *har* og *vil* frelse generasjoner. Å søke etter sine forfedre og tjene i templet har vevd hennes hjerte sammen med deres. Deltagelse i slektshistorie og tempelarbeid vil likeledes veve deres hjerter sammen og gi deres forfedre mulighet til evig liv.

Etterlevelse av evangeliet i hjemmet vil også fylle olje på deres lampe og veve åndelig styrke inn i deres hjem nå og velsigne deres fremtidige familie på utallige måter. Og dessuten, som eldste Robert D. Hales sa: “Hvis våre foreldre ikke har vært et godt eksempel, er det vårt ansvar å bryte sirkelen ... og lære dem korrekte tradisjoner for kommende generasjoner.”⁸

Bestem dere nå for å gjøre alt dere kan for å fylle deres lamper, så deres sterke vitnesbyrd og eksempel kan bli vevet inn i mange generasjoners liv – i fortid, nåtid og fremtid. Jeg vitner om at deres dydige liv ikke bare vil frelse generasjoner, men det vil redde *deres* evige liv, for det er den eneste måten å vende tilbake til vår himmelske Fader og finne sann glede nå og i evigheten. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, “Stå sterk og urokkelig,” *Verdensomspennende opplæring for ledere*, 10. jan. 2004, 20; se også Gordon B. Hinckley, “Vårt ansvar overfor våre unge kvinner,” *Lys over Norge*, jan. 1988, 88.
2. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. Russell M. Nelson, “Generasjoner sammenføyet i kjærlighet,” *Liahona*, mai 2010, 92.
4. Se Matteus 25:1–13.
5. Se “Jeg ser vår Herres tempel,” *Barnas sangbok*, 99.
6. Thomas S. Monson, “Møt din Goliat,” *Lys over Norge*, mai. 1987, 2.
7. Personlig intervju med forfatteren, 2013.
8. Robert D. Hales, “Hvordan vil våre barn huske oss?” *Lys over Norge*, jan. 1994, 10.

Av Elaine S. Dalton

Unge kvinners generalpresident

Vær urokkelige!

Stå fast. Vær standhaftig. “Står frem for sannhet og rettferdighet.” Stå som vitne. Vær et banner for verden. Stå på hellige steder!

I kveld står jeg på et hellig sted ved denne talerstolen, i nærvær av profeter, seere og åpenbarere og Guds kongelige døtre. Dette er en fantastisk tid å være på jorden og være en ung kvinne. Dere er vår himmelske Faders utvalgte døtre. Jeg håper dere kjenner deres identitet og vet hvor elsket dere er av vår Fader i himmelen. Han elsker dere alle, og det gjør jeg også.

På skrivebordet på kontoret mitt har jeg en kopi av en bronseskulptur av en ung kvinne som heter Kristina. Den originale skulpturen av Kristina i full størrelse står på kaien i København, plassert slik at hun ser ut over sjøen mot Sion. Hennes beslutning om å slutte seg til Kirken og forlate

sitt hjem var ikke lett, og man kan se at motstandens vinder blåser voldsomt mot henne. Hun står imidlertid fast og gjør noe svært vanskelig, men hun vet at det er riktig. Hennes etterkommere plasserte denne skulpturen der på bryggen som en hyllest til Kristina, for hennes avgjørelse den dagen hadde evig betydning for generasjoner.

For meg representerer denne skulpturen av Kristina hver og en av dere. I likhet med Kristina, står dere på randen av mange viktige beslutninger og gjør valg daglig, noen av dem vanskelige, som vil forme ikke bare deres fremtid, men også skjebnen til generasjoner. Dere møter også en storm av motstand, motgang, gruppepress og moralsk forurensning. Likevel står dere urokkelig og etterlever evangeliet i møte med disse rasende stormene i vårt samfunn. I likhet med Kristina, blir dere ledet av Den hellige ånd. Dere tar riktige beslutninger. Dere er lojale, og dere er edle.

Jeg kan ikke tenke meg noe viktigere råd fra en kjærlig himmelsk Fader enn hans formaninger til hver av dere: “Stå på hellige steder og vær urokkelige.”¹ Han sier: Stå fast. Vær standhaftig.² “Stå frem for sannhet og

rettferdighet.”³ Stå som vitne.⁴ Vær et banner for verden. Stå på hellige steder. Så mitt budskap til hver av dere er enkelt: Vær urokkelige.

Først, vær urokkelige med hensyn til å velge det rette. I disse siste dager er det ingen små beslutninger. Valgene dere gjør akkurat nå, er av avgjørende betydning. Handlefrihet, eller evnen til å velge, er en av Guds største gaver til sine barn. Den er en

del av planen for lykke som dere og jeg valgte og forsvarte i vår førjordske tilværelse. Lev på en slik måte at dere kan lytte til og høre Den hellige ånd, og han vil hjelpe dere å ta riktige beslutninger. Han vil “fortelle dere alt dere skal gjøre”.⁵

For noen uker siden kom jeg tilbake til min gamle videregående skole for første gang på mange år. Jeg besøkte en stavskonferanse som ble

holdt i skolens auditorium. Da jeg gikk gjennom gangene, begynte minnene å strømme på. Jeg husket nøyaktig hva jeg følte da jeg gikk på videregående som ung kvinne – utrygg, usikker på meg selv, selvbevisst og et sterkt ønske om å passe inn. Jeg gikk inn i auditoriet. Igjen strømmet minnene på. Jeg kjente hver eneste detalj av det auditoriet. Bare én ting hadde forandret seg – jeg.

Den dagen fikk jeg anledning til å stå på scenen slik jeg hadde gjort mange ganger som elevrådsrepresentant. Jeg så til og med noen av mine tidligere klassekamerater i salen – noen jeg hadde gått ut med! Men istedenfor å lede et møte, hadde jeg denne gangen det privilegium – der i skolens auditorium – å “stå som vitne”⁶ og bære vitnesbyrd om vår Frelser Jesus Kristus.

Unge kvinner, sørg for at deres forhold til andre er slik at dere ikke vil bli forlegne om 40 år. Ingen grad av gruppepress, ingen anerkjennelse, ingen popularitet er verdt et kompromiss. Deres innflytelse på de unge mennene vil hjelpe dem å holde seg verdige til sin prestedømskraft, til tempelpakter og til å reise på misjon. Og hvem vet? Om 40 år vil kanskje en av dem komme bort til dere, der i skolens auditorium, og takke for at dere hjalp ham å holde seg verdig til å oppfylle sin prestedømsplikt og utføre en hederlig misjon. Og hvem vet? Kanskje dere til og med får brev fra en av de unge mennenes hustru, som takker *dere* for innflytelsen dere hadde på hennes ektemann og deres fremtidige familie da dere gikk på skole sammen. Deres valg betyr noe. Deres valg nå påvirker ikke bare dere, men de påvirker også andre. De er av evig betydning. Vær urokkelige!

For det annet: Vær urokkelige i

deres ønske og beslutning om å holde dere dydige og seksuelt rene. Vern om dyd. Deres personlige renhet er en av deres største kilder til kraft. Da dere kom til jorden, fikk dere en dyrebare gave i form av et legeme. Deres legeme er sinnets redskap og en guddommelig gave til å utøve deres handlefrihet med. Dette er en gave som Satan ble nektet, og dermed retter han nesten alle sine angrep mot deres legeme. Han vil at dere skal forakte, misbruke og vanskjøtte deres legeme. Usømmelighet, pornografi, umoral, tatoveringer og piercinger, rusmisbruk og avhengighet av alle slag er alt sammen forsøk på å ta denne dyrebare gaven – legemet – i besittelse og gjøre det vanskelig for dere å utøve deres handlefrihet. Paulus spør: “Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?”⁷

Deres legeme er et tempel. Hvorfor? Fordi det har evnen til å huse ikke bare deres evige ånd, men også andres evige ånder som vil komme til jorden som en del av deres evige familie. Eldste Dallin H. Oaks har sagt: “Evnen til å skape jordisk liv er en opphøyet evne.”⁸ Deres rolle er en opphøyet rolle. Gud har vist dere

en hellig tillit! Dere forbereder dere å bli fremtidige mødre til kommende generasjoner. Hold dere rene og verdige, og vakt det som er “mer kjært og dyrebart enn noe annet” deres dyd og kyskhets.⁹ Vår himmelske Faders kloke råd til dere personlig, hans utvalgte døtre, er å “[vandre] på dydens stier for meg”.¹⁰

Dyd er den gyldne nøkkel til templet. *For det tredje: Vær urokkelige ved å være verdige til å inngå og holde hellige pakter.* Pakten dere inngår ved dåpen, vil holde dere trygt på dydens og lykkens vei hvis dere fornyer denne pakten hver uke ved å ta del i nadverden. Hvis dere holder deres dåpsspakt, vil dere se annerledes ut, kle dere annerledes og oppføre dere annerledes enn verden. Hvis dere holder disse paktene, vil dere kunne motta veiledning fra Den hellige ånd. Stå på hellige steder, og kom ikke engang i nærheten av miljø eller musikk, media eller forbindelser som kan føre til at dere mister Den hellige ånds veiledning.¹¹ Og hvis dere holder deres pakter, vil dere holde dere verdige og beredt til å gå inn i Herrens hellige templer.

Til sist, vær urokkelige i deres erkjennelse av Frelserens forsoning.

Forsoningen er for dere og for meg. Det er en styrkende og forløsende kraft. Hvis dere ikke føler dere verdige til å stå på hellige steder, ikke bær på denne byrden en eneste dag til. I jordelivet vil vi alle gjøre feil. Vær trygge på at Frelseren elsker dere så høyt at han gjorde det mulig for dere å forandre dere og omvende dere hvis dere gjør en feil. Satan vil ikke at dere skal tro at dere kan forandre dere.¹² Han vil prøve å overbevise dere om at alt er tapt. Det er løgn. Dere kan vende tilbake. Dere kan omvende dere. Dere kan bli rene og hellige på grunn av Frelserens altomfattende forsoning.

Jeg vil avslutte med en av de fineste kjærlighetshistorier som noensinne er fortalt. Dere spør kanskje: “Hva har en kjærlighetshistorie å gjøre med å stå på hellige steder?” Den har alt å gjøre med å stå på hellige steder. Dette er historien om en ung kvinne som heter Rebekka.¹³

I denne historien ber Abraham sin tjener om å finne en verdig ung kvinne til å være hans sønn Isaks hustru. Hun må være kvalifisert til et ekteskap innenfor pakten – dydig og ren og verdig. Og dermed sender han sin tjener ut på en lang og farefull ferd

Brasília, Brazil

til et sted som het Karan. Grunnen til at han må dra dit er klar – hellige menn trenger hellige kvinner ved sin side. Da tjeneren nærmet seg byen Nakor, stoppet han ved en brønn for å la sine kameler drikke, og han ba om at han ville bli ledet til den rette unge kvinnen og at han ville kjenne henne igjen ved hennes tilbud om å hente vann til ham og hans 10 kameler. Jeg har ridd på kamel, og jeg vet at kameler drikker *mye* vann!

I 1 Mosebok leser vi at Rebekka ikke bare gikk til brønnen og hentet vann, men hun “skyndte seg”¹⁴ å utføre denne oppgaven. Tjeneren satte så armbånd og smykker på Rebekka og spurte om det var plass til at han kunne bo i farens hjem. Jeg er sikker på at smykkene hjalp! Skriftstedet lyder: “Piken løp da av sted og fortalte alt dette hjemme hos sin mor.”¹⁵ Rebekka må ha likt å løpe!

Tjeneren fortalte Rebekkas familie om hensikten med sin lange reise, og Rebekka sa ja til å bli Isaks hustru. Tjeneren ønsket å dra med Rebekka dagen etter, men hennes familie bønnfalt ham om å bli hos dem i alle fall i 10

dager til. De spurte så Rebekka om hun ville reise, og hennes svar var ganske enkelt: “Ja, det vil jeg.”¹⁶ Minner ikke dette svaret om de tusener som resolutt svarte: “Jeg vil gå og gjøre”¹⁷, da vår profet, president Thomas S. Monson, bekjentgjorde at unge menn og unge kvinner kunne reise på misjon i yngre alder?

Så til moralen i og slutten på denne kjærlighetshistorien: Rebekka var forberedt og verdig til å inngå og holde hellige pakter og bli Isaks hustru i pakten. Hun behøvde ikke å vente og forberede seg. Før hun reiste fra sin familie, fikk hun en velsignelse, og ordene er gripende for meg, for hun ble lovet at hun skulle bli mor til “tusen ganger ti tusen”.¹⁸ Men den beste delen av denne kjærlighetshistorien er da Rebekka fikk se Isak og han så henne for første gang. Det står ikke i Bibelen, men jeg tror det var kjærlighet ved første blikk! For “dyd elsker dyd [og] lys klynger seg til lys”.¹⁹ Da Isak dro ut for å møte karavanen, “steg [Rebekka] ned av kamelen.”²⁰ Og så står det: “Og han hadde henne kjær.”²¹ Det er her jeg sukker!

For hverken Rebekka eller Kristina var det lett å stå på hellige steder. Det var ikke lett å være urokkelig. Vinden blåste voldsomt, vannet fra brønnen var tungt, og det var slett ikke lett å dra fra deres trygge hjem og tidligere liv. Men de tok riktige valg. De ble veiledet av Den hellige ånd. De var dydige, og de forberedte seg til å inngå og holde hellige pakter. Frelseren kom gjennom Rebekkas slektslinje. Visste hun da at dette ville skje? Nei! Har deres valg nå betydning? Ja!

Unge kvinner, generasjoner er avhengige av valgene dere gjør, deres renhet og deres verdige liv. Vær urokkelige. Dere har en stor fremtid foran dere. Dette er deres øyeblikk! Jeg tror virkelig at én dydig ung kvinne, som ledes av Ånden, kan forandre verden!

Jeg vitner om at Frelseren lever! Han vil være med dere. Han vil styrke dere. Og i vanskelige øyeblikk vil hans “engler [være] rundt om dere og støtte dere”.²² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 87:8.
2. Se Mosiah 5:15.
3. Unge kvinners motto, i *Unge kvinner – personlig fremgang* (hefte, 2009), 2.
4. Se Mosiah 18:9.
5. 2 Nephi 32:5.
6. Se Mosiah 18:9.
7. 1 Korinterbrev 3:16.
8. Dallin H. Oaks, “Den store plan for lykke,” *Lys over Norge*, jan. 1994, 70.
9. Moroni 9:9.
10. Lære og pakter 25:2.
11. Se 1 Korinterbrev 6:9; 1 Tessalonikerbrev 5:22; 2 Timoteus 2:22; Lære og pakter 9:13.
12. Se *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 28–29.
13. Se 1 Mosebok 24.
14. 1 Mosebok 24:20.
15. 1 Mosebok 24:28.
16. 1 Mosebok 24:58.
17. Se 1 Nephi 3:7.
18. 1 Mosebok 24:60.
19. Lære og pakter 88:40.
20. 1 Mosebok 24:64.
21. 1 Mosebok 24:67.
22. Lære og pakter 84:88.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Din storartede reise hjem

Når dere med glede bruker kartet som deres kjærlige Fader har gitt dere til reisen, vil det lede dere til hellige steder og dere vil oppnå deres guddommelige muligheter.

Det er en ære for oss å ha med oss president Thomas S. Monson, vår kjære profet i kveld. President, vi ber alltid for deg.

Mine kjære søstre, takk for musikken og det talte ord. Alt var så inspirerende og passende for påsken, den hellige høytiden vi feirer denne uken.

Det er en glede å være samme med dere dyrebare unge søstre, sammen med deres mødre og deres fantastiske ledere. Dere har strålende humør og smittende smil. Herren er oppmerksom på dere og ser på dere med kjærlighet fra himmelen.

Jeg vokste opp i Zwickau i det tidligere Øst-Tyskland. Da jeg var rundt 11 år gammel, kom min far under økt gransking som politisk dissident, og mor og far følte at det eneste trygge valget for familien var å flykte til Vest-Tyskland. Det ble besluttet at den tryggeste planen var å dra til ulike tider og følge forskjellige ruter til Vesten, og etterlate oss alt vi eide.

Ettersom risikoen var størst for min far, tok han den raskeste ruten, gjennom Berlin. Mine eldre brødre dro nordover, og hver av dem fant sin egen vei vestover. Min søster – som

var på samme alder som mange av dere – og Helga Fassmann, hennes lærer i Unge kvinner, og noen andre tok et tog som en kort stund kjørte gjennom Vest-Tyskland. De betalte en konduktør for å låse opp en av dørene for dem, og etter at toget krysset den vesttyske grensen, hoppet de av toget i bevegelse til frihet. Jeg beundret virkelig min søster for hennes mot.

Jeg var det yngste barnet, og mor besluttet at hun og jeg skulle gå over en fjellkjede som skiller de to

landene. Jeg husker at hun pakket en lunsj som om vi skulle på fottur eller piknik i fjellet.

Vi tok et tog så langt som vi kunne, og deretter gikk vi i mange timer og kom stadig nærmere den vesttyske grensen. Grensene var strengt bevoktet, men vi hadde et kart og visste om en tid og et sted der det kunne være trygt å krysse over. Jeg kunne føle min mors engstelse. Hun observerte området nøye for å se om vi ble forfulgt. For hvert skritt syntes hennes ben og knær å bli svakere. Jeg hjalp til med å bære den tunge sekken med mat, viktige dokumenter og familiebilder da vi gikk opp en siste lang bakke. Hun var sikker på at vi måtte ha passert grensen nå. Da hun endelig følte seg trygg, satte vi oss og begynte å spise pikniklunsjen vår. For første gang den dagen pustet hun lettere.

Det var først da at vi la merke til grenseskiltet. Det var fortsatt langt foran oss! Vi hadde pikniken vår på feil side av grensen. Vi var fortsatt i Øst-Tyskland!

Grensevakter kunne dukke opp når som helst!

Mor pakket febrilsk sammen lunsjen vår, og vi skyndte oss opp

Sobral, Brazil

En universell historie

Er vi ikke glad i disse reiseskildringene fordi vi kan kjenne oss igjen i de reisende? Deres fremganger og feiltrinn kan hjelpe oss å finne vår egen vei gjennom livet. Videoen vi så for noen minutter siden, forteller også en vakker reiseskildring. Kanskje disse historiene også minner oss om en reise vi alle bør være kjent med – en reiseskildring der hver og en av oss spiller en viktig rolle.

Denne historien begynner for svært lenge siden, lenge før jorden begynte å bevege seg i sin bane, lenge før solen begynte å strekke sine flammande armer ut i det kalde rom, lenge før store og små skapninger fylte planeten vår. I begynnelsen av denne historien, bodde dere på et fjerntliggende, vakkert sted.

Vi kjenner ikke mange detaljer om livet i denne førjordske verden, men vi vet noe. Vår himmelske Fader har åpenbart for oss hvem han er, hvem vi er og hvem vi kan bli.

I denne første prøvestand visste dere med absolutt sikkerhet at Gud fantes fordi dere så og hørte ham. Dere kjente Jesus Kristus, som skulle bli Guds Lam. Dere hadde tro på ham. Og dere visste at deres fremtid ikke skulle være i tryggheten av deres førjordske hjem. Selv om dere elsket denne evige verden, visste dere at dere ønsket og måtte ta fatt på en reise. Dere skulle forlate deres Faders armer, gå gjennom et glemselens slør, motta et dødelig legeme og lære og oppleve ting som forhåpentligvis ville hjelpe dere å vokse til å bli mer lik vår Fader i himmelen og kunne vende tilbake til hans nærhet.

På dette hellige sted, omgitt av dem dere kjente og elsket, må det store spørsmålet, både uttalt og følt, ha vært: "Vil jeg komme trygt tilbake til mitt himmelske hjem?"

skråningen det forteste vi kunne. Denne gangen våget vi ikke å stoppe før vi visste med sikkerhet at vi hadde nådd den andre siden av grensen.

Selv om hvert medlem av familien hadde tatt svært forskjellige ruter og opplevd svært forskjellige vanskeligheter underveis, kom vi oss alle til slutt i sikkerhet. Omsider ble vi gjenforent som familie. For en strålende dag det var!

Reiseskildringer

Det jeg nettopp har fortalt dere, er en opplevelse som for meg er en svært viktig reise. Jeg kan nå se tilbake på livet mitt og gjenkjenne en rekke slike "reiser" som jeg har foretatt. Ikke alle innebar å krysse fjellkjeder eller politiske grenser. Noen hadde mer å gjøre med å overvinne prøvelser eller vokse åndelig. Men alle var reiser. Jeg tror at hvert liv er en samling av individuelle "reiseskildringer".

Dere er sikkert klar over at enhver kulturell tradisjon er rik på reiseskildringer. Dere kjenner for eksempel kanskje reisen til Dorothy og hunden hennes, Toto, i *Trollmannen fra*

Oz. Dorothy og Toto blir feid opp i en tornado og fraktet til landet Oz. Der finner Dorothy den karakteristiske gule mursteinsveien som blir starten på en reise som til slutt fører henne hjem.

Så har vi Charles Dickens' Ebenezer Knug, som ikke reiser fra sted til sted, men fra den ene tiden til den andre. Det er en reise i hans eget hjerte som hjalp ham å forstå hvorfor han hadde blitt slik han var og hva som ville skje med ham hvis han fortsatte med sin egoisme og utakknemlighet.¹

En av de store klassiske romaner i kinesisk litteratur er *Reisen mot vest*. Den ble skrevet på 1500-tallet, og forteller den vakre eventyrhistorien om en munks pilegrimsferd som, med hjelp av fire vennlige figurer, reiser for å finne opplysning.

Og så har vi naturligvis Bilbo Lommelun, den lille, upretensiøse hobbiten som aller helst ville ha holdt seg hjemme og spist suppen sin. Men når det banker på døren, vandrer han ut i det store ukjente sammen med en trollmann og en gruppe dverger for å utføre et farefullt, men svært viktig oppdrag.²

København, Danmark

Det var så mange ting dere ikke ville ha kontroll over. Jordelivet ville til tider være vanskelig, fylt med uventede svinger i veien: sykdom, hjertesorg, ulykker, konflikter.

Uten noe minne om deres tidligere tilværelse – uten å huske at dere en gang vandret sammen med deres Fader i himmelen – ville dere fortsatt gjenkjenne hans røst midt i jordelivets støy og distraksjoner?

Reisen foran dere virket så lang og usikker – så risikofylt.

Den ville ikke bli lett, men dere visste at den var verdt enhver anstrengelse.

Så der sto dere på kanten av evigheten og skuet utover med usigelig spenning og håp – og trolig også med en viss grad av bekymring og frykt.

Til syvende og sist visste dere at Gud ville være rettferdig – at hans godhet ville seire. Dere hadde deltatt i de store råd i himmelen og visste at Frelseren og Forløseren, Jesus Kristus, ville gjøre det mulig for dere å bli rensset fra synd og reddet fra den fysiske død. Dere hadde tro på at dere til slutt ville glede dere og sammen med et himmelsk kor synges lovsanger til hans hellige navn.

Så pustet dere dypt ...

Og tok et stort skritt fremover ...
Og her er dere!

Hver og en av dere har lagt ut på deres egen fantastiske reise tilbake til deres himmelske hjem!

Kartet deres

Nå som dere er her på jorden, kan det være lurt å spørre dere selv hvordan det går med reisen. Er dere på rett kurs? Er dere i ferd med å bli den personen dere var ment å bli og ønsket å bli? Gjør dere valg som vil hjelpe dere å vende tilbake til deres Fader i himmelen?

Han sendte dere ikke ut på reisen bare for å vandre formålsløst rundt på egen hånd. Han ønsker at dere skal komme hjem til ham. Han har gitt dere kjærlige foreldre og trofaste ledere i Kirken, i tillegg til et kart som beskriver terrenget og identifiserer farene. Kartet viser dere hvor fred og lykke kan finnes, og vil hjelpe dere å stake ut kursen hjem.

Hvor kan dere så finne dette kartet?

- I de hellige Skifter.
- I profetenes og apostlenes ord.
- Og gjennom personlig åpenbaring fra Den hellige ånd.

Dette kartet er Jesu Kristi evangelium, de gode nyhetene og den gladelige veien for en Kristi disippel. Det er budene og eksemplet som er gitt oss av vår Talsmann og Veileder, som kjenner veien fordi Han *er* veien.³

Men bare å ha et kart hjelper lite om man ikke studerer det – om man ikke bruker det til å navigere gjennom livet. Jeg oppfordrer dere til å gjøre det til en høy prioritet å studere og anvende Guds ord. Åpne hjertet for Den hellige ånd, slik at han kan lede dere på reisen gjennom livet.

Kartet deres er fullt av oppmuntrende og lærerike budskap fra deres himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. I dag ønsker jeg å dele med dere tre av disse budskapene som vil hjelpe dere å få en god reise tilbake til deres himmelske hjem.

Det første budskapet: “Frykt ikke, for jeg, Herren, er med dere.”⁴

Dere er ikke alene på denne reisen. Deres himmelske Fader kjenner dere. Selv når ingen andre hører dere, gjør han det. Når dere gleder dere i rettferdighet, gleder han seg med dere. Når dere plages med prøvelser, sørger han med dere.

Vår himmelske Faders interesse for dere avhenger ikke av hvor rike, vakre, sunne eller smarte dere er. Han ser dere ikke slik som verden ser dere. Han ser hvem dere egentlig er. Han ser på hjertet.⁵ Og han elsker dere⁶ fordi dere er hans barn.

Kjære søstre, søk ham oppriktig, og dere vil finne ham.⁷

Jeg lover at dere ikke er alene.

Ta nå en titt på menneskene rundt dere. Noen kan være deres ledere, venner eller familiemedlemmer. Andre har dere kanskje aldri møtt før. Uansett var alle dere ser rundt dere – på dette møtet eller på et hvilket som helst annet sted, i dag eller en annen gang – tapre i den førjordiske verden. Den fordringsløse og ordinært utseende personen som sitter ved siden av dere, kan ha vært en av de store personlighetene dere elsket og beundret i åndeverdenen. Dere var kanskje selv et slikt forbilde!

En ting kan dere være sikre på: alle dere ser – uansett rase, religion,

politisk oppfatning, kroppstype eller utseende – er i familie med dere. Den unge kvinnen dere ser på, har samme himmelske Fader som dere, og hun forlot hans kjærlige nærhet akkurat som dere gjorde, ivrig etter å komme til denne jorden og leve slik at hun en dag kunne vende tilbake til ham.

Hun kan imidlertid føle seg alene, akkurat som dere noen ganger gjør. Hun kan til og med iblant glemme hensikten med sin reise. Minn henne på at hun ikke er alene, med ord og handlinger. Vi er her for å hjelpe hverandre.

Livet kan være vanskelig, og det kan forherde et hjerte i den grad at enkelte mennesker synes umulige å nå. Noen kan være fulle av sinne. Andre kan spotte og latterliggjøre dem som tror på en kjærlig Gud. Men tenk på dette: Selv om de ikke husker det, lengtet de også en gang etter å vende tilbake til sin Fader i himmelen.

Det er ikke deres ansvar å omvende noen. Det er Den hellige

ånds oppgave. Deres oppgave er å uttrykke deres tro og ikke være redde. Vær en venn for alle, men gå aldri akkord med deres normer. Stå trofaste mot deres overbevisning og tro. Stå rakt, for dere er en Guds datter, og han står sammen med dere!

Det andre budskapet: “Dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.”⁸

Har dere noen gang lurt på hvilket språk vi alle snakket da vi bodde i Guds nærhet? Jeg har en sterk mistanke om at det var tysk, men det er det nok ingen som vet sikkert. Jeg vet imidlertid at i vårt førjordiske liv lærte vi direkte av vår ånds Fader et universelt språk – et som kan overvinne følelsesmessige, fysiske og åndelige barrierer.

Dette språket er Jesu Kristi rene kjærlighet.

Det er det mektigste språk i verden.

Kristi kjærlighet er ingen påtatt kjærlighet. Det er ingen kjærlighet som på et gratulasjonskort. Det er ikke den type kjærlighet som lovprises i populær musikk og film.

Denne kjærligheten tilveiebringer en endret karakter. Den kan gjennomtrengne hat og oppløse misunnelse. Den kan helbrede harme og slukke bitterhetens branner. Den kan utrette mirakler.

Vi fikk våre “første leksjoner”⁹ på dette kjærlighetens språk som ånder i Guds nærhet, og her på jorden har vi muligheter til å øve det inn og lære det flytende. Dere kan vite om dere lærer dette kjærlighetens språk ved å evaluere hva som motiverer deres tanker og handlinger.

Når deres første tanker dreier seg om hvordan ting vil gavne dere, kan deres motivasjon være egoistisk og overfladisk. Det er ikke det språket dere ønsker å lære.

Men når deres første tanker og handlinger dreier seg om å tjene Gud

Sydney, Australia

og andre – når dere virkelig ønsker å velsigne og bygge opp menneskene rundt dere – da kan kraften i Kristi rene kjærlighet virke i deres hjerte og liv. Det er det språket dere ønsker å lære.

Når dere kan dette språket flytende og bruker det i deres omgang med andre, vil de gjenkjenne noe i dere som kan vekke i dem et lenge skjult ønske om å søke etter den rette veien på reisen tilbake til sitt himmelske hjem. Kjærlighetens språk er tross alt også deres sanne morsmål.

Denne dype og varige innflytelsen er et språk som når inn i selve sjelen. Det er et språk av forståelse, et språk av tjeneste, et språk av oppbyggelse, glede og trøst.

Lær å bruke det universelle språket som Kristi kjærlighet er.

Og det tredje budskapet: “Vær... ved godt mot.”¹⁰

Noen ganger blir vi utålmodige med hensyn til hvor vi er på vår reise, ikke sant? Hvis du er 12 år gammel, skulle du kanskje ønske du var 14. Når du er 14, skulle du kanskje ønske at du var 18. Og når du er 18, ønsker du

til og med iblant at du var 12 igjen og kunne starte på nytt.

Det vil alltid være noe å klage over – ting som ikke ser ut til å gå helt som de skal. Det kan være dager hvor dere føler dere triste, ensomme, misforstått eller uønsket. Men dette er ikke den reisen dere hadde håpet på, og det er ikke reisen deres himmelske Fader sendte dere ut på. Husk at dere virkelig er en Guds datter!

Med dette i sinne, oppfordrer jeg dere til å vandre tillitsfullt og med glede. Ja, veien har humper og avstikkere og til og med noen farer. Men ikke fokuser på dem. Se etter den lykke deres Fader i himmelen har beredt for dere på hvert steg av deres reise. Lykke er målet, men det er også veien. “Fred i denne verden og evig liv i den kommende verden” er det han lover.¹¹ Det er derfor han befaler oss å være “ved godt mot”.

Når dere med glede bruker kartet som deres kjærlige Fader har gitt dere til reisen, vil det lede dere til hellige steder og dere vil oppnå deres guddommelige muligheter. Dere vil utvikle dere

til den Guds datter dere håpet å bli.

Kjære søstre, kjære unge kvinner i Kirken, kjære unge venner, som en Herrens apostel velsigner jeg dere med at dere vil finne veien på denne reisen hjem, og at dere vil være til inspirasjon for andre reisende. Det er også mitt løfte og min bønn at når dere overholder og lever trofast mot paktene, prinsippene og verdinormene i Jesu Kristi evangelium, vil deres himmelske Fader møte dere på slutten av deres reise. Han vil omfavne dere, og dere vil vite en gang for alle at dere har kommet trygt hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Charles Dickens, *Et julekvad*.
2. Se J. R. R. Tolkien, *Hobbiten*.
3. Se Johannes 14:6.
4. Lære og pakter 68:6; se også Jesaja 41:10; Johannes 14:18.
5. Se 1 Samuelsbok 16:7.
6. Se 1 Peter 5:6–7.
7. Se Jeremia 29:13.
8. Johannes 15:12; se også Johannes 13:34; Moroni 7:45–48.
9. Lære og pakter 138:56.
10. Lære og pakter 78:18; se også Johannes 16:33; 3 Nephi 1:13.
11. Lære og pakter 59:23.

Gjør konferansen til en del av livet

Overvei å bruke noen av følgende aktiviteter og spørsmål som grunnlag for samtaler i familien eller selvstudium.

Sidetallene ved forslaget viser til første side av talen.

For barn

- President Thomas S. Monson talte om viktigheten av lydighet og at ulydighet alltid har konsekvenser (side 89). Tenk på en gang du adlød familiens regler.

Hva med en gang da du adlød Guds regler? Hvordan følte det å være lydige?

- Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum fortalte historien om en liten jente som plantet en tomat av et lite frø (side 18). Les eller gjenfortell denne historien som familie, og snakk om hva den lærer oss om å bli mer lik vår himmelske Fader. Dere kan sette dere som mål å gjøre én ting for å komme nærmere vår himmelske Fader.
- Eldste Enrique R. Falabella i De sytti talte om hva som gjør familier sterke (side 102). Han sa at noen av de viktigste ordene å bruke i familien er “Jeg er glad i deg”, “Tusen takk” og “Tilgi meg”. Søster Rosemary M. Wixom, Primærs generalpresident, foreslo å si: “Jeg elsker alt ved deg” (side 81). Se hva som skjer når du bruker disse ordene i familien. Gjør det dem glade? Hvordan føler du deg?

For ungdom

- President Thomas S. Monson ga oss fire prinsipper for å forberede oss til å gjøre misjonærarbeid – ikke bare som heltidsmisjonær, men også som medlem av Kirken (side 66). Du kan studere talen hans med dette spørsmålet i bakhodet: Hva

kan jeg gjøre for å bli en bedre misjonær nå?

- Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa at det er i orden å ha tvil og spørsmål, men han sa også: “Hold fast på det dere allerede vet, og stå sterkt til ytterligere kunnskap kommer... Vær tro mot den tro dere har” (side 93). Vurder å skrive i dagboken om dine trosoppfatninger, ditt vitnesbyrd og noen åndelige opplevelser du har hatt. Skriv også ned spørsmål du har, og ha dem slik at når du leser i Skriftene og dette nummeret av Liahona, kan du lete etter svar.
- Mange talere talte om lydighet og dens velsignelser. President Monson sa for eksempel: “Kunnskap om sannhet og svar på våre største spørsmål kommer til oss når vi er lydige mot Guds bud” (side 89). Vurder å granske dette nummeret for å markere eller

skrive ned de mange velsignelsene av lydighet. Å utpeke disse velsignelsene kan inspirere deg til å fortsette å leve rettferdig.

- Flere talere sa at du kan tjene når som helst, ikke bare under tjenesteprosjekter. "Utfør tjeneste hver dag," sa bror David L. Beck, Unge menns generalpresident. "Anledninger finnes på alle kanter." I bror Becks tale kan du lese noen eksempler på ungdom som tjener andre (side 55).

For voksne

- Mange av talerne vitnet om Jesus Kristus. Hva kan du lære om hans guddommelige karakter, misjon og tjeneste av talene på side 22, 70, 96, 99 og 109?
- Emnet for undervisningsmateriellet for ungdom i mai er profeter og åpenbaring. Hvis du underviser ungdom i kirken eller har tenåringsbarn, kan du snakke med

dem om undervisningsmateriellet og dette spørsmålet: Hvorfor er det viktig å lytte til og følge de levende profeter? Vurder å studere dette nummeret for å finne profetier og advarsler som, hvis vi gir akt på dem, vil hjelpe oss å ha det bra i vanskelige tider.

- Flere talere fokuserte på å styrke

familien. For eksempel sa eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum: "Når Frelseren er det sentrale i hjemmet, blir det fylt med fred og ro" (side 29). Se etter måter å gjøre Frelseren til hjemmets midtpunkt på mens du studerer eldste Scotts tale og andre taler på side 6, 81, 83 og 102. ■

VI UNDERVISER FRA SKRIFTENE

Vurder å studere disse skriftstedene, som ble sitert eller referert til flere ganger under generalkonferansen:

1 Samuelsbok 16:7*
Matteus 7:24; 28:19
Johannes 13:34-35; 14:6; 16:33
Mosiah 3:19*; 18:8-9
Helaman 5:12*
3 Nephi 11:7

Moroni 9:9
Lære og pakter 42:22; 59:23; 64:34;
84:88; 87:8; 115:6
Joseph Smith – Historie 1:17*
* Seminars Kjenn Skriftene-vers

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Eldste Neil L. Andersen	(77) Ektepar i Mosambik følger Frelseren i stedet for sine tradisjoner.
Eldste M. Russell Ballard	(18) Et syv år gammelt barnebarn får liv i en visnet tomatplante.
David L. Beck	(55) Bærere av Det aronske prestedømme blir venner med en ung kvinne som blir mobbet. En diakon i Bangalore i India bidrar til at alle de unge mennene grenen hans blir aktive.
Eldste Tad R. Callister	(52) Sytten år gamle George F. Richards lærer om prestedømskraft ved å gi sin mor en velsignelse.
Eldste D. Todd Christofferson	(109) Moren til D. Todd Christofferson hjelper en ung kvinne i nød å nå sitt potensial.
Mary N. Cook	(118) En ung kvinne takler farens død og morens kamp mot kreft ved å utøve tro.
Eldste Quentin L. Cook	(32) En hinduistisk kvinne føler fred under åpent hus for Suva Fiji tempel.
Biskop Dean M. Davies	(9) Jordskjelvet i Loma Prieta i California i 1989 bekrefter for Dean M. Davies viktigheten av å bygge vårt liv på en sikker grunnvoll.
Ann M. Dibb	(115) En mindre aktiv ung kvinne føler Ånden på Unge kvinners leir.
President Henry B. Eyring	(62) En foreldreløs gutt blir det første medlem av Kirken i en by med 130 000 innbyggere. Da han virket i New Mexico i USA og i New England i USA, så Henry B. Eyring Guds hånd i å bygge opp hans rike.
Eldste Enrique R. Falabella	(102) Kirkens medlemmer i Arizona i USA gir Enrique R. Falabella og hans hustru penger slik at de kan reise hjem til Guatemala etter sin tempelvielse.
Eldste Jeffrey R. Holland	(93) Jeffrey R. Holland forteller en 14 år gammel gutt at han aldri trenger å be om unnskyldning for "bare å tro".
President Thomas S. Monson	(66) En mann i Canada undersøker og slutter seg til Kirken etter at to heltidsmisjonærer bærer et kraftfullt vitnesbyrd om profeten Joseph Smith. Ved å uttrykke kjærlighet i sine ukentlige brev, bringer en heltidsmisjonær faren inn i Kirken. (89) Åtte år gamle Thomas S. Monson lærer lydighet etter å ha satt et jorde i brann. Et trofast medlem av Kirken i Ungarn sparer sin tiende i mange år, til han kan gi den til sine hjemmelærere.
Eldste Richard G. Scott	(29) En heltidsmisjonær ønsker at hans fremtidige familie skal bli som misjonspresidentens familie.
President Dieter F. Uchtdorf	(70) Vestafrikanske hellige begynner å synge salmer etter at strømmen går i møtehuset deres. Evangeliet hjelper en ung kvinne å overvinne mørket av en barndom med overgrep. (125) Dieter F. Uchtdorf og familien hans flykter fra Øst-Tyskland.

Undervisning for vår tid

Leksjonene for Det melkisedekske pres- tedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden vil vies "Undervisning for vår tid". Hver leksjon kan utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt under siste generalkonferanse (se oversikten nedenfor). Stavs- og distriktpresiden- ter kan velge ut de taler som skal brukes, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene. Lederne understreker verdien av at brødrene i Det melkise- dekske prestedømme og søstrene i Hjelpeforeningen studerer de samme talene på de samme søndagene.

De som er tilstede under leksjonene den 4. søndagen, oppmuntres til å lese og ta med seg til klassen siste konferansenummer av Liahona.

Forslag til utarbeidelse av en leksjon på grunnlag av taler

Be om at Den hel- lige ånd må være med deg mens du studerer og

underviser fra talen(e). Du kan bli fristet til å utarbeide leksjonen på grunnlag av annet materiale, men konferansetalene er det godkjente pensum. Din oppgave er å hjelpe andre å tilegne seg og etter- leve evangeliet slik det er forkynt på Kirkens siste generalkonferanse.

Les talen(e) og se etter prinsipper og læresetninger som dekker klassemem- lemmenes behov. Se også etter historier, skriftsted- henvisninger og uttalelser i talen(e) som vil hjelpe deg å undervise i disse sannhetene.

Lag et utkast over hvordan du vil undervise om prinsippene og lære- setningene. Vurder å bruke spørsmål som hjelper klas- semedlemmene å:

- Se etter prinsipper og læresetninger i talen(e).
- Tenke over meningen.
- Dele forståelse, ideer, erfaringer og vitnesbyrd med hverandre.
- Anvende disse prinsip- pene og læresetningene i sitt eget liv. ■

MÅNEDER LEKSJONENE BLIR HOLDT

April 2013-oktober 2013

Oktober 2013-april 2014

LEKSJONSMATERIALE TIL LEKSJONER 4. SØNDAG I MÅNEDEN

Taler fra generalkonfe- ransen i april 2013*

Taler fra generalkonferan- sen i oktober 2013*

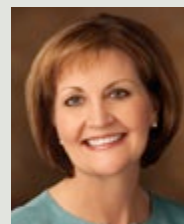
* Til leksjonene fjerde søndag i april og oktober, kan tale(r) velges fra den forrige konferansen eller fra den seneste. Talene er også tilgjengelige på mange språk på conference.lds.org.

Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan

HJELPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
President

Linda S. Reeves
Annenrådgiver

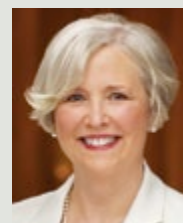
UNGE KVINNER

Carol F. McConkie
Førsterådgiver

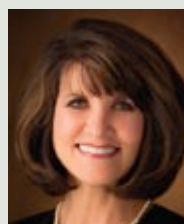

Bonnie L. Oscarson
President

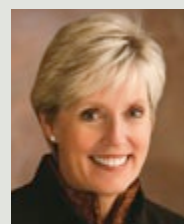

Neill F. Marriott
Annenrådgiver

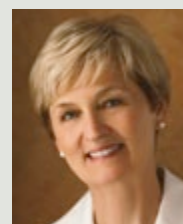
PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

Den 183. årlige generalkonferanse med oppholdelse av nytt Unge kvinners generalpresidentskap

“Vi har blitt dypt rørt,” sa president Thomas S. Monson på det avsluttende møtet av den 183. årlige generalkonferanse 7. april 2013, “og vårt vitnesbyrd om dette guddommelige verk har blitt styrket når vi har følt Herrens ånd. Måtte vi lenge huske det vi har hørt de siste to dagene.”

Mer enn 100 000 mennesker var tilstede på generalkonferansens fem møter i Konferansesenteret i Salt Lake City 6. og 7. april. Flere millioner over hele verden så eller lyttet til TV-, radio-, satellitt- eller Internett-sendinger. Med direkte-sendinger og video, lyd og tekst av konferansen på LDS.org, kunne medlemmene få tilgang til konferansen på 95 språk.

President Monson åpnet den årlige konferansen med å bekjentgjøre planer om å bygge templer i Cedar City i Utah og Rio de Janeiro i Brasil – og det totale antall templer bekjentgjort eller under oppføring er da oppe i 29. Det er for tiden 141 templer i drift.

En rekke endringer ble gjort i Kirkens lederskap på møtet lørdag ettermiddag. Alle medlemmene av Unge kvinners generalpresidentskap ble avløst, og eldste Walter F. González ble avløst som medlem av De syttis presidentskap. 51 områdesyttier ble også avløst.

Eldste Ulisses Soares i De syttis

første quorum ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap.

Følgende ble oppholdt som nytt generalpresidentskap for Unge kvinner: Bonnie Lee Green Oscarson, president; Carol Foley McConkie, førsterådgiver og Neill Foote Marriott, annenrådgiver.

Tre nye medlemmer av De syttis første quorum ble også oppholdt: Eldste Edward Dube fra Zimbabwe, eldste S. Gifford Nielsen fra Sugar Land i Texas og eldste Arnulfo Valenzuela fra Queretaro i Mexico. Fem nye medlemmer av De syttis annet quorum ble også oppholdt.

Elaine S. Dalton, tidligere Unge kvinners generalpresident, hadde

virket i Unge kvinners generalpresidentskap, enten som rådgiver eller som president, i 11 år før hun ble avløst i april.

Se en fullstendig liste over oppholdelser og avløsninger på side 26.

Finn biografier av de nylig kalte lederne fra og med side 139. ■

DU KAN HJELPE

Både president Thomas S. Monson og eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum oppfordret medlemmene til å bidra til Kirkens misjonærfond. Pr. 4. april 2013 var det 65 634 heltidsmisjonærer i tjeneste, med mer enn 20 000 andre som hadde fått sitt kall.

På generalkonferansens åpningsmøte sa president Monson: “For å bidra til å opprettholde denne misjonærstyrken,

og fordi mange av våre misjonærer kommer fra beskjedne kår, oppfordrer vi dere, i den grad dere kan, til å bidra rundhåndet til Kirkens misjonærfond.”

Medlemmene kan bidra ved å bruke en tiendeseddel og angi beløpet de ønsker å bidra med under Kirkens misjonærfond. Medlemmene kan også bidra på Internett gjennom ldsphilanthropies.org.

Kirken trenger eldre ektepars modenhet og erfaring

Sammen med økningen i antall unge misjonærer på grunn av den senkede misjonæralderen, er det også stort behov for eldre ektepar i misjoner over hele verden. Etter at det nylig ble opprettet 58 nye misjoner, vil det behøves mange flere eldre ektepar for å gi ledererfaring og annen støtte som er så avgjørende for en fremgangsrik misjon.

På generalkonferansen i april 2013 talte president Thomas S. Monson om det raskt økende antall misjonærer og uttrykte sin kjærlighet til dem som er villige til å tjene Herren på misjonsmarken (se side 4, 66). Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum oppfordret spesielt eldre ektepar til

å tjene. "Dere eldre ektepar, planlegg for dagen da dere kan reise på misjon. Vi vil være ytterst takknemlige for deres tjeneste," sa han (se side 45).

Helt i starten av generalkonferansen i oktober 2012, sa president Monson: "Vi trenger fortsatt mange flere eldre par. Når omstendighetene tillater det, når dere kan pensjonere dere og helsen holder, oppfordrer jeg dere til å gjøre dere tilgjengelige for misjonærtjeneste på heltid. Både mann og hustru vil ha større glede av sammen å tjene vår Faders barn" ("Velkommen til konferansen," *Ensign* eller *Liahona*, nov. 2012, 5).

I mange år har Kirkens ledere oppfordret eldre ektepar til å tjene.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: "Misjonere overalt trenger flere ektepar. Deres modenhet og erfaring gjør dem til noen av de beste misjonærene vi har. Deres spesielle ferdigheter... setter dem i stand til å lære opp lokale ledere effektivt, styrke og reaktivere medlemmer og bringe ikke-medlemmer til Kristus" ("Missionary Couples – Trading Something Good for Something Better," *Ensign*, juni 1988, 9, 11).

Verdige ektepar som ønsker å reise på misjon, oppfordres til å la biskopen eller grenspresidenten få vite om sitt ønske om å tjene. Tjenerens varighet kan variere mellom 6 og 23 måneder.

De som har spørsmål om senior-misjonere, kan ringe 1-800-453-3860, linje 2-6741 (eller 1-801-240-6741), eller sende e-post til SeniorMissionaryServices@ldschurch.org for å få svar på konkrete spørsmål. ■

Seniorekteparenes modenhet og erfaring gjør dem i stand til å lære opp lokale ledere og styrke medlemmer, så vel som å bringe ikke-medlemmer til Kristus.

FOTO: DON L. SEARLE © IRI

Nye Internett-verktøy gjør det lettere å bevare og dele familiebilder og minner

Besøkende til FamilySearch.org vil legge merke til noen vesentlige endringer pr. april 2013. Friske, lyse farger, innbydende bilder, og en rekke nye funksjoner tilbyr mange opplevelser utover forskning. Selv om nettstedet fortsatt vil være et flott mål for slektsforskere, vil de nye funksjonene tiltrekke seg et mye bredere spekter av besøkende.

De nye funksjonene bidrar til å gjøre slektshistorie til noe mer enn forskning og appellerer til et større publikum av uerfarne slektshistorikere, både unge og gamle. Besøkende kan nå samarbeide om å utvide sitt familietre på nettet og bevare og dele familiebilder og historier – helt gratis.

Familiebilder og historier bringer forfedrene til liv. De virkelige menneskene bak datoene kan lære oss prinsipper som verdien av hardt arbeid, hvordan vi kan takle livets utfordringer og hvordan valg påvirker vårt liv.

Ved å gjøre det enklere å dokumentere og bevare slekts historier, hjelper det oss å få kontakt med vår fortid og skape en arv for fremtiden.

Nye funksjoner på FamilySearch.org

FamilySearch Family Tree. For første gang på FamilySearch.org kan enkeltpersoner starte samarbeid om å utvide sitt felles familietre helt og holdent på nettet, med utgangspunkt i å legge inn informasjon om seg selv og deretter utvide til tidligere generasjoner.

Viktige punkter ved Family Tree:

- Du finner det på FamilySearch.org under "Family Tree"-fanen.
- Treet er forhåndsutfyllt med over 900 millioner individuelle navn som brukere har sendt inn.
- Det er gratis.
- Det lar enkeltpersoner samarbeide om å utvikle, forvalte og dele sin slektshistorie helt og holdent på Internett.
- Brukere kan se hva andre kanskje allerede har funnet ut om deres slektshistorie.
- Brukere kan lett legge ved bilder og historier og koble til kilder.
- Brukere kan for alltid bevare sitt felles familietre for fremtidige generasjoner.
- Den enkle "grip og dra"-funksjonen lar brukerne bevege seg opp og ned sitt familietre med letthet.
- Brukerne vil ha tilgang til milliarder av gratis opptegnelser på FamilySearch.org som kan bidra til å fylle ut de manglende grenene av deres familietre.

Bilder. Brukere kan bevare favorittbilder av forfedre, knytte dem til deres profiler i FamilySearch Family Tree og dele dem med andre gjennom sosiale medier. Over 200 000 bilder er allerede innsendt, bevart og delt.

Historier. Brukere kan skrive favoritt historier om en bestemt stamfar

i FamilySearch Family Tree. Denne funksjonen gjør det mulig for familier å samle, dele og for evig bevare sine slektshistorier.

Interaktivt viftediagram. I 2012 testet FamilySearch en funksjon som gjorde enkeltpersoner i stand til å se seg selv og sine forfedre i et fargerikt viftediagram. Denne funksjonen er nå forbedret og tilgjengelig på FamilySearch.org.

Family Tree-veiviseren. De som ikke har laget sitt familietre ennå, vil finne dette verktøyet nyttig. I en innbydende intervjustill stiller verktøyet spørsmål om dine levende og avdøde forfedre, og bygger så disse forbindelsene inn i familietreet å for å hjelpe deg i gang.

Brukerstøtte direkte. Interessen for slektshistorie er økende over hele verden. FamilySearch har lansert et globalt nettsamfunn som gir gratis brukerstøtte og personlig slektsforskningsassistanse på telefon og nettpat 24 timer i døgnet – nå på 10 språk.

Språk. Alle de nye funksjonene og tjenestene vil være tilgjengelig på 10 språk. En samling av gratis instruksjonsvideoer og andre Internett-ressurser er tilgjengelige for alle funksjoner. Bare klikk på Hjelp-knappen for mer informasjon. ■

Slektshistorie gir en forandring i hjertet

Av R. Scott Lloyd
Church News

Mange slektshistoriske sentre vil i fremtiden være i hjemmet, spådde eldste Bradley D. Foster i De sytti i en tale han holdt 23. mars i forbindelse med slektshistorie- og teknologikonferansen RootsTech 2013 i Salt Lake City, Utah.

Eldste Foster, assisterende direktør i Slektshistorisk avdeling, sa at det snart vil være ni milliarder mennesker på jorden, og at Herren har forberedt teknologi som vil gjøre det mulig å "forene og knytte alle disse familiene sammen".

Han understreket viktigheten av å gjøre slektshistorie og lære om våre forfedre – ikke bare slektsforskning, å finne navn og datoer.

Gravsteiner i enhver kirkegård i verden inneholder et navn, fødselsdato, en strek og deretter en dødsdato, sa han. "Den lille streken mellom fødsels- og dødsdatoen kan virke så liten og ubetydelig, men hele vår historie ligger der," sa han. "Så selv om vi ofte fokuserer på å finne disse datoene, kommer vår kjærlighet til våre forfedre – det at vårt hjerte blir vendt til våre fedre – av å oppdage streken."

Slektshistorie bringer oss sammen når vi utveksler historier og samarbeider, forklarte han. "Derfor forandrer genealogi våre diagrammer, men slektshistorie forandrer vårt hjerte." ■

Eldred G. Smith dør 106 år gammel

Av Sarah Jane Weaver
Church News

Eldste Eldred G. Smith, som var Kirkens patriark fra 1947 til 1979, døde 4. april 2013 i sitt hjem. Han ble 106 år gammel.

Eldste Smith var trolig den eldste mannen i Utah, og levde lenger enn noen tidligere generalautoritet.

Kirkens president Thomas S. Monson besøkte eldste Smith på sistnevntes bursdag 9. januar 2013. "Eldred Smith er min gode venn," sa president Monson. "Vi har reist langt sammen. Jeg elsker og respekterer denne mannen."

Eldred G. Smith ble kalt som Kirkens patriark 10. april 1947 av Kirkens daværende president, George Albert Smith, og var den siste som hadde denne stillingen. Han fikk emeritusstatus i 1979. Embedet oppsto i 1833 da Joseph Smith sen., far til profeten Joseph Smith, ble kalt. Eldste Smith er tipp-oldebarn av profetens bror Hyrum.

Under sin tjeneste som Kirkens patriark, reiste eldste Smith til mange områder av verden og ga mange patriarkalske velsignelser i områder hvor det ikke var noen patriark. I 1966 reiste han sammen

President Thomas S. Monson, høyre, snakker med eldste Eldred G. Smith, som var Kirkens patriark fra 1947 til 1979, på hans 106-årsdag 9. januar 2013. Eldste Smith døde 4. april i sitt hjem.

med daværende eldste Monson til Australia og Samoa for å gi patriarkalske velsignelser til medlemmer der. Det var første gang en presiderende patriark hadde besøkt Samoa. I dag har de fleste staver en patriark som er bosatt i staven.

President Monson og eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum talte begge i eldste Smiths begravelse. President Monson leste et kondolansbrev til familien fra Det første presidentskap, og tilføyde så: "Midlertidig har jeg mistet en god venn."

Eldste Ballard, som også er tipp-oldebarn av Hyrum Smith, talte om eldste Smiths bidrag til å holde liv i

historien om deres familie. "Vi hyller ham som Kirkens patriark og patriarken for vår slekt," sa han. Han la til at han visste eldste Smith følte at hans største bragd var hans familie.

Eldred Smith giftet seg med Jeanne Audrey Ness i 1932, og de fikk fem barn. Etter hennes død i juni 1977, giftet han seg med Hortense Child. Hun var da rådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap. Hun døde i mai 2012.

Eldste Smith etterlater seg to sønner og to døtre (en annen datter er død), 22 barnebarn (to andre er døde), 63 oldebarn og 22 tipp-oldebarn. ■

Gerry Avant bidro til denne artikkelen.

Eldste Ulisses Soares

i De syttis presidentskap

Eldste Ulisses Soares, som begynte å virke i De syttis presidentskap i januar 2013, har vært førstehåndsvitne til Kirkens raske vekst i flere deler av verden.

Eldste Soares ble født i São Paulo i Brasil i oktober 1958. Hans foreldre, Aparecido og Mercedes Soares, sluttet seg til Kirken da han var fem. De deltok på møter i et rom over et bakeri. Eldste Soares husker spenningen han følte som 8-åring, da den første staven i Syd-Amerika ble organisert i São Paulo i 1966. Kirken i Brasil vokste raskt til 50 staver innen 1990, og mer enn 200 staver innen 2000.

Eldste Soares, som tok bachelorgrad i regnskap og økonomi ved Pontificia katolske universitet og MBA ved National Institute of Postgraduate Study, arbeidet for et multinasjonalt dekkelseskop da han ble tilbudt en stilling i Kirken. Han ble ansatt i økonomiavdelingen, og ble snart forvaltningssjef ved Kirkens områdekontor i São Paulo, hvor han ga støtte til områdepresidentskapet i 10 år. Han var også den første presidenten for São Paulo Brasil Cotia stav.

Han var president for Portugal Porto misjon fra 2000 til 2003, og ble kalt til De syttis første quorum i april 2005. Han har virket i presidentskapene for områdene Brasil og Afrika sydøst.

“Disse erfaringene har gitt meg perspektiv til å se at Kirken kan etableres uansett hvor vi har trofaste mennesker,” sier han, “og perspektiv til å se hva jeg må lære for å kunne yte bedre tjeneste.”

Eldste Soares og hans hustru, Rosana Fernandes Morgado, giftet seg i oktober 1982 i São Paulo Brasil tempel. De har tre barn.

Eldste Soares utførte en heltidsmisjon i Brasil Rio de Janeiro misjon. Han har også vært eldstenes quorumspresident, rådgiver i et biskopsråd, høyrådsmedlem, stavens utøvende sekretær og regional velferdsrepresentant. ■

Eldste Edward Dube

i De sytti

Eldste Edward Dube ble introdusert for evangeliet i 1981 av en arbeidsgiver som han arbeidet hjemme oss. Mannen ga ham en Mormons bok. Han leste den ikke før i 1983, men ble da så imponert over Joseph Smiths vitnesbyrd om Moronis besøk at han takket ja til en invitasjon til å delta på et faste- og vitnesbyrds møte i møtehuset i Kwekwe i Zimbabwe.

Han følte seg utilpass i begynnelsen, fordi han følte at han var underordnet de fleste av de tilstedeværende.

“Men da de bar vitnesbyrd om Mormons bok, følte jeg en viss tilknytning til disse menneskene,” forteller han, “og jeg klarte å uttrykke mine følelser om Mormons bok.”

Han skulle senere få misjonærleksjoner, bli døpt og til slutt tjene i Zimbabwe Harare misjon.

I løpet av den tiden underviste han familien til Naume Keresiya Salazani, som da var 16 år gammel. De opprettholdt sitt bekjentskap etter hans misjon og giftet seg i Kwekwe 9. desember 1989. I mai 1992 ble de beseget i Johannesburg Syd-Afrika tempel. De har tre døtre og en sønn.

Eldste Dube ble født i mai 1962 i landsbyen Chirumanzu i Zimbabwe, sønn av Clement og Rosemary Dube, og fullførte sin lærerutdannelse ved Zimbabwe D. E. College i 1992. Han ble så ansatt i Kirkens skoleverk, og opprettet Seminar og Institutt i Zimbabwe, Zambia og Malawi. Han har vært velsignet med å se mange av elevene som han har gitt avgangsdiplom, senere virke i lederstillinger i Kirken i disse landene etter hvert som kirken har vokst.

Han har vært eldstenes quorumspresident, grenspresident, distriktspresident, stavspresident, rådgiver i et misjonspresidentskap og, fra 2009 til 2012, president for Zimbabwe Harare misjon. Før han ble kalt til De syttis første quorum, var han områdesytti. ■

Eldste S. Gifford Nielsen

i De sytti

Eldste Stanley Gifford Nielsen er lidenskapelig opptatt av idrett, men det er ikke det viktigste i livet hans. Han mener at balanse er avgjørende og at evangeliet er grunnlaget for lykke nå og i evigheten.

Han ble født i oktober 1954, sønn av Harry og Lois Nielsen, og bodde i Provo i Utah til han avsluttet sin utdanning. Hans foreldre lærte ham et evangeliesentrert verdssystem som har veiledet hans liv.

Etter en alvorlig skade som avsluttet hans fotballkarriere på college, sa eldste Nielsen at han lærte at de viktigste tingene i livet ikke kan bli fratatt oss ved en skade.

Etter en vellykket rehabilitering, spilte han som quarterback i National Football League, men karrieren raknet etter tre år. Han ble offentlig latterliggjort. Det var en tid med selvransakelse hvor han prøvde å finne ut hva han virkelig trodde på. "Jeg lærte at Frelseren aldri forlater deg, uansett hva som skjer," sa eldste Nielsen, som nå bor i Sugar Land, Texas.

Hvis det er et skriftsted som han har forsøkt å leve etter, er det Matteus 5:14-16: "Dere er verdens lys! ... Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres far i himmelen."

"Herren åpner sine armer for deg," sier eldste Nielsen. "Du elsker ham ved å etterleve evangeliet."

Det var på universitetet at han møtte Wendy Olson. De giftet seg i Provo Utah tempel 23. april 1975. Han studerte kommunikasjon ved Brigham Young University. Han var quarterback for Houston Oilers og sportsdirektør for KHOU fjernsyn før han ble kalt til heltidstjeneste for Kirken.

Eldste Nielsen har seks barn, og har vært Seminar-lærer, Unge menns president, eldstenes quorumsresident, biskop og stavsresident. Han var områdesytti da han ble kalt til De syttis første quorum. ■

Eldste Arnulfo Valenzuela

i De sytti

Eldste Arnulfo Valenzuela vokste opp i mormonkoloniene i Chihuahua i Mexico, og ble uteksaminert fra den kirkeide skolen Academia Juárez. Hans barndom ga ham dyrebare muligheter til å bli veiledet av trofaste menn og kvinner som var trofaste i evangeliet og i tjeneste for Herren.

Erfaringene fra denne historierike delen av Kirken i Latin-Amerika, vil komme godt med når han begynner i sin stilling som medlem av De syttis første quorum.

"Jeg føler meg veldig velsignet med dette kallet til å tjene Herren på heltid," sier han.

Arnulfo ble født i mai 1959, sønn av Gilberto og Rosa Valenzuela, og begynte i ung alder å utføre tjeneste i Kirken. Som 19-åring ble han kalt til Mexico Veracruz misjon. I denne naturskjønne regionen av Mexico innså han hvor tilfredsstillende daglig arbeid i evangeliet kan være, og følte gleden av å invitere andre til Kristus.

Kort tid etter sin misjon besøkte han en familie han hadde døpt, som senere flyttet til Mexico City. Familiens nærmeste nabo, Pilar Porras, var en trofast konvertitt til Kirken. Arnulfo og Pilar ble venner og begynte snart å gå på stevnemøter. De giftet seg i Mesa Arizona tempel 6. april 1982, på et tidspunkt da det ikke var noen templer i deres eget land.

De har oppdratt tre barn og har fortsatt å tjene i Kirken mens de har sett Mexico bli en nasjon med mange templer. "Vi kunne aldri ha forestilt oss 12 templer i Mexico, med ytterligere ett under oppføring," sier han.

I sin tid som biskop, rådgiver i både et stavs- og et misjonspresidentskap, og områdesytti, har eldste Valenzuela vært vitne til den bemerkelsesverdige hengivenheten til utallige meksikanske medlemmer som er villige til å gi alt de har til Herrens sak.

Eldste Valenzuela er utdannet ved handelshøyskolen i Mexico City, og har hatt en rekke lederstillinger i internasjonale selskaper. ■

Eldste Timothy J. Dyches

i De sytti

En av eldste Timothy John Dyches' favorittroller i livet er å "være et vitne" og bære vitnesbyrd for andre og hjelpe dem å komme til Kristus. Enten han er misjonær, omgås med sin egen familie eller arbeider i sitt yrke, aksepterer han med glede denne rollen og dette ansvaret, og prøver å hjelpe andre å gjøre det samme.

Han ble født i januar 1951 i Murray, Utah, sønn av Milo Fredrick og Mary Katherine Dyches, som det andre av syv barn. Da han var ung diakon, flyttet familien til Elko, Nevada, hvor han etter skoletid arbeidet i farens apotek. Når de jobbet side om side, lærte faren ham viktigheten av hardt arbeid – noe som skulle komme godt med som ung misjonær i Tyskland syd misjon fra 1970 til 1972.

"Det var en krevende misjon, men det var en fantastisk misjon for meg," sier han. "Jeg lærte verdien av hardt arbeid og lydighet og å ikke gi opp."

Denne arbeidsmoralen fortsatte etter hans misjon i hans skolegang, yrke og oppgaver i Kirken. Eldste Dyches møtte sin fremtidige hustru, Jill Dudley, mens han studerte ved Brigham Young University. De giftet seg 23. juni 1962 i Manti Utah tempel. De har tre barn.

Eldste Dyches tok bachelorgrad i universitetsstudier ved Brigham Young University, og studerte senere medisin ved Washington University Medical School. Han arbeidet som øre-, nese-, halskirurg ved en privatklinikk i Reno, Nevada.

Da han ble kalt til De syttis annet quorum, var eldste Dyches quorumsveileder i Unge menns organisasjon. Han har hatt mange andre kall, blant annet områdesytti, president for Oregon Portland misjon, stavsprezident, rådgiver i et stavsprezidentskap, høyrådsmedlem, tempelordinansarbeider, Søndagsskolens president og menighetssekretær. ■

Eldste Randy D. Funk

i De sytti

Eldste Randy Dennis Funk i De syttis annet quorum har levd sitt liv med dette overordnede prinsippet: "Stol på Herren og hans godhet."

Under hans tredje år av jusstudiet var hans hustru gravid med deres andre barn, og han var seksjonsredaktør for et juridisk tidsskrift da han ble kalt som eldstenes quorumsprezident. "I denne krevende tiden tok jeg imot kallet og ba vår himmelske Fader gjøre det jeg ikke klarte," sier han. "Jeg trengte hjelp til å utføre mitt kall, fullføre min utdanning, skaffe meg jobb og ta meg av min unge familie. Velsignelsene vi fikk, gikk langt utover det vi fortjente. Denne opplevelsen ga meg stor tro på Herrens godhet og hans velsignelser til dem som oppriktig forsøker å tjene ham."

Han ble født i august 1952, sønn av C. Dennis og Rebecca Funk, og vokste opp i Manti, Utah, Madison, Wisconsin og Smithfield, Utah. Han så faren tjene trofast i Kirken og fikk lære viktigheten av å oppfylle prestedømsplikter.

Etter en misjon i Indonesia, giftet han seg med Andrea Clyde i Logan Utah tempel 29. mai 1976. De har 6 barn. Eldste Funk studerte historie ved Utah State University og jus ved University of Utah. Han var partner i et stort advokatfirma i Denver, Colorado, før han begynte i heltidstjeneste i Kirken da han ble kalt som president for India Bangalore misjon i 2010.

"Da vi reiste til India, hadde vi tro på Frelserens ord: 'Og videre sier jeg dere at hvem som helst dere sender i mitt navn ved deres brødre, De tolv røst, som er tilbørlig anbefalt og bemyndiget av dere, skal ha kraft til å åpne mitt rikes dør for enhver nasjon hvor som helst dere sender dem' (L&p 112:21)." Eldste Funk har vært eldstenes quorumsprezident, Unge menns president, biskop, stavsprezident og områdesytti. ■

Eldste Kevin S. Hamilton

i De sytti

Eldste Kevin Scott Hamilton beskriver seg selv som “et produkt av en omvendelse til evangeliet og en redning”.

Hans fødsel i Wenatchee, Washington i mars 1955 fikk moren, Kay, til å stille spørsmål om meningen med livet. Hun snakket med en venn i Kirken, Richard Pratt, som satte henne i kontakt med misjonærer.

Hennes mann, Norman Russell Hamilton, forklarte at han allerede var medlem av Kirken, men mindre aktiv siden begynnelsen av tenårene. Han ble aktiv i Kirken da hans hustru ble medlem.

“Foreldrene mine var fantastiske medlemmer som bygget opp den troen vi har i dag,” sier eldste Hamilton.

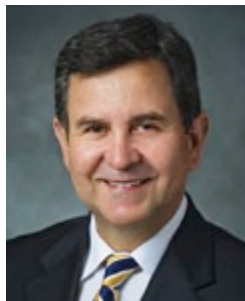
Men han vitner om at det var hans misjon til Frankrike og Sveits som virkelig forandret livet hans. “Den ga meg et brennende ønske som aldri forsvant,” sier han.

Han giftet seg med en åndsfrende, Claudia Keysor, i Los Angeles tempel 27. juli 1978. Mens de har oppdratt sine seks barn i California, har de gjort sitt hjem til litt av et besøkssenter.

“De sier man kan ha en stille preken i sitt hjem, og vi har hatt små sitater rundt om i huset,” sier søster Hamilton. Et inngangsparti til hjemmet holdes fylt med eksemplarer av Mormons bok, *Til styrke for ungdom* og annen litteratur fra Kirken som får jevnlig påfyll etter hvert som besøkende tar dem med seg.

Eldste Hamiltons villighet til å tjene har gitt ham anledninger til å tjene som biskop, stavspreident og president for Belgia Brussel Nederland misjon fra 2003 til 2006. Før han ble kalt til De syttis annet quorum, var han direktør for Kirkens informasjon og samfunnskontakt-råd i Syd-California, som omfatter 64 staver i Los Angeles-området.

Med bachelorgrad fra Brigham Young University og mastergrad fra University of Washington, begge i bedriftsledelse, har han tilbragt mesteparten av sin karriere i telekommunikasjonsbransjen, og har vært administrerende direktør en rekke ganger. ■

Eldste Adrián Ochoa

i De sytti

Mens han var områdesytti i Mexico, tilbragte eldste Adrián Ochoa noen dager i byen Chihuahua i råd med stavspreidenten og andre, og satte seg så på et fly for å dra hjem. Men etter å ha satt seg, fikk han en sterk åndelig tilskyndelse om at hans arbeid i Chihuahua ikke var ferdig.

Besetningen gjorde de siste forberedelsene til avgang. “Men,” sa eldste Ochoa, “jeg visste at jeg måtte komme meg av det flyet.” Så han gikk av. En rekke senere intervjuer ga viktig informasjon som løste en vanskelig sak og åpnet for en families åndelige fremgang.

Men eldste Ochoas arbeid i Chihuahua var fortsatt ikke ferdig. Ånden ledet ham også til det beskjedne hjemmet til et søskenbarn han ikke hadde sett på mange år. Han fant sitt søskenbarn – et inaktivt medlem – og hennes lille familie i en fortvilet situasjon. “Jeg visste at Kirken og Kristus var deres løsning. Jeg ba søskenbarnet mitt komme tilbake til kirken,” sier han.

Søskenbarnet kom tilbake til aktivitet, og et dyrebart familieforhold ble gjenopprettet. Herren kunne redde flere liv i Chihuahua fordi én mann fulgte Åndens tilskyndelser.

Alle har rett til slike livsforvandlende åndelige tilskyndelser, vitner eldste Ochoa, som har hatt en rekke kall i Kirken samtidig som han arbeidet i reklamebransjen. Han presiderte over Honduras San Pedro Sula misjon fra 2004 til 2007, og fra 2009 til han ble kalt til De syttis annet quorum var han annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap.

Han ble født i San Francisco, California i mars 1954, sønn av Eduardo og Consuelo Ochoa, og vokste opp i både California og Mexico. Som ung mann ble han kalt på en spesiell samfunnskontakt-misjon i Mexico. Han og hans hustru, Nancy Villareal, ble beseget i Mexico City tempel. De har fem barn. ■

Eldste Terence M. Vinson

i De sytti

Eldste Terence M. Vinson, nylig kalt til De syttis annet quorum, hadde aldri hørt benevnelsen *mormon* før han møtte Kay Anne Carden i Sydney, Australia tidlig på 1970-tallet. Paret snakket om religion, og kom til slutt til enighet. Hver søndag gikk de både i kirken som Terence hadde gått i som ungdom, og en liten gren av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Én gruppe møttes i en stor og vakker bygning, den andre i et lite leid lokale som de få siste-dagers-hellige hadde vært i stand til å skaffe.

Men etter en stund ble "sammenligningen pinlig", og Terence begynte å ta misjonærdiskusjonene. Han hadde mange spørsmål. Så, mens han deltok på en stavskonferanse, følte han et budskap like klart som om det hadde blitt uttalt. "Jeg måtte slutte meg til Kirken for å komme videre. Alle spørsmålene jeg hadde, skulle bli besvart," sier han.

Han ble døpt uken etter.

Terence Michael Vinson ble født i Sydney, Australia i mars 1951, sønn av John Laurence og May Therese A. Vinson. Hans far, som var brannmann, ofret mye for at hans syv barn kunne få en utdanning.

Eldste Vinson tok bachelorgrad i matematikk og statistikk ved Sydney University, for så å studere pedagogikk ved Sydney lærerhøgskole. Han studerte også økonomisk planlegging ved Deakin University og tok mastergrad i anvendt økonomi ved Macquarie University. I sin karriere var han en kjent mattelærer, foreleser og økonomisk rådgiver og ledet et økonomiplanleggings- og verdipapirforetak.

Han giftet seg med Kay Anne, kvinnen som introduserte ham for evangeliet, i Sydney 2. mai 1974, og paret ble besejlet i Hamilton New Zealand tempel 23. august 1975. De har seks barn. Mindre enn tre år etter sin dåp, ble eldste Vinson kalt som biskop. Han har vært medlem av flere stavspresidentskaper, regionalrepresentant og områdesytti. ■

Bonnie L. Oscarson

*Unge kvinners
generalpresident*

Som vertinne i Stockholm Sverige tempel fra 2009 til 2012, så Bonnie Lee Green Oscarson siste-dagers-hellige fra Sverige, Norge og Latvia ofre for komme til Herrens hus.

Den gangen visste hun imidlertid ikke at det hun lærte av disse "svært ydmyke, ekstremt hengivne og trofaste" medlemmene, ville være med på å styre hennes fokus som Unge kvinners generalpresident.

"Siden mange unge kvinner nå velger å reise på misjon og gå i templet i yngre alder, håper jeg at min erfaring i templet vil hjelpe meg å forstå hvordan jeg kan hjelpe dem å forberede seg," sier hun.

Bonnie Lee Green ble født i Salt Lake City i oktober 1950, datter av Theo James og Jean S. Green. Da foreldrene bestemte seg for at barna skulle få oppleve kirken utenfor Utah, flyttet ni år gamle Bonnie og hennes familie til Oklahoma. Familien oppholdt seg også en tid i Colorado og Tennessee før de flyttet til Missouri, hvor Bonnie møtte Paul Kent Oscarson på tempelomten i Far West, Missouri – et sted av betydning fordi de begge har forfedre som bodde i Far West-området.

Etter å ha studert ved Brigham Young University, giftet paret seg i Salt Lake tempel 19. desember 1969. Syv barn skulle etter hvert slutte seg til familien.

Søster Oscarson var bare 25 år gammel da hennes mann – som hadde vært på heltidsmisjon i den svenske misjon fra 1965 til 1968 – ble kalt til å presidere over Sverige Gøteborg misjon.

Da familien Oscarson kom hjem til USA, bodde de i Missouri, New Jersey, Massachusetts og Texas, der bror Oscarson jobbet som nestleder for et regionalt varemagasinet. I likhet med sine foreldre, fant søster Oscarson stor glede i å bo i områder der Kirkens medlemstall var lite.

Søster Oscarson har vært Unge kvinners president tre ganger, lærer i morgen-Seminar i ni år og lærer i evangeliets lære. ■

Carol F. McConkie

*Førsterådgiver i
Unge kvinners
generalpresidentskap*

Siden hun var ung, har Carol Foley McConkie “lenget etter å komme til templet”. Dette fokuset har veiledet hennes handlinger gjennom hele livet.

Søster McConkie ble født i Spokane, Washington i april 1952, datter av Williams og Joanne W. Foley, og var et lite barn da misjonærene banket på foreldrenes dør i Wilmington, Delaware og presenterte evangeliet for hennes familie. Foreldrene tok raskt til seg læresetningene til tross for motstand og at de måtte gjøre endringer i livsstilen sin.

Som barn reiste hun sammen med familien med tog tvers over landet for å bli besejlet i Manti Utah tempel.

“Det var en veldig fin opplevelse,” sier hun. “Jeg husker at jeg kledde meg i hvitt og hva det betydde for familien min. Det var en storartet opplevelse, og selv om jeg var veldig ung, husker jeg det jeg følte, glimt av hvitt og det vakre ved den dagen. Den opplevelsen ga meg mitt første ønske om alltid å ha templet i mitt liv.”

Templet ble et fyrtårn av håp i tider med prøvelser og når hun hadde sin egen familie.

Hun møtte sin mann, Oscar Walter McConkie III, mens de studerte ved Arizona State University. Søster McConkie tok sin bachelorgrad i engelskundervisning. De giftet seg i Mesa Arizona tempel 22. desember 1973, og har syv barn.

Da hun ble kalt som førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap, var søster McConkie medlem av Unge kvinners generalutvalg. Hun har tilbragt det meste av sin tjeneste i Kirken i kall som innebærer undervisning, og som Unge kvinners president og rådgiver i Hjelpeforeningens og Primærs presidentskap på menighetsplan. Hun var sammen med sin mann da han presiderte over California San Jose misjon fra 2005 til 2008. ■

Neill F. Marriott

*Annenrådgiver
i Unge kvinners
generalpresidentskap*

Allerede før hun sluttet seg til Kirken, lærte Neill Foote Marriott som ung jente at det fantes en Gud og at han elsket henne.

“Min far var et speilbilde av vår himmelske Fader,” sa den nye annenrådgiveren i Unge kvinners generalpresidentskap. “Hans kjærlighet og anerkjennelse av andre var grenseløs. Det var en enkel og naturlig overføring av den kjærlighet og tillit jeg hadde til min jordiske far, til å stole på og elske min himmelske Fader.”

Hun ble født i Alexandria, Louisiana i oktober 1947, datter av George og Antonia Foote, og var den eneste søsteren til seks yngre brødre. Etter å ha avsluttet sine studier ved Southern Methodist University i Dallas, Texas med en grad i engelsk litteratur og ungdomsskoleundervisning, flyttet hun til Cambridge, Massachusetts, hvor hun jobbet som sekretær ved Harvard University. Der møtte hun David Cannon Marriott, som sa: “Jeg har noen venner jeg vil at du skal møte.” Han kom snart med misjonærene så de kunne undervise henne og hennes romvenninner.

Mens hun lyttet til misjonærene, sier hun, “fylte leksjonene ut de manglende bitene av min forståelse av evangeliet.” Etter hennes dåp i mai 1970, fortsatte hun og David å være venner, og etter et år begynte de å gå på stevnemøter og ble viet i Salt Lake tempel i juni 1971.

I samarbeid med sin mann, var søster Marriott hjemme med deres 11 barn mens han fulgte en karriere i næringslivet. De har hatt mange kall i Kirken. Hun tjente sammen med ham da han presiderte over São Paulo Interlagos misjon fra 2002 til 2005, og hun har vært ordinansarbeider i Salt Lake tempel, Hjelpeforeningens president på stavsplan, Unge kvinners president på menighetsplan, lærer i evangeliets lære og spesialist på matvarelager.

I sitt nye oppdrag håper søster Marriott å bære det samme vitnesbyrdet hun mottok som ung kvinne. Hun ønsker at unge kvinner skal vite at “de er elsket av sin himmelske Fader med den dypeste og vidunderligste kjærlighet”. ■

© BRADY FAIRBANKS. KOPIERING IKKE TILLATT

“Jeg som var blind, ... ser,” Brady Fairbanks

“Og da [Jesus] gikk videre, så han en mann som var født blind ...

Da han hadde sagt dette, spyttet han på jorden, laget en deig av spytet og smurte deigen på øynene hans.

Og han sa til ham: Gå og vask deg i dammen Siloa! ... Han gikk da bort og vasket seg, og kom tilbake seende ...

“Han svarte da: ... Ett vet jeg: at jeg som var blind, nå ser” (Johannes 9:1, 6-7, 25).

“Vi lever i en tid i verdens historie da det er mange vanskelige utfordringer, men også store muligheter og grunner til å glede seg,” sa president Thomas S. Monson under det avsluttende møtet på Kirkens 183. årlige generalkonferanse. “Det hender naturligvis at vi opplever skuffelser, sorg og til og med tragedier i vårt liv. Men hvis vi vil sette vår lit til Herren, vil han hjelpe oss gjennom våre vanskeligheter, uansett hva de måtte være.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE